

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2019/629 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające Protokół nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/630 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych ⁽¹⁾ 4
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/631 z dnia 17 kwietnia 2019 r. określające normy emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych i dla nowych lekkich pojazdów użytkowych oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 443/2009 i (UE) nr 510/2011 ⁽¹⁾ 13
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/632 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 952/2013 w celu przedłużenia okresu przejściowego wykorzystywania sposobów innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych przewidzianych w unijnym kodeksie celnym 54

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/633 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w relacjach między przedsiębiorcami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych 59

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

II Akty o charakterze nieustawodawczym

REGULAMINY WEWNĘTRZNE

★ Zmiany regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości	73
---	----

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE, Euratom) 2019/629**z dnia 17 kwietnia 2019 r.****zmieniające Protokół nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 256 ust. 1 i art. 281 akapit drugi,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a ust. 1,

uwzględniając wniosek Trybunału Sprawiedliwości,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinie Komisji Europejskiej ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/2422 ⁽³⁾ Trybunał Sprawiedliwości, wraz z Sądem, dokonały ogólnego przeglądu swoich właściwości i przeanalizowały, czy, z uwagi na reformę struktury sądowej Unii, która odbyła się na podstawie tego rozporządzenia, należy wprowadzić pewne zmiany w podziale właściwości między Trybunałem Sprawiedliwości a Sądem lub w sposobie postępowania z odwołaniami przez Trybunał Sprawiedliwości.
- (2) Jak wynika ze sprawozdania, które Trybunał Sprawiedliwości przedstawił Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji w dniu 14 grudnia 2017 r., Trybunał Sprawiedliwości uważa, że na obecnym etapie nie ma potrzeby proponowania zmian w odniesieniu do sposobu postępowania z pytaniami prejudycjalnymi przedkładanymi mu na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Odesłania prejudycjalne stanowią kluczowy element systemu sądowego Unii i postępuje się z nimi bez zbędnej zwłoki, zatem przekazanie Sądowi właściwości do rozpoznawania pytań prejudycjalnych w poszczególnych dziedzinach określonych w Statucie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest obecnie konieczne.
- (3) Przegląd dokonany przez Trybunał Sprawiedliwości i Sąd ujawnił jednak, że orzekając w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez państwo członkowskie na akt Komisji, który dotyczy niewykonania wyroku wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości na podstawie art. 260 ust. 2 lub 3 TFUE, Sąd może napotkać poważne trudności, w przypadku gdy Komisja i zainteresowane państwo członkowskie nie zgadzają się co do tego, czy środki podjęte przez to państwo członkowskie w celu wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości są właściwe. Z tych względów konieczne wydaje się zastrzeżenie wyłącznie do właściwości Trybunału Sprawiedliwości sporów dotyczących ryczałtu lub okresowej kary pieniężnej nałożonych na państwo członkowskie na podstawie art. 260 ust. 2 lub 3 TFUE.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 11 lipca 2018 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i opinia z dnia 23 października 2018 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2019 r. (dotąd dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym)] oraz decyzja Rady z dnia 9 kwietnia 2019 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/2422 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające Protokół nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Dz.U. L 341 z 24.12.2015, s. 14).

- (4) Z dokonanego przez Trybunał Sprawiedliwości i Sąd przeglądu wynika ponadto, że liczne odwołania są wnoszone w sprawach, które były już rozpatrywane dwukrotnie, najpierw przez niezależną izbę odwoławczą, a następnie przez Sąd, oraz że wiele z tych odwołań zostaje oddalonych lub odrzuconych przez Trybunał Sprawiedliwości, ponieważ są one odpowiednio oczywiście bezzasadne lub oczywiście niedopuszczalne. Aby umożliwić Trybunałowi Sprawiedliwości skoncentrowanie się na sprawach, które wymagają jego pełnej uwagi, w trosce o zapewnienie prawidłowego przebiegu postępowania należy w przypadku odwołań dotyczących takich spraw wprowadzić procedurę, zgodnie z którą Trybunał Sprawiedliwości przyjmuje odwołanie do rozpoznania, w całości lub w części, tylko wtedy, gdy występuje w nim kwestia istotna dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii.
- (5) W związku ze stałym wzrostem liczby spraw wnoszonych do Trybunału Sprawiedliwości i zgodnie z pismem prezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 lipca 2018 r. na tym etapie należy uznać, że priorytetem jest ustanowienie wspomnianej wyżej procedury, zgodnie z którą Trybunał Sprawiedliwości decyduje, czy należy przyjąć odwołanie do rozpoznania. Tę część wniosku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 26 marca 2018 r., która dotyczy częściowego przekazania Sądowi postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom, należy przeanalizować na późniejszym etapie, po tym jak w grudniu 2020 r. zostanie sporządzone sprawozdanie z funkcjonowania Sądu przewidziane w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE, Euratom) 2015/2422. Należy przypomnieć, że sprawozdanie to powinno koncentrować się w szczególności na efektywności funkcjonowania Sądu, potrzebie i efektywności zwiększenia liczby sędziów do 56, uwzględniając również cel, jakim jest zapewnienie w Sądzie równowagi płci, o czym mowa w preambule do rozporządzenia (UE, Euratom) 2015/2422.
- (6) W związku z powyższym należy zmienić Protokół nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zapewniając jednocześnie pełną spójność terminologiczną między jego postanowieniami a odpowiednimi postanowieniami TFUE, oraz ustanowić odpowiednie postanowienia przejściowe dotyczące dalszego biegu spraw zawisłych w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W Protokole nr 3 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 51

Na zasadzie odstępstwa od zasady określonej w artykule 256 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w przedmiocie:

- a) skarg, o których mowa w artykułach 263 i 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wniesionych przez państwo członkowskie:
- (i) na akt ustawodawczy, akt Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej lub Rady lub na zaniechanie działania przez jedną z tych instytucji lub większą ich liczbę, z wyjątkiem:
 - decyzji przyjętych przez Radę na podstawie artykułu 108 ustęp 2 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - aktów Rady przyjętych zgodnie z rozporządzeniem Rady dotyczącym handlowych środków ochronnych w rozumieniu artykułu 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - aktów Rady, poprzez które Rada wykonuje uprawnienia wykonawcze zgodnie z artykułem 291 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 - (ii) na akt Komisji lub na zaniechanie działania przez Komisję na podstawie artykułu 331 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- b) skarg, o których mowa w artykułach 263 i 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wniesionych przez jedną z instytucji Unii na akt ustawodawczy, akt Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Komisji lub Europejskiego Banku Centralnego lub na zaniechanie działania przez jedną z tych instytucji lub większą ich liczbę;
- c) skarg, o których mowa w artykule 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wniesionych przez państwo członkowskie na akt Komisji dotyczący niewykonania wyroku wydanego przez Trybunał na podstawie artykułu 260 ustęp 2 akapit drugi lub artykułu 260 ustęp 3 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.”;

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 58a

W przypadku odwołania wniesionego od orzeczenia Sądu dotyczącego decyzji niezależnej izby odwoławczej jednej z poniższych jednostek organizacyjnych Unii Trybunał Sprawiedliwości decyduje wcześniej o jego przyjęciu do rozpoznania:

- a) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej;
- b) Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin;
- c) Europejska Agencja Chemikaliów;
- d) Agencja Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego.

Procedurę, o której mowa w akapicie pierwszym, stosuje się także do odwołań wniesionych od orzeczeń Sądu dotyczących decyzji niezależnej izby odwoławczej, utworzonej po dniu 1 maja 2019 r. w jakiegokolwiek innej jednostce organizacyjnej Unii, do której to izby odwoławczej należy się zwrócić, zanim skarga zostanie wniesiona do Sądu.

Odwołanie przyjmuje się do rozpoznania, w całości lub w części, zgodnie ze szczegółowymi przepisami określonymi w regulaminie postępowania, jeżeli występuje w nim kwestia istotna dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii.

Decyzję w sprawie przyjęcia odwołania do rozpoznania lub odmowy przyjęcia do rozpoznania uzasadnia się i publikuje.”.

Artykuł 2

Sprawy, które należą do właściwości Trybunału Sprawiedliwości na podstawie Protokołu nr 3 w brzmieniu określonym niniejszym rozporządzeniem, zawisłe przez Sądem w dniu 1 maja 2019 r., w przypadku których pisemny etap postępowania nie został jeszcze zamknięty w tym dniu, są przekazywane Trybunałowi Sprawiedliwości.

Artykuł 3

Procedury, o których mowa w artykule 58a Protokołu nr 3, nie stosuje się do odwołań zawisłych przed Trybunałem Sprawiedliwości w dniu 1 maja 2019 r.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zostało ono opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 kwietnia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/630**z dnia 17 kwietnia 2019 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ustanowienie całościowej strategii mającej na celu rozwiązanie problemu ekspozycji nieobsługiwanych stanowi ważny cel Unii w jej dążeniu do poprawy odporności systemu finansowego. Wprawdzie za rozwiązanie tego problemu są w pierwszym rzędzie odpowiedzialne banki i państwa członkowskie, to jednak wyraźny wymiar unijny tego problemu skłania Unię do działań mających na celu zmniejszenie obecnego dużego wolumenu ekspozycji nieobsługiwanych, zapobieżenie ich nadmiernej kumulacji w przyszłości, a także zapobieżenie powstawaniu ryzyka systemowego w sektorze instytucji niebędących bankami. Ze względu na wzajemne powiązania między systemem bankowym a systemem finansowym w całej Unii, które wynikają z tego, że banki prowadzą działalność w wielu jurysdykcjach i państwach członkowskich, istnieje znaczne prawdopodobieństwo wystąpienia efektów zarażania w państwach członkowskich i w Unii jako całości, zarówno pod względem wzrostu gospodarczego, jak i stabilności finansowej.
- (2) Kryzys finansowy doprowadził do kumulacji ekspozycji nieobsługiwanych w sektorze bankowym. Konsumenci dotkliwie odczuli późniejszą recesję oraz spadek cen nieruchomości. Ochrona praw konsumentów zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii, jak dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE ⁽⁴⁾ oraz 2014/17/UE ⁽⁵⁾, ma kluczowe znaczenie w rozwiązywaniu kwestii ekspozycji nieobsługiwanych. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE ⁽⁶⁾ wspiera dokonywanie terminowych płatności zarówno przez przedsiębiorstwa, jak i organy publiczne oraz pomaga także zapobiegać takiej kumulacji ekspozycji nieobsługiwanych, jak ta, która miała miejsce w latach kryzysu finansowego.
- (3) Zintegrowany system finansowy zwiększy odporność unii gospodarczej i walutowej na niekorzystne wstrząsy, ponieważ ułatwi sektorowi prywatnemu udział w transgranicznym podziale ryzyka, przy jednoczesnym zmniejszeniu potrzeby współponoszenia ryzyka przez podmioty sektora publicznego. Aby osiągnąć te cele, Unia powinna ukończyć budowę unii bankowej i dalej rozwijać unię rynków kapitałowych. Zajęcie się kwestią ewentualnego narastania ekspozycji nieobsługiwanych w przyszłości ma podstawowe znaczenie dla wzmocnienia unii bankowej, gdyż jest niezbędne dla zapewnienia konkurencji w sektorze bankowym, utrzymania stabilności finansowej oraz pobudzania akcji kredytowej, w celu tworzenia miejsc pracy i pobudzania wzrostu gospodarczego w Unii.
- (4) W swoim „Planie działania na rzecz rozwiązania problemu kredytów zagrożonych w Europie” z dnia 11 lipca 2017 r. Rada zwróciła się do szeregu instytucji, by zastosowały odpowiednie środki w celu dalszego zajęcia się problemem, jaki stanowi duży wolumen ekspozycji nieobsługiwanych w Unii, oraz w celu zapobieżenia kumulacji takich ekspozycji w przyszłości. W tym planie działania określono kompleksowe podejście skoncentrowane wokół zestawu uzupełniających się działań politycznych w czterech obszarach: (i) nadzór; (ii) reformy strukturalne ram dotyczących niewypłacalności i odzyskiwania długów; (iii) rozwój rynków wtórnych w odniesieniu do aktywów zagrożonych oraz (iv) wspieranie restrukturyzacji systemu bankowego. Działania

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 4.3.2019, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 367 z 10.10.2018, s. 43.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 kwietnia 2019 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniająca dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 60 z 28.2.2014, s. 34).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. L 48 z 23.2.2011, s. 1).

w tych obszarach należy podjąć na szczeblu Unii oraz w stosownych przypadkach na szczeblu krajowym. Komisja ogłosiła podobny zamiar w swoim komunikacie w sprawie dokończenia budowy unii bankowej z dnia 11 października 2017 r., w którym wezwała do przyjęcia kompleksowego pakietu środków na rzecz rozwiązania problemów związanych z kredytami zagrożonymi w Unii.

- (5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽⁷⁾ stanowi, wraz z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁽⁸⁾, ramy prawne zawierające przepisy ostrożnościowe obowiązujące instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne (zwane dalej łącznie „instytucjami”). Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 zawiera między innymi przepisy mające bezpośrednie zastosowanie do instytucji na potrzeby określenia ich funduszy własnych. Niezbędne jest zatem uzupełnienie istniejących przepisów ostrożnościowych rozporządzenia (UE) nr 575/2013 dotyczących funduszy własnych o przepisy nakładające wymóg dokonywania odliczeń od tych funduszy w przypadku, gdy ekspozycje nieobsługiwane są w niewystarczającym stopniu pokryte rezerwami lub innymi korektami. Dzięki temu wymogowi powstanie de facto ostrożnościowy mechanizm ochronny dla ekspozycji nieobsługiwanych, który będzie miał jednolite zastosowanie do wszystkich instytucji w Unii oraz będzie obejmował również instytucje działające na rynku wtórnym.
- (6) Ostrożnościowy mechanizm ochronny nie powinien uniemożliwiać właściwym organom wykonywania ich uprawnień nadzorczych zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE. Jeżeli właściwe organy stwierdzą w indywidualnych przypadkach, że mimo stosowania przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu ostrożnościowego mechanizmu ochronnego dla ekspozycji nieobsługiwanych, tego rodzaju ekspozycje konkretnej instytucji nie są w wystarczającym stopniu pokryte, powinny mieć one możliwość skorzystania z uprawnień nadzorczych przewidzianych w dyrektywie 2013/36/UE, w tym z uprawnienia, do wymagania od instytucji stosowania szczególnej polityki w zakresie rezerw lub szczególnego traktowania aktywów w kontekście wymogów w zakresie funduszy własnych. W związku z tym właściwe organy mogą wykraczać, w indywidualnych przypadkach, poza wymagania określone w niniejszym rozporządzeniu w celu zapewnienia wystarczającego pokrycia ekspozycji nieobsługiwanych.
- (7) Do celów stosowania ostrożnościowego mechanizmu ochronnego należy wprowadzić do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 przepisy określające jasny zbiór warunków na potrzeby klasyfikacji ekspozycji nieobsługiwanych. Ponieważ w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 680/2014 ⁽⁹⁾ określono już kryteria dotyczące ekspozycji nieobsługiwanych na potrzeby sprawozdawczości nadzorczej, właściwe jest, by klasyfikacja tych ekspozycji opierała się na tych istniejących już uregulowaniach. W rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 680/2014 mowa jest o ekspozycjach, których dotyczy niewykonanie zobowiązania zgodnie z definicją na potrzeby obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego, oraz o ekspozycjach o utraconej wartości zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości. Ponieważ działania restrukturyzacyjne mogą mieć wpływ na to, czy ekspozycja jest klasyfikowana jako nieobsługiwana, kryteria klasyfikacji są uzupełnione przez jasne kryteria dotyczące wpływu działań restrukturyzacyjnych. Działania restrukturyzacyjne powinny mieć na celu przywrócenie kredytobiorcy statusu stabilnej zdolności do spłaty i powinny być zgodne z prawem Unii w zakresie ochrony konsumentów, a zwłaszcza z przepisami dyrektyw 2008/48/WE i 2014/17/UE, mogą mieć jednak różne uzasadnienia i różne konsekwencje. W związku z tym należy przewidzieć, że objęcie ekspozycji nieobsługiwanej działaniem restrukturyzacyjnym nie powinno prowadzić do zaprzestania klasyfikacji tej ekspozycji jako nieobsługiwanej, chyba że spełnione są określone rygorystyczne kryteria dotyczące zaprzestania takiego klasyfikowania.
- (8) Im dłużej dana ekspozycja jest nieobsługiwana, tym mniejsze jest prawdopodobieństwo odzyskania jej wartości. W związku z tym część ekspozycji, która powinna być pokryta przez rezerwy, inne korekty lub odliczenia, powinna się zwiększać z upływem czasu zgodnie z góry określonym harmonogramem. Ekspozycje nieobsługiwane nabyte przez instytucję powinny zatem podlegać harmonogramowi, który rozpoczyna się od dnia, w którym ekspozycja nieobsługiwana została pierwotnie sklasyfikowana jako nieobsługiwana, a nie od dnia jej nabycia. W tym celu sprzedający powinien poinformować nabywcę o dacie sklasyfikowania danej ekspozycji jako nieobsługiwanej.
- (9) Przy obliczaniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego należy uwzględnić częściowe odpisy. Aby uniknąć podwójnego naliczenia odpisu, należy stosować pierwotną wartość ekspozycji przed częściowym odpisem. Uwzględnienie częściowych odpisów na liście pozycji, które można zastosować w celu spełnienia wymogów dotyczących mechanizmu ochronnego, powinno zachęcać instytucje do uznania odpisów we właściwym czasie. W przypadku ekspozycji nieobsługiwanych nabytych przez instytucję po cenie niższej niż kwota należna od dłużnika, nabywca powinien ująć różnicę między ceną nabycia a kwotą należną od dłużnika w taki sam sposób jak częściowy odpis na potrzeby ostrożnościowego mechanizmu ochronnego.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 680/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 191 z 28.6.2014, s. 1).

- (10) Ogólnie oczekuje się, że zabezpieczone ekspozycje nieobsługiwane będą powodować mniej znaczące straty niż niezabezpieczone ekspozycje nieobsługiwane, gdyż z tytułu ochrony kredytowej zabezpieczającej ekspozycję nieobsługiwaną instytucji przysługuje określone roszczenie w stosunku do składnika aktywów lub wobec osoby trzeciej, jako uzupełnienie roszczenia głównego instytucji względem kredytobiorcy, który nie wykonuje zobowiązania. W przypadku niezabezpieczonej ekspozycji nieobsługiwanej przysługuje jedynie ogólne roszczenie główne względem kredytobiorcy, który nie wykonuje zobowiązania. Z uwagi na wyższe straty oczekiwane z tytułu niezabezpieczonych ekspozycji nieobsługiwanych należy zastosować bardziej rygorystyczny harmonogram.
- (11) Ekspozycję, która jest tylko częściowo objęta kwalifikującą się ochroną kredytową, należy traktować jako zabezpieczoną w odniesieniu do części objętej ochroną oraz jako niezabezpieczoną w odniesieniu do części, która nie jest objęta kwalifikującą się ochroną kredytową. W celu ustalenia, które części ekspozycji nieobsługiwanych należy traktować jako zabezpieczone lub niezabezpieczone, należy zastosować kryteria uznawalności ochrony kredytowej oraz pełnego i całkowitego zabezpieczenia hipotekami, wykorzystywanymi do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych, zgodnie z odpowiednim podejściem przewidzianym w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, uwzględniającym stosowną korektę wartości.
- (12) Należy stosować ten sam harmonogram bez względu na powód, dla którego ekspozycja jest nieobsługiwana. Ostrożnościowy mechanizm ochronny należy stosować na poziomie indywidualnych ekspozycji. W odniesieniu do niezabezpieczonych ekspozycji nieobsługiwanych należy stosować harmonogram trzyletni. Aby umożliwić instytucjom i państwom członkowskim poprawę skuteczności postępowań w zakresie restrukturyzacji lub egzekucji oraz uznać, że ekspozycje nieobsługiwane, zabezpieczone nieruchomościami i kredyty na nieruchomości mieszkalne gwarantowane przez zdefiniowanego w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 uznanego dostawcę ochrony, będą miały wartość resztkową przez dłuższy czas po sklasyfikowaniu kredytu jako nieobsługiwanego, należy przewidzieć harmonogram dziewięcioletni. W odniesieniu do innych zabezpieczonych ekspozycji nieobsługiwanych należy stosować harmonogram siedmioletni w celu osiągnięcia pełnego pokrycia.
- (13) Powinna istnieć możliwość uwzględnienia działań restrukturyzacyjnych w celu zastosowania odpowiedniego współczynnika pokrycia. Mówiąc dokładniej, ekspozycja powinna być nadal klasyfikowana jako nieobsługiwana, lecz wymóg pokrycia powinien pozostać stały przez dodatkowy rok. W związku z tym współczynnik, który miałby zastosowanie w roku, w którym ekspozycja została objęta działaniem restrukturyzacyjnym, powinien mieć zastosowanie przez dwa lata. W przypadku gdy, po upływie dodatkowego roku, ekspozycja jest nadal nieobsługiwana, należy określić mający zastosowanie współczynnik tak, jak gdyby ekspozycja nie została objęta żadnym działaniem restrukturyzacyjnym, z uwzględnieniem dnia, w którym ekspozycja została pierwotnie zaklasyfikowana jako nieobsługiwana. Zważywszy na to, że objęcie działaniami restrukturyzacyjnymi nie powinno prowadzić do arbitrażu, dodatkowy rok powinien być dozwolony wyłącznie w odniesieniu do pierwszego działania restrukturyzacyjnego, którym została objęta ekspozycja od momentu sklasyfikowania ekspozycji jako nieobsługiwanej. Ponadto okres jednego roku, w którym współczynnik pokrycia pozostaje niezmienny, nie powinien prowadzić do przedłużenia harmonogramu tworzenia rezerw. W rezultacie działanie restrukturyzacyjne, którym została objęta ekspozycja w trzecim roku po sklasyfikowaniu ekspozycji nieobsługiwanej jako niezabezpieczonej lub w siódmym roku po sklasyfikowaniu ekspozycji nieobsługiwanej jako zabezpieczonej, nie powinno opóźnić pełnego pokrycia ekspozycji nieobsługiwanej.
- (14) Aby zapewnić, by wycena ochrony kredytowej związanej z nieobsługiwanymi ekspozycjami instytucji była zgodna z podejściem ostrożnościowym, Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (EUNB) powinien rozważyć potrzebę posiadania wspólnej metody oraz, w razie konieczności, opracować taką wspólną metodę wyceny, w szczególności w odniesieniu do założeń dotyczących możliwości odzyskania należności oraz egzekwowalności, ewentualnie obejmującej także minimalne wymogi w zakresie aktualizacji wyceny ochrony kredytowej pod względem harmonogramu.
- (15) Aby ułatwić sprawne przejście do stosowania tego nowego ostrożnościowego mechanizmu ochronnego, nowe przepisy nie powinny mieć zastosowania do ekspozycji utworzonych przed dniem 26 kwietnia 2019 r.
- (16) Aby zapewnić, by wprowadzane niniejszym rozporządzeniem zmiany do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zaczęły obowiązywać w odpowiednim terminie, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (17) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 575/2013,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 36 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„m) mającą zastosowanie kwotę niedoboru pokrycia ekspozycji nieobsługiwanych.”;

2) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 47a

Ekspozycje nieobsługiwane

1. Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) ekspozycja obejmuje dowolną z następujących pozycji, pod warunkiem że nie są one ujęte w portfelu handlowym instytucji:

- a) instrument dłużny, w tym dłużny papier wartościowy, kredyt, zaliczkę oraz depozyt płatny na żądanie;
- b) udzielone zobowiązanie do udzielenia pożyczki, udzieloną gwarancję finansową lub każde inne udzielone zobowiązanie, bez względu na to, czy mają one charakter odwoławczy czy nieodwoławczy, z wyjątkiem niewykorzystanych zobowiązań kredytowych, które można bezwarunkowo anulować w każdym momencie i bez wypowiedzenia lub które skutecznie zapewniają automatyczne anulowanie ze względu na pogorszenie się zdolności kredytowej kredytobiorcy.

2. Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) wartością ekspozycji instrumentu dłużnego jest jego wartość księgowa obliczona bez uwzględnienia żadnych korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego, dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 i 105, kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m), innych redukcji funduszy własnych związanych z daną ekspozycją ani częściowych odpisów dokonanych przez instytucję od ostatniego sklasyfikowania ekspozycji jako nieobsługiwanej.

Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) wartość ekspozycji instrumentu dłużnego nabytego po cenie niższej niż kwota należna ze strony dłużnika obejmuje różnicę między ceną nabycia a kwotą należną od dłużnika.

Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) wartością ekspozycji udzielonego zobowiązania do udzielenia pożyczki, udzielonej gwarancji finansowej lub każdego innego zobowiązania, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, jest ich wartość nominalna, która odzwierciedla maksymalną ekspozycję instytucji na ryzyko kredytowe bez uwzględnienia jakiegokolwiek ochrony kredytowej rzeczywistej lub ochrony kredytowej nierzeczywistej. Wartość nominalną udzielonego zobowiązania do udzielenia pożyczki stanowi niewykorzystana kwota, którą instytucja zobowiązała się pożyczyć, a wartość nominalną udzielonej gwarancji finansowej stanowi maksymalna kwota, którą jednostka musiałaby zapłacić w przypadku uruchomienia gwarancji.

Wartość nominalna, o której mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, nie uwzględnia żadnej korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego, dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 i 105, kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m) ani innych redukcji funduszy własnych związanych z daną ekspozycją.

3. Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) następujące ekspozycje klasyfikuje się jako nieobsługiwane:

- a) ekspozycję, w odniesieniu do której uznaje się, że miało miejsce niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 178;
- b) ekspozycję, którą uznaje się za ekspozycję o utraconej wartości zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości;
- c) ekspozycję w okresie warunkowym zgodnie z ust. 7, w przypadku objęcia jej dodatkowymi działaniami restrukturyzacyjnymi lub gdy dana ekspozycja ulega przeterminowaniu o ponad 30 dni;
- d) ekspozycję w postaci zobowiązania, które – w przypadku jego uruchomienia lub wykorzystania w inny sposób – prawdopodobnie nie zostałyby spłacone w pełni bez konieczności realizacji zabezpieczenia;
- e) ekspozycję w postaci gwarancji finansowej, w przypadku której istnieje prawdopodobieństwo, że strona uprawniona z tytułu gwarancji wezwie do wykonania odnośnej gwarancji finansowej, w tym w przypadku, gdy bazowa gwarantowana ekspozycja spełnia kryteria uznania jej za nieobsługiwaną.

Do celów lit. a), w przypadku gdy instytucja posiada wobec dłużnika ekspozycje bilansowe, które są przeterminowane o ponad 90 dni i które stanowią ponad 20 % wszystkich ekspozycji bilansowych wobec tego dłużnika, wszystkie ekspozycje bilansowe i pozabilansowe wobec tego dłużnika uznaje się za nieobsługiwane.

4. Ekspozycje, które nie podlegają działaniom restrukturyzacyjnym, przestają być klasyfikowane jako nieobsługiwane do celów art. 36 ust. 1 lit. m), jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) ekspozycja spełnia stosowane przez instytucję kryteria zaprzestania klasyfikacji jako ekspozycja o utraconej wartości zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości oraz klasyfikacji jako ekspozycja, której dotyczy niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 178;
- b) sytuacja dłużnika poprawiła się w takim stopniu, że instytucja jest przekonana, że pełna i terminowa spłata zostanie prawdopodobnie dokonana;
- c) dłużnik nie posiada żadnych kwot przeterminowanych o ponad 90 dni.

5. Klasyfikacja ekspozycji nieobsługiwanej jako składnik aktywów trwałych przeznaczony do sprzedaży zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości nie prowadzi do zaprzestania jej klasyfikacji jako ekspozycji nieobsługiwanej do celów art. 36 ust. 1 lit. m).

6. Ekspozycje nieobsługiwane, które podlegają działaniom restrukturyzacyjnym, przestają być klasyfikowane jako nieobsługiwane do celów art. 36 ust. 1 lit. m), jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) ekspozycje nie znajdują się już w sytuacji, która prowadziłaby do ich klasyfikacji jako nieobsługiwanych zgodnie z ust. 3;
- b) upłynął co najmniej rok od daty objęcia ekspozycji działaniami restrukturyzacyjnymi lub od daty zaklasyfikowania ekspozycji jako nieobsługiwanych, w zależności od tego, która z tych dat przypada później;
- c) po podjęciu działań restrukturyzacyjnych nie pozostały żadne kwoty przeterminowane oraz instytucja, na podstawie analizy sytuacji finansowej dłużnika, jest przekonana o prawdopodobieństwie pełnej i terminowej spłaty ekspozycji.

Pełnej i terminowej spłaty nie uznaje się za prawdopodobną, chyba że dłużnik dokonywał regularnych i terminowych płatności kwot równych jednej z poniższych wartości:

- a) kwocie, która była przeterminowana przed objęciem ekspozycji działaniami restrukturyzacyjnymi, w przypadku istnienia kwot przeterminowanych;
- b) kwocie odpisanej w ramach działań restrukturyzacyjnych, którymi została objęta ekspozycja, w przypadku braku kwot przeterminowanych.

7. W przypadku gdy ekspozycja nieobsługiwana przestaje być klasyfikowana jako nieobsługiwana zgodnie z ust. 6, ekspozycję tę uznaje się za ekspozycję w okresie warunkowym do czasu spełnienia wszystkich następujących warunków:

- a) upłynęły co najmniej dwa lata od dnia, w którym ekspozycja podlegająca działaniom restrukturyzacyjnymi została ponownie sklasyfikowana jako obsługiwana;
- b) przez co najmniej połowę okresu, przez który ekspozycja byłaby uznawana za ekspozycję w okresie warunkowym, dokonywane były regularne i terminowe płatności prowadzące do spłaty znacznej łącznej kwoty z tytułu kwoty głównej lub odsetek;
- c) żadna z ekspozycji wobec dłużnika nie jest przeterminowana o ponad 30 dni.

Artykuł 47b

Działania restrukturyzacyjne

1. Działanie restrukturyzacyjne jest ugodą instytucji z dłużnikiem, który doświadcza lub prawdopodobnie doświadczy problemów z wywiązaniem się ze swoich zobowiązań finansowych. Uгода może wiązać się ze stratą dla kredytodawcy i dotyczy jednego z poniższych działań:

- a) zmiany warunków zobowiązania dłużnego, która to zmiana nie zostałaby przyznana, gdyby dłużnik nie doświadczył problemów z wywiązaniem się ze swoich zobowiązań finansowych;
- b) całkowitego lub częściowego refinansowania zobowiązania dłużnego, które to refinansowanie nie zostałoby przyznane, gdyby dłużnik nie doświadczył problemów z wywiązaniem się ze swoich zobowiązań finansowych.

2. Za działania restrukturyzacyjne uznaje się co najmniej następujące sytuacje:

- a) nowe warunki umowy są korzystniejsze dla dłużnika niż dotychczasowe warunki umowy, w przypadku gdy dłużnik doświadcza lub prawdopodobnie doświadczy problemów z wywiązaniem się ze swoich zobowiązań finansowych;
- b) nowe warunki umowy są korzystniejsze dla dłużnika niż warunki umowy oferowane przez tę samą instytucję w tym samym czasie dłużnikom o podobnym profilu ryzyka, w przypadku gdy dłużnik doświadcza lub prawdopodobnie doświadczy problemów z wywiązaniem się ze swoich zobowiązań finansowych;
- c) ekspozycja zgodnie z pierwotnymi warunkami umowy została sklasyfikowana jako nieobsługiwana przed zmianą warunków umowy lub zostałaby sklasyfikowana jako nieobsługiwana w przypadku braku zmiany warunków umowy;
- d) działanie, które prowadzi do całkowitego lub częściowego anulowania zobowiązania dłużnego;
- e) instytucja zezwala na skorzystanie z klauzul umożliwiających dłużnikowi zmianę warunków umowy, a ekspozycja została sklasyfikowana jako nieobsługiwana przed skorzystaniem z tych klauzul lub zostałaby sklasyfikowana jako nieobsługiwana w przypadku nieskorzystania z tych klauzul;

- f) w momencie udzielenia kredytu lub blisko tego momentu dłużnik dokonał płatności kwoty głównej innego zobowiązania dłużnego lub odsetek od tego zobowiązania wobec tej samej instytucji, które to zobowiązanie zostało sklasyfikowane jako ekspozycja nieobsługiwana lub zostałyby sklasyfikowane jako taka ekspozycja w przypadku braku tych płatności;
 - g) zmiana warunków umowy obejmuje spłaty dokonane dzięki wejściu w posiadanie zabezpieczenia, jeżeli taka zmiana stanowi przedmiot ugody.
3. Następujące okoliczności wskazują na to, że mogły zostać przyjęte działania restrukturyzacyjne:
- a) pierwotna umowa była przeterminowana o ponad 30 dni co najmniej raz w ciągu trzech miesięcy przed jej zmianą lub byłaby przeterminowana o ponad 30 dni w przypadku braku tej zmiany;
 - b) w momencie zawarcia umowy kredytowej lub blisko tego momentu dłużnik dokonał płatności kwoty głównej innego zobowiązania dłużnego lub odsetek od tego zobowiązania wobec tej samej instytucji, które to zobowiązanie było przeterminowane o ponad 30 dni co najmniej raz w ciągu trzech miesięcy poprzedzających udzielenie nowego kredytu;
 - c) instytucja zezwala na skorzystanie z klauzul umożliwiających dłużnikowi zmianę warunków umowy, a ekspozycja jest przeterminowana o ponad 30 dni lub byłaby przeterminowana o ponad 30 dni w przypadku nieskorzystania z tych klauzul.
4. Do celów niniejszego artykułu problemy dłużnika z wywiązaniem się z jego zobowiązań finansowych ocenia się na poziomie dłużnika, uwzględniając wszystkie podmioty prawne należące do grupy dłużnika, które są objęte zakresem skonsolidowanej rachunkowości grupy, oraz osoby fizyczne, które sprawują kontrolę nad tą grupą.

Artykuł 47c

Odliczenia z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych

1. Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) instytucje określają mającą zastosowanie kwotę niedoboru pokrycia oddzielnie dla każdej ekspozycji nieobsługiwanej, którą to kwotę odlicza się od pozycji kapitału podstawowego Tier I, przez odjęcie kwoty określonej zgodnie z lit. b) niniejszego ustępu od kwoty określonej zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, w przypadku gdy kwota, o której mowa w lit. a), przekracza kwotę, o której mowa w lit. b):

- a) suma:
 - (i) ewentualnej niezabezpieczonej części każdej ekspozycji nieobsługiwanej, pomnożonej przez mający zastosowanie współczynnik, o którym mowa w ust. 2;
 - (ii) ewentualnej zabezpieczonej części każdej ekspozycji nieobsługiwanej, pomnożonej przez mający zastosowanie współczynnik, o którym mowa w ust. 3;
- b) suma następujących pozycji, jeżeli odnoszą się one do tej samej ekspozycji nieobsługiwanej:
 - (i) korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego;
 - (ii) dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 i 105;
 - (iii) innych redukcji funduszy własnych;
 - (iv) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem metodą wewnętrznych ratingów – wartości bezwzględnej kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. d), które odnoszą się do ekspozycji nieobsługiwanych, jeżeli wartość bezwzględna, którą można przypisać każdej ekspozycji nieobsługiwanej, określa się w drodze pomnożenia kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. d) przez udział, jaki kwota oczekiwanej straty z tytułu ekspozycji nieobsługiwanej stanowi w całkowitej kwocie oczekiwanych strat z tytułu ekspozycji, których dotyczy lub których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, stosownie do przypadku;
 - (v) w przypadku gdy ekspozycja nieobsługiwana nabywana jest po cenie niższej niż kwota należna od dłużnika – różnicy między ceną nabycia a kwotą należną od dłużnika;
 - (vi) kwot odpisanych przez instytucję od czasu sklasyfikowania danej ekspozycji jako nieobsługiwanej.

Zabezpieczoną część ekspozycji nieobsługiwanej stanowi ta część ekspozycji, którą do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z częścią trzecią tytułu II uznaje się za objętą ochroną kredytową rzeczywistą lub ochroną kredytową nierzeczywistą, względnie w pełni i całkowicie zabezpieczoną hipotekami.

Niezabezpieczona część ekspozycji nieobsługiwanej odpowiada ewentualnej różnicy między wartością tej ekspozycji, o której mowa w art. 47a ust. 1, a ewentualną zabezpieczoną częścią tej ekspozycji.

2. Do celów ust. 1 lit. a) ppkt (i) stosuje się następujące współczynniki:
 - a) 0,35 dla niezabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem trzeciego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej;
 - b) 1 dla niezabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się od pierwszego dnia czwartego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej.
3. Do celów ust. 1 lit. a) ppkt (ii) zastosowanie mają następujące współczynniki:
 - a) 0,25 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem czwartego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej;
 - b) 0,35 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem piątego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej;
 - c) 0,55 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem szóstego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej;
 - d) 0,70 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej nieruchomością zgodnie z częścią trzecią tytuł II lub stanowiącej kredyt na nieruchomość mieszkalną gwarantowany przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem siódmego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej;
 - e) 0,80 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej inną ochroną kredytową rzeczywistą lub nierzeczywistą zgodnie z częścią trzecią tytuł II, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem siódmego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej;
 - f) 0,80 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej nieruchomością zgodnie z częścią trzecią tytuł II lub stanowiącej kredyt na nieruchomość mieszkalną gwarantowany przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem ósmego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej;
 - g) 1 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej inną ochroną kredytową rzeczywistą lub nierzeczywistą zgodnie z częścią trzecią tytuł II, który to współczynnik stosuje się od pierwszego dnia ósmego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej;
 - h) 0,85 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej nieruchomością zgodnie z częścią trzecią tytuł II lub stanowiącej kredyt na nieruchomość mieszkalną gwarantowany przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem dziewiątego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej;
 - i) 1 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej nieruchomością zgodnie z częścią trzecią tytuł II lub stanowiącej kredyt na nieruchomość mieszkalną gwarantowany przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201, który to współczynnik stosuje się od pierwszego dnia dziesiątego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej.
4. W drodze odstępstwa od ust. 3 następujące współczynniki mają zastosowanie do części ekspozycji nieobsługiwanej gwarantowanej lub ubezpieczonej przez oficjalną agencję kredytów eksportowych:
 - a) 0 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się w okresie między rokiem a siedmioma latami po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej; oraz
 - b) 1 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się od pierwszego dnia ósmego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej.
5. EUNB ocenia zakres praktyk stosowanych do wyceny zabezpieczonych ekspozycji nieobsługiwanych i może opracować wytyczne w celu określenia wspólnej metody, obejmującej ewentualne minimalne wymogi w zakresie aktualizacji wyceny pod względem harmonogramu i metod doraźnych, na potrzeby ostrożnościowej wyceny uznanych form ochrony kredytowej rzeczywistej i nierzeczywistej, w szczególności w odniesieniu do założeń dotyczących możliwości odzyskania należności oraz egzekwowalności ochrony kredytowej. Wytyczne te mogą również obejmować wspólną metodę określania zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, o której mowa w ust. 1.

Wytyczne te wydaje się zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. W drodze odstępstwa od ust. 2, w przypadku gdy ekspozycja, w okresie od roku do dwóch lat od sklasyfikowania jej jako nieobsługiwanej, została objęta działaniem restrukturyzacyjnym, współczynnik mający zastosowanie zgodnie z ust. 2 w dniu objęcia ekspozycji działaniem restrukturyzacyjnym ma zastosowanie przez dodatkowy okres jednego roku.

W drodze odstępstwa od ust. 3, w przypadku gdy ekspozycja, w okresie od dwóch do sześciu lat od sklasyfikowania jej jako nieobsługiwanej, została objęta działaniem restrukturyzacyjnym, współczynnik mający zastosowanie zgodnie z ust. 3 w dniu objęcia ekspozycji działaniem restrukturyzacyjnym ma zastosowanie przez dodatkowy okres jednego roku.

Niniejszy ustęp ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do pierwszego działania restrukturyzacyjnego, którym objęto daną ekspozycję, po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej.”;

- 3) art. 111 ust. 1 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Wartością ekspozycji składnika aktywów jest wartość księgowa tego składnika, która pozostaje po dokonaniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 110, dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 i 105, odliczeniu kwot zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m) oraz dokonaniu innych redukcji funduszy własnych związanych z danym składnikiem aktywów. Wartością ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I jest następujący odsetek jej wartości nominalnej po zmniejszeniu o korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego i kwoty odliczone zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m):”;

- 4) art. 127 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niezabezpieczonej części każdej pozycji, w przypadku gdy dłużnik nie wykonał zobowiązania zgodnie z art. 178, lub – w przypadku ekspozycji detalicznych – niezabezpieczonej części każdego instrumentu kredytowego, z którym wiąże się niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 178, przypisuje się następujące wagi ryzyka:

- a) 150 %, w przypadku gdy suma korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego i kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m) wynosi mniej niż 20 % wartości niezabezpieczonej części ekspozycji w sytuacji, gdyby nie zastosowano tych korekt i odliczeń;
- b) 100 %, w przypadku gdy suma korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego i kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m) wynosi co najmniej 20 % wartości niezabezpieczonej części ekspozycji w sytuacji, gdyby nie zastosowano tych korekt i odliczeń.”;

- 5) art. 159 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 159

Sposób ujmowania kwot oczekiwanych strat

Instytucje odejmują kwoty oczekiwanych strat, obliczone zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10, od korekt z tytułu ogólnego i szczególnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 110, dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 i 105 oraz innych redukcji funduszy własnych związanych z przedmiotowymi ekspozycjami, z wyjątkiem odliczeń dokonanych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m). Dyskonto z tytułu ekspozycji bilansowych nabytych w przypadku niewykonania zobowiązania zgodnie z art. 166 ust. 1, ujmuje się w ten sam sposób co korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego. Korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego dla ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, nie są stosowane w celu pokrycia kwot oczekiwanych strat z tytułu innych ekspozycji. W powyższych obliczeniach nie uwzględnia się kwot oczekiwanych strat dla ekspozycji sekurytyzowanych ani korekt z tytułu ogólnego i szczególnego ryzyka kredytowego związanych z tymi ekspozycjami.”;

- 6) art. 178 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zwłoka w wykonaniu przez dłużnika wszelkich istotnych zobowiązań kredytowych wobec instytucji, jednostki dominującej lub którejkolwiek z jej jednostek zależnych przekracza 90 dni. Właściwe organy mogą zastąpić okres 90 dni okresem wynoszącym 180 dni w przypadku ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub nieruchomościami komercyjnymi MSP należących do kategorii ekspozycji detalicznych, a także ekspozycji wobec podmiotów sektora publicznego. Okres wynoszący 180 dni nie ma zastosowania do celów art. 36 ust. 1 lit. m) ani art. 127.”;

- 7) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 469a

Odstępstwo od wymogu dokonywania odliczeń od pozycji kapitału podstawowego Tier I z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych

W drodze odstępstwa od art. 36 ust. 1 lit. m) instytucje nie odliczają od pozycji kapitału podstawowego Tier I mającej zastosowanie kwoty niedoboru pokrycia ekspozycji nieobsługiwanych, w przypadku gdy ekspozycja została utworzona przed dniem 26 kwietnia 2019 r.

W przypadku gdy warunki ekspozycji, która została utworzona przed dniem 26 kwietnia 2019 r., zostają zmienione przez instytucję w sposób, który zwiększa ekspozycję instytucji wobec dłużnika, ekspozycję uznaje się za utworzoną w dniu, w którym zmiana zaczyna obowiązywać, i przestaje ona być objęta odstępstwem przewidzianym w akapicie pierwszym.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 kwietnia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/631**z dnia 17 kwietnia 2019 r.****określające normy emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych i dla nowych lekkich pojazdów użytkowych oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 443/2009 i (UE) nr 510/2011****(wersja przekształcona)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 ⁽³⁾ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011 ⁽⁴⁾ zostały kilkakrotnie znacząco zmienione. Ze względu na konieczność dalszych zmian, należy przekształcić te rozporządzenia dla zachowania przejrzystości.
- (2) W celu zapewnienia spójnego i skutecznego procesu przejścia w następstwie przekształcenia i uchylecia rozporządzeń (WE) nr 443/2009 i (UE) nr 510/2011, niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane od dnia 1 stycznia 2020 r. Określone w tych rozporządzeniach normy emisji CO₂ oraz warunki ich osiągnięcia należy jednak utrzymać bez zmian do 2024 r.
- (3) Porozumienie paryskie ⁽⁵⁾ określa między innymi cel długoterminowy zgodny z celem utrzymania światowego średniego wzrostu temperatury znacznie poniżej 2 °C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej oraz do kontynuowania wysiłków na rzecz utrzymania tego wzrostu na poziomie 1,5 °C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej. Najnowsze ustalenia naukowe przedstawione przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) w jego sprawozdaniu specjalnym dotyczącym skutków globalnego ocieplenia o 1,5 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej oraz związanych z nimi globalnych szlaków emisji gazów cieplarnianych jednoznacznie potwierdzają negatywne skutki zmiany klimatu. W sprawozdaniu specjalnym stwierdza się, że redukcja emisji we wszystkich sektorach ma kluczowe znaczenie dla ograniczenia globalnego ocieplenia.
- (4) Aby przyczynić się do realizacji celów porozumienia paryskiego, należy przyspieszyć przemianę całego sektora transportu w kierunku zerowych emisji, mając na uwadze komunikat Komisji z dnia 28 listopada 2018 r. zatytułowany „Czysta planeta dla wszystkich – Europejska długoterminowa wizja strategiczna dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki”, w którym przedstawiono wizję wymaganych przemian gospodarczych i społecznych obejmujących wszystkie sektory gospodarki i społeczeństwa, aby doprowadzić do przejścia na zerowe emisje gazów cieplarnianych netto do 2050 r. Pochodzące z transportu emisje zanieczyszczeń powietrza, które znacząco szkodzą zdrowiu i środowisku, również muszą zostać niezwłocznie drastycznie zmniejszone. Emisje z pojazdów z konwencjonalnymi silnikami spalinowymi będą musiały ulec dalszemu zmniejszeniu po 2020 r. Do 2030 r. pojazdy bezemisyjne i niskoemisyjne będą musiały zostać wprowadzone i zyskać znaczący udział w rynku. Po roku 2030 konieczne będzie dalsze zmniejszenie emisji CO₂ z samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 z 28.6.2018, s. 52.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 27 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 15 kwietnia 2019 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011 z dnia 11 maja 2011 r. określające normy emisji dla nowych lekkich samochodów dostawczych w ramach zintegrowanego podejścia Unii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U. L 145 z 31.5.2011, s. 1).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

- (5) W komunikacie z dnia 31 maja 2017 r. zatytułowanym „Europa w ruchu – Program działań na rzecz sprawiedliwego społecznie przejścia do czystej, konkurencyjnej i opartej na sieci mobilności dla wszystkich” oraz w komunikacie z dnia 8 listopada 2017 r. zatytułowanym „Osiągnięcie mobilności niskoemisyjnej – Unia Europejska, która chroni naszą planetę, wzmacnia pozycję konsumentów oraz broni swojego przemysłu i pracowników” Komisja podkreśla, że normy emisji CO₂ dla samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych stanowią silny czynnik innowacji i efektywności oraz przyczynią się do wzmocnienia konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego oraz utworzą drogę dla pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych w sposób neutralny pod względem technologicznym.
- (6) Niniejsze rozporządzenie wytycza jasną ścieżkę redukcji emisji CO₂ z sektora transportu drogowego i przyczynia się do osiągnięcia wiążącego celu co najmniej 40 % redukcji do 2030 r. wewnętrznych emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce w porównaniu z 1990 r., popartego w konkluzjach ze szczytu Rady Europejskiej z dni 23–24 października 2014 r. oraz zatwierdzonego jako zaplanowany, ustalony na poziomie krajowym wkład Unii i jej państw członkowskich na mocy porozumienia paryskiego podczas posiedzenia Rady ds. Środowiska w dniu 6 marca 2015 r.
- (7) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 ⁽⁶⁾ nakłada na państwa członkowskie obowiązek realizacji celu Unii, jakim jest zmniejszenie do 2030 r. emisji gazów cieplarnianych o 30 % poniżej poziomów z 2005 r. w odniesieniu do sektorów, które nie są objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji Unii Europejskiej, ustanowionym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE ⁽⁷⁾. Transport drogowy odpowiada za znaczną część emisji z tych sektorów. Ponadto emisje z sektora transportu drogowego wykazują tendencję wzrostową i utrzymują się znacząco powyżej poziomów z roku 1990. Jeżeli emisje z transportu drogowego będą w dalszym ciągu rosły, taki wzrost nadal będzie niwelować redukcje emisji osiągnięte przez inne sektory w ramach walki ze zmianą klimatu.
- (8) W konkluzjach Rady Europejskiej z dni 23–24 października 2014 r. podkreślono znaczenie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych i zagrożeń związanych z uzależnieniem od paliw kopalnych w sektorze transportu w ramach kompleksowego i neutralnego technologicznie podejścia do wspierania redukcji emisji i efektywności energetycznej w transporcie, do promowania elektrycznego transportu i odnawialnych źródeł energii w transporcie również po 2020 r.
- (9) W celu umożliwienia konsumentom w Unii dostępu do bezpiecznej, zrównoważonej i konkurencyjnej energii po przystępnych cenach, efektywność energetyczna przyczyniająca się do ograniczenia popytu na energię jest jednym z pięciu wzajemnie uzupełniających się i blisko powiązanych wymiarów określonych w komunikacie Komisji z dnia 25 lutego 2015 r. zatytułowanym „Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu”. W komunikacie tym stwierdzono, że wszystkie sektory gospodarki muszą podjąć kroki w celu podniesienia efektywności zużycia energii, ale transport ma ogromny potencjał w zakresie efektywności energetycznej, który można osiągnąć także kładąc stały nacisk na zaostrożenie norm emisji CO₂ dla samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych w perspektywie do roku 2030.
- (10) W ocenie rozporządzeń (WE) nr 443/2009 i (UE) nr 510/2011 w 2015 r. stwierdzono, że rozporządzenia te są istotne, zasadniczo spójne i spowodowały znaczące ograniczenia emisji, a jednocześnie są bardziej efektywne kosztowo, niż początkowo przewidywano. Przyniosły one również Unii znaczącą wartość dodaną, której nie można by osiągnąć w tym samym stopniu przy zastosowaniu środków krajowych. Jednakże korzyści płynące z tych rozporządzeń zostały mocno osłabione za sprawą rosnącej rozbieżności między emisjami CO₂ mierzonymi w ramach nowej światowej zharmonizowanej procedury badania pojazdów lekkich (zwanej dalej „NEDC”) a emisjami CO₂ z pojazdów mierzonymi w rzeczywistych warunkach jazdy.
- (11) Należy zatem dążyć do realizacji celów rozporządzeń (WE) nr 443/2009 i (UE) nr 510/2011 poprzez ustanowienie nowych docelowych poziomów redukcji emisji CO₂ dla unijnego parku pojazdów w odniesieniu do samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych na okres do roku 2030. Przy określaniu tych docelowych poziomów wzięto pod uwagę ich skuteczność w zapewnieniu efektywnego kosztowo wkładu w zmniejszanie emisji w sektorach objętych zakresem rozporządzenia (UE) 2018/842 do 2030 r., wynikające z nich koszty i oszczędności dla społeczeństwa, producentów i użytkowników pojazdów, jak również ich bezpośredni i pośredni wpływ na zatrudnienie, konkurencyjność i innowacje oraz dodatkowe korzyści związane ze zmniejszonym zanieczyszczeniem powietrza oraz bezpieczeństwem energetycznym. Biorąc pod uwagę fakt, że udział samochodów osobowych w rynku, a co za tym idzie ogólny udział tych samochodów w emisjach CO₂, jest znacząco wyższy niż udział lekkich pojazdów użytkowych, za właściwe uznaje się podejście rozróżniające pojazdy osobowe oraz lekkie pojazdy użytkowe.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych osiąganych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań w dziedzinie klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE. (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

- (12) Należy zapewnić społecznie akceptowalne i sprawiedliwe przejście na mobilność bezemisyjną. Ważne jest zatem uwzględnienie społecznych skutków takiego przechodzenia w całym łańcuchu wartości w przemyśle motoryzacyjnym oraz proaktywne zajęcie się kwestią ich wpływu na zatrudnienie. Należy zatem rozważyć wprowadzenie na poziomie unijnym, krajowym i regionalnym ukierunkowanych programów w zakresie przekwalifikowania, podnoszenia kwalifikacji i przenoszenia pracowników, a także inicjatyw związanych z kształceniem i poszukiwaniem pracy w dotkniętych negatywnymi skutkami społecznościami i regionach, w ścisłym porozumieniu z partnerami społecznymi i właściwymi organami. W ramach tego przejścia należy zwiększyć zatrudnienie kobiet oraz równość szans w tym sektorze.
- (13) Udań przejście na mobilność bezemisyjną wymaga zintegrowanego podejścia i właściwego środowiska, aby pobudzić innowacje oraz utrzymać wiodącą pozycję Unii w dziedzinie technologii w tym sektorze. Obejmuje to publiczne i prywatne inwestycje w badania naukowe i innowacje, coraz większą podaż pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych, rozwój infrastruktury ładowania i uzupełniania paliwa, integrację z systemami energetycznymi, jak również zrównoważone dostawy materiałów i zrównoważoną produkcję, ponowne wykorzystanie oraz recykling baterii w Europie. Wymaga to spójnych działań na poziomach unijnym, krajowym, regionalnym i lokalnym.
- (14) W ramach wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2007 ⁽⁸⁾ w 2017 r. rozpoczęto stosowanie nowej procedury badań w zakresie pomiaru emisji CO₂ z samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych oraz zużycia paliwa – światowa zharmonizowana procedura badań pojazdów lekkich (zwana dalej „WLTP”), określona w rozporządzeniu Komisji (UE) 2017/1151 ⁽⁹⁾. Ta procedura badań przewiduje wartości emisji CO₂ i zużycia paliwa, które są bardziej reprezentatywne dla rzeczywistych warunków jazdy.
- Nowe cele w zakresie emisji CO₂ powinny być zatem oparte na emisjach CO₂ ustalonych na podstawie tej procedury badań. Mając jednak na uwadze, że emisje CO₂ ustalone na podstawie WLTP będą dostępne do celów osiągnięcia zgodności z docelowymi poziomami od 2021 r., nowe normy emisji CO₂ należy określić jako poziomy redukcji określane w stosunku do docelowych poziomów w 2021 r. obliczanych na podstawie emisji CO₂ mierzonych na potrzeby badań emisji w ramach WLTP. Aby zapewnić solidność i reprezentatywność wartości wykorzystywanych jako punkt wyjścia do określenia docelowych poziomów redukcji emisji, jakie mają zostać zastosowane w latach 2025 i 2030, warunki przeprowadzania tych pomiarów zostały wyjaśnione w ramach wykonywania rozporządzeń wykonawczych Komisji (UE) 2017/1152 ⁽¹⁰⁾ i (UE) 2017/1153 ⁽¹¹⁾.
- (15) Ważne jest, aby ustalenie wymogów w zakresie redukcji emisji CO₂ nadal zapewniało producentom pojazdów przewidywalność w całej Unii oraz pewność planowania działalności w odniesieniu do ich parków nowych samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych w Unii.
- (16) W przeprowadzonej w 2016 r. ocenie dyrektywy 1999/94/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹²⁾ Komisja stwierdziła potrzebę dalszego doprecyzowania i uproszczenia tego aktu ustawodawczego, co mogłoby zwiększyć jego znaczenie, skuteczność, efektywność i spójność. W związku z tym Komisja powinna dokonać przeglądu tej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 2020 r. i w stosownym przypadku przedstawić odpowiedni wniosek ustawodawczy. Aby wspierać wykorzystanie najbardziej paliwooszczędnych i przyjaznych dla środowiska pojazdów, przegląd ten powinien w szczególności uwzględniać włączenie lekkich pojazdów użytkowych oraz potrzebę wprowadzenia lepiej zaprojektowanych i lepiej zharmonizowanych wymogów Unii w zakresie oznakowania, które mogłyby zapewnić konsumentom porównywalne, wiarygodne i przyjazne dla użytkownika informacje na temat korzyści związanych z pojazdami bezemisyjnymi i niskoemisyjnymi, w tym informacje dotyczące zanieczyszczeń powietrza.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2007 z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s. 1).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/1151 z dnia 1 czerwca 2017 r. uzupełniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów, zmieniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/46/WE, rozporządzenie Komisji (WE) nr 692/2008 i rozporządzenie Komisji (UE) nr 1230/2012 oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 692/2008 (Dz.U. L 175 z 7.7.2017, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1152 z dnia 2 czerwca 2017 r. ustanawiające metodę określania parametrów korelacji niezbędnych do odzwierciedlenia zmian w regulacyjnej procedurze badań w odniesieniu do lekkich samochodów dostawczych oraz zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 293/2012 (Dz.U. L 175 z 7.7.2017, s. 644).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1153 z dnia 2 czerwca 2017 r. ustanawiające metodę określania parametrów korelacji niezbędnych do odzwierciedlenia zmian w regulacyjnej procedurze badań oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1014/2010 (Dz.U. L 175 z 7.7.2017, s. 679).

⁽¹²⁾ Dyrektywa 1999/94/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1999 r. odnosząca się do dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisjach CO₂ w odniesieniu do obrotu nowymi samochodami osobowymi (Dz.U. L 12 z 18.1.2000, s. 16).

- (17) Należy zatem ustanowić poziomy redukcji emisji na lata 2025 i 2030 dla unijnych parków nowych samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych w całej Unii, z uwzględnieniem czasu odnowienia parku pojazdów oraz konieczności przyczynienia się sektora transportu drogowego do osiągnięcia celów na 2030 r. w zakresie klimatu i energii. Zastosowanie podejścia „krok po kroku” stanowi również wyraźny i wczesny sygnał dla przemysłu motoryzacyjnego, aby nie opóźniać wprowadzania na rynek energooszczędnych technologii oraz pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych.
- (18) Normy emisji CO₂ określone w niniejszym rozporządzeniu mają zastosowanie do nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów użytkowych. W odniesieniu do istniejącego parku takich pojazdów, w tym samochodów używanych, można również podjąć dodatkowe środki mające na celu zmniejszenie emisji, między innymi, na poziomach krajowym i unijnym. Przykładowo mogą zostać podjęte środki zachęcające do szybszego odnawiania parku pojazdów, aby jak najszybciej zastąpić starsze pojazdy o wyższych emisjach pojazdami o lepszych parametrach w tym zakresie. Dostęp do pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych po przystępniejszych cenach mógłby zachęcić konsumentów do zmiany zachowań oraz wpłynąć na szybsze upowszechnianie się technologii niskoemisyjnych.
- (19) Chociaż Unia jest jednym z największych światowych producentów pojazdów silnikowych i ma wiodącą pozycję w dziedzinie technologii w światowym sektorze motoryzacyjnym, konkurencja wzrasta, a sektor ten szybko się zmienia dzięki nowym innowacjom w dziedzinie elektrycznych mechanizmów napędowych oraz mobilności pojazdów współpracujących, połączonych i zautomatyzowanych. Aby zachować konkurencyjność w skali globalnej oraz dostęp do rynków, Unia potrzebuje ram regulacyjnych obejmujących szczególną zachętę w odniesieniu do pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych, która przyczyni się do stworzenia dużego rynku wewnętrznego oraz wesprze rozwój technologiczny i innowacje.
- (20) W celu ułatwienia sprawnego przechodzenia na mobilność bezemisyjną, należy wprowadzić specjalny mechanizm zachęt. Mechanizm ten powinien być zaprojektowany tak, aby wspierać wprowadzanie na rynek unijny pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych. Należy również wprowadzić szczególnie środek przejściowy umożliwiający dostęp do pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych konsumentom z państw członkowskich o niskim poziomie penetracji rynku przez takie pojazdy.
- (21) Ustalenie odpowiednich wskaźników udziału pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych w unijnym parku pojazdów, w połączeniu z dobrze zaprojektowanym mechanizmem dostosowania docelowego indywidualnego poziomu emisji dla producenta w oparciu o udział pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych w parku producenta, powinno zapewnić mocny i wiarygodny sygnał do rozwoju, wprowadzania takich pojazdów oraz obrotu nimi, umożliwiając jednocześnie dalszą poprawę efektywności konwencjonalnych silników spalinowych.
- (22) Przy określaniu premii za pojazdy bezemisyjne i niskoemisyjne należy uwzględnić różnicę pomiędzy pojazdami w zakresie emisji CO₂. W odniesieniu do samochodów osobowych, należy uznać znaczenie pojazdów niskoemisyjnych, w szczególności pojazdów hybrydowych typu plug-in, dla przechodzenia na mobilność bezemisyjną. Mechanizm dostosowania powinien zapewniać, aby producent przekraczający wskaźnik korzystał z wyższego docelowego indywidualnego poziomu emisji. W celu zapewnienia zrównoważonego podejścia należy ograniczyć poziom możliwego dostosowania w ramach tego mechanizmu. Zapewni to zachęty, promując szybki rozwój infrastruktury ładowania i uzupełniania paliwa oraz znaczne korzyści dla konsumentów, konkurencyjności i środowiska.
- (23) Ramy prawne służące wprowadzaniu w życie docelowego poziomu emisji dla unijnego parku pojazdów powinny zapewnić docelowe poziomy redukcji emisji, które są konkurencyjnie neutralne oraz zgodne z zasadami sprawiedliwości społecznej i zrównoważonego rozwoju, uwzględniają różnorodność europejskich producentów samochodów i unikają powodowania jakichkolwiek nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji między nimi.
- (24) W celu zachowania różnorodności rynku samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych oraz jego zdolności do sprostania różnym potrzebom konsumentów docelowe indywidualne poziomy emisji powinny zostać określone liniowo w zależności od użyteczności pojazdów. Utrzymanie masy jako parametru użyteczności jest uważane za spójne z istniejącym systemem. W celu lepszego odzwierciedlenia masy pojazdów użytkowanych na drogach parametr ten należy zmienić, ze skutkiem od 2025 r., z masy w stanie gotowym do jazdy na masę próbną pojazdu, jak określono w WLTP.
- (25) Należy unikać zmian w docelowych poziomach emisji dla unijnego parku pojazdów ze względu na zmiany średniej masy parku pojazdów. Zmiany średniej masy należy zatem niezwłocznie uwzględnić w obliczeniach docelowych indywidualnych poziomów emisji, a dostosowania wartości średniej masy, która jest w tym celu wykorzystywana, powinny się odbywać co dwa lata, począwszy od 2025 r.
- (26) W celu podzielenia wysiłku w zakresie redukcji emisji w sposób konkurencyjnie neutralny i sprawiedliwy, który odzwierciedla różnorodność rynku samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych, oraz mając na uwadze zmianę na docelowe indywidualne poziomy emisji oparte na WLTP w 2021 r., należy określić nachylenie wartości granicznych na podstawie indywidualnych poziomów emisji CO₂ wszystkich nowych pojazdów zarejestrowanych w tym roku, oraz uwzględnić zmiany docelowych poziomów emisji dla unijnego parku pojazdów

między 2021, 2025 i 2030 r. w celu zapewnienia równego wysiłku wszystkich producentów w zakresie redukcji emisji. W odniesieniu do lekkich pojazdów użytkowych, takie samo podejście jak w odniesieniu do producentów samochodów osobowych należy stosować do producentów lżejszych vanów opartych na samochodach osobowych, a dla producentów pojazdów należących do segmentów cięższych należy ustalić wyższe i stałe nachylenie dla całego okresu obowiązywania poziomów docelowych.

- (27) Cele niniejszego rozporządzenia mają być realizowane, między innymi, poprzez tworzenie zachęt dla przemysłu motoryzacyjnego do inwestowania w nowe technologie. Niniejsze rozporządzenie aktywnie wspiera innowacje ekologiczne i przewiduje mechanizm, który powinien umożliwić uwzględnienie rozwoju technologii w przyszłości. Doświadczenia wskazują, że innowacje ekologiczne z powodzeniem przyczyniły się do efektywności kosztowej rozporządzeń (WE) nr 443/2009 i (UE) nr 510/2011 oraz do zmniejszenia rzeczywistych wielkości emisji CO₂. Metoda ta powinna zatem zostać zachowana, a zakres jej stosowania powinien zostać rozszerzony, aby zachęcać do poprawy efektywności układów klimatyzacji.
- (28) Należy jednak zapewnić równowagę między zachętami dla innowacji ekologicznych i technologiami, w odniesieniu do których podczas oficjalnej procedury badań wykazano skuteczność w zakresie redukcji emisji. W związku z tym należy utrzymać pułap ograniczenia emisji uzyskanego dzięki zastosowaniu innowacji ekologicznych, które producent może wziąć pod uwagę w celu osiągnięcia zgodności z docelowymi poziomami. Komisja powinna mieć możliwość dokonywania przeglądu tego pułapu, w szczególności aby uwzględnić skutki zmiany oficjalnej procedury badań. Należy również wyjaśnić, w jaki sposób powinno się obliczać ograniczenia emisji do celów kontroli zgodności z docelowymi poziomami.
- (29) Lekkie podzespoły o charakterze zrównoważonym mają istotne znaczenie dla redukcji zużycia energii i emisji CO₂ przez nowe pojazdy. Ich dalszy rozwój i wprowadzanie powinny wspierać przechodzenie na mobilność bezemisyjną i niskoemisyjną.
- (30) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/46/WE⁽¹³⁾ ustanowiła zharmonizowane ramy zawierające przepisy administracyjne oraz ogólne wymogi techniczne homologacji wszystkich nowych pojazdów objętych zakresem jej stosowania. Organem odpowiedzialnym za zgodność z niniejszym rozporządzeniem powinien być ten sam organ, który odpowiada za wszelkie kwestie związane z procesem homologacji typu zgodnie z dyrektywą 2007/46/WE oraz za zapewnienie zgodności produkcji.
- (31) Do celów homologacji typu, w odniesieniu do pojazdów specjalnych określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE stosuje się szczególne wymogi i powinny one zatem zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (32) W przypadkach gdy bezemisyjne lekkie pojazdy użytkowe o masie odniesienia powyżej 2 610 kg lub 2 840 kg, w zależności od przypadku, miałyby zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia jedynie z uwagi na masę systemu magazynowania energii, należy zezwolić na objęcie tych pojazdów zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (33) Nie jest właściwe stosowanie tej samej metody ustalania docelowych poziomów redukcji emisji w odniesieniu do dużych producentów oraz w odniesieniu do drobnych producentów uważanych za niezależnych na podstawie kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu. Ci drobni producenci powinni mieć możliwość ubiegania się o alternatywne docelowe poziomy redukcji emisji odpowiadające technologicznemu potencjałowi pojazdów danego producenta w zakresie redukcji ich indywidualnych emisji CO₂ oraz spójne z charakterem danych segmentów rynku.
- (34) Mając na uwadze nieproporcjonalny wpływ na najmniejszych producentów, który mógłby wynikać z zapewniania zgodności z docelowymi indywidualnymi poziomami emisji określonymi na podstawie użyteczności pojazdu, wysokie obciążenia administracyjne procedury przyznawania odstępstwa oraz jedynie znikome korzyści z redukcji emisji CO₂ z pojazdów sprzedawanych przez tych producentów, producenci odpowiedzialni za mniej niż 1 000 nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych rocznie w Unii powinni zostać wyłączeni z zakresu obowiązku stosowania docelowych indywidualnych poziomów emisji oraz z opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji. Jednakże w przypadku gdy producent objęty wyłączeniem wystąpi o odstępstwo i uzyska je, taki producent powinien być zobowiązany do przestrzegania tego poziomu docelowego w ramach odstępstwa.
- (35) Procedura przyznawania odstępstw od wynoszącego 95 g CO₂/km docelowego poziomu emisji dla unijnego parku pojazdów producentom niszowym zapewnia, aby wysiłek związany z redukcją emisji wymagany od tych producentów niszowych był spójny z wysiłkiem dużych producentów w odniesieniu do tego docelowego poziomu. Nadal należy zapewniać tym producentom niszowym możliwość uzyskania odstępstwa również od docelowych poziomów mających zastosowanie od 2025 r., do 2028 r.

⁽¹³⁾ Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów („dyrektywa ramowa”) (Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1).

- (36) Ustalając średnie indywidualne poziomy emisji CO₂ dla wszystkich nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów użytkowych rejestrowanych w Unii, za które odpowiedzialni są producenci, należy wziąć pod uwagę wszystkie samochody osobowe i lekkie pojazdy użytkowe, bez względu na ich masę lub inne parametry, zależnie od sytuacji. Chociaż rozporządzenie (WE) nr 715/2007 nie obejmuje samochodów osobowych ani lekkich pojazdów użytkowych o masie odniesienia przekraczającej 2 610 kg i na które nie została rozszerzona homologacja typu zgodnie z art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia, emisje tych pojazdów należy mierzyć zgodnie z takimi samymi procedurami prowadzenia pomiarów, jak procedury określone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007, zwłaszcza procedury określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 692/2008 ⁽¹⁴⁾ i rozporządzeniu (UE) 2017/1151, oraz procedury korelacji przyjęte na podstawie rozporządzeń (WE) nr 443/2009 i (UE) nr 510/2011, w szczególności rozporządzeń wykonawczych (UE) 2017/1152 i (UE) 2017/1153. Uzyskane wartości emisji CO₂ powinny zostać wprowadzone do świadectwa zgodności pojazdu, aby można je było włączyć do systemu monitorowania.
- (37) Indywidualne poziomy emisji CO₂ ze skompletowanych lekkich pojazdów użytkowych powinny być przyznawane producentowi pojazdu podstawowego.
- (38) Należy zwrócić uwagę na szczególną sytuację producentów lekkich pojazdów użytkowych produkujących pojazdy niekompletne, które są homologowane w wielu etapach. Skoro producenci ci odpowiadają za zgodność z docelowymi poziomami emisji CO₂, powinni mieć możliwość przewidzenia z dostateczną pewnością emisji CO₂ pochodzących z pojazdów skompletowanych. Komisja powinna zapewnić odpowiednie odzwierciedlenie tych potrzeb w środkach wykonawczych przyjętych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007.
- (39) Dla zapewnienia elastyczności w celu osiągnięcia swoich poziomów docelowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem producenci mogą tworzyć grupy w oparciu o otwarte, przejrzyste i niedyskryminujące zasady. Umowa powołująca grupę nie powinna być zawierana na okres dłuższy niż pięć lat, jednak z możliwością jej przedłużenia. W przypadku utworzenia grupy, producentów powinno się uznawać za osiągających poziomy docelowe zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że średni poziom emisji grupy jako całości nie przekracza docelowego indywidualnego poziomu emisji dla grupy.
- (40) Umożliwienie producentom tworzenia grup okazało się efektywnym kosztowo sposobem osiągnięcia zgodności z docelowymi poziomami emisji CO₂, w szczególności poprzez ułatwienie zapewniania zgodności producentom, którzy produkują ograniczoną liczbę pojazdów. W celu poprawy neutralności konkurencyjnej Komisja powinna mieć uprawnienia do sprecyzowania warunków, na jakich niezależni producenci mogą tworzyć grupę w celu uzyskania pozycji równoważnej pozycji przedsiębiorstw powiązanych.
- (41) Aby zapewnić osiągnięcie poziomów docelowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem niezbędny jest solidny mechanizm zgodności.
- (42) W celu osiągnięcia redukcji emisji CO₂ wymaganych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem istotne jest również zapewnienie zgodności emisji z użytkowanych pojazdów z wartościami emisji CO₂ ustalonymi w ramach homologacji typu. Komisja powinna mieć zatem możliwość uwzględniania przy obliczaniu średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ danego producenta wszelkich systemowych niezgodności stwierdzonych przez organy udzielające homologacji typu w odniesieniu do emisji CO₂ z użytkowanych pojazdów.
- (43) Komisja powinna mieć uprawnienia w zakresie ustanowienia i wdrożenia procedury weryfikacji zgodności między emisjami CO₂ z pojazdów dopuszczonych do użytku, ustalonymi zgodnie z WLTP, a wartościami emisji CO₂ zapisywanymi w świadectwach zgodności. Przy opracowywaniu tej procedury należy zwrócić szczególną uwagę na metody identyfikacji, w tym na wykorzystanie danych z pokładowych urządzeń monitorujących zużycie paliwa lub energii, aby móc wykrywać strategie, za pomocą których wyniki pojazdu w zakresie emisji CO₂ są sztucznie poprawiane w procedurze badań homologacji typu. W przypadku gdy w trakcie takich weryfikacji odkryte zostaną odchylenia lub strategie, które sztucznie poprawiają wyniki pojazdu w zakresie emisji CO₂, takie ustalenia powinny zostać uznane za wystarczające, aby podejrzewać, iż występuje poważne ryzyko braku zgodności w odniesieniu do wymogów określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/858 ⁽¹⁵⁾ i rozporządzeniu (WE) nr 715/2007, a państwa członkowskie powinny na tej podstawie podjąć niezbędne środki zgodnie z rozdziałem XI rozporządzenia (UE) 2018/858.
- (44) Pomiaru indywidualnego poziomu emisji CO₂ z nowych samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych dokonuje się w Unii na zharmonizowanej podstawie zgodnie z WLTP. W celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych wynikających z niniejszego rozporządzenia zgodność powinna być oceniana w odniesieniu do

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 692/2008 z dnia 18 lipca 2008 r. wykonujące i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. L 199 z 28.7.2008, s. 1).

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/858 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie homologacji i nadzoru rynku pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, komponentów i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i (WE) nr 595/2009 oraz uchylające dyrektywę 2007/46/WE (Dz.U. L 151 z 14.6.2018, s. 1).

danych dotyczących rejestracji nowych samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych w Unii, zgromadzonych przez państwa członkowskie i przekazanych Komisji. Dla zapewnienia spójności danych wykorzystywanych do celu oceny zgodności zasady gromadzenia tych danych i ich raportowania powinny być w jak największym zakresie zharmonizowane. Należy zatem wyraźnie przewidzieć odpowiedzialność właściwych organów za przekazywanie prawidłowych i kompletnych danych, a także potrzebę skutecznej współpracy między tymi organami a Komisją w rozwiązywaniu problemów związanych z jakością danych.

- (45) Przestrzeganie przez producentów docelowych poziomów określonych w niniejszym rozporządzeniu powinno być oceniane na poziomie Unii. Producenci, których średnie indywidualne poziomy emisji CO₂ przekraczają poziomy dopuszczalne zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, powinni uiszczać opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji za każdy rok kalendarzowy. Wpływy z opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji powinny być traktowane jako dochód budżetu ogólnego Unii. W przeglądzie w 2023 r. Komisja powinna ocenić możliwość przydzielenia kwot z opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji na specjalny fundusz lub odpowiedni program, mający na celu zapewnienie sprawiedliwego przejścia na mobilność bezemisyjną oraz wspieranie przekwalifikowania, podnoszenia kwalifikacji i innych szkoleń w zakresie kwalifikacji pracowników w sektorze motoryzacyjnym.
- (46) Wszelkie środki krajowe, które państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzać zgodnie z art. 193 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) nie powinny, z uwzględnieniem celów i procedur ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, nakładać dodatkowych lub bardziej surowych sankcji na producentów, którzy nie osiągają docelowych poziomów zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (47) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla pełnego stosowania unijnych zasad konkurencji.
- (48) Skuteczność określonych w niniejszym rozporządzeniu docelowych poziomów w zakresie zmniejszania emisji CO₂ jest w rzeczywistości w dużym stopniu zależna od rzeczywistej reprezentatywności oficjalnej procedury badań. Zgodnie z opinią naukową nr 1/2016 mechanizmu doradztwa naukowego (SAM) zatytułowaną „Zmniejszanie rozbieżności pomiędzy rzeczywistymi emisjami CO₂ z pojazdów lekkich, a badaniami laboratoryjnymi” oraz zaleceniem Parlamentu Europejskiego dla Rady i Komisji z dnia 4 kwietnia 2017 r., w następstwie dochodzenia w sprawie pomiarów emisji w sektorze motoryzacyjnym⁽¹⁶⁾, należy wprowadzić mechanizm oceny rzeczywistej reprezentatywności wartości emisji CO₂ i zużycia energii przez pojazd ustalonych zgodnie z WLTP. Najbardziej wiarygodnym sposobem zapewnienia rzeczywistej reprezentatywności wartości homologacji typu jest wykorzystanie danych z pokładowych urządzeń monitorujących zużycie paliwa lub energii. Komisja powinna zatem mieć uprawnienia do opracowania procedur koniecznych do gromadzenia i przetwarzania danych dotyczących zużycia paliwa i energii niezbędnych do przeprowadzania takich ocen oraz do zapewnienia publicznej dostępności takich danych, przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony wszelkich danych osobowych. Ponadto, aby zapewnić dostępność danych dotyczących zużycia paliwa oraz energii z bateryjnych samochodów elektrycznych i pojazdów wyposażonych w układy napędowe zasilane paliwami gazowymi, w tym wodorem, należy bezzwłocznie kontynuować prace nad standaryzacją pokładowych urządzeń monitorujących zużycie paliwa lub energii w takich pojazdach w ramach wykonania rozporządzenia (UE) 2017/1151.
- (49) Ponadto Komisja powinna ocenić, w jaki sposób dane dotyczące zużycia paliwa i energii można wykorzystać do zapewnienia, aby wartości emisji CO₂ z pojazdu ustalone zgodnie z WLTP pozostawały reprezentatywne dla rzeczywistych wielkości emisji w czasie dla wszystkich producentów, oraz w szczególności ocenić, jak takie dane można wykorzystać do monitorowania rozbieżności pomiędzy emisjami CO₂ w badaniu laboratoryjnym a rzeczywistymi wielkościami emisji CO₂, oraz, w razie konieczności, jak zapobiegać zwiększaniu się tych rozbieżności.
- (50) Należy ocenić pełny cykl życia emisji z samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych na poziomie Unii. W tym celu Komisja powinna, nie później niż w 2023 r., ocenić możliwość opracowania wspólnej unijnej metody oceny oraz spójnego raportowania danych dotyczących emisji CO₂ w całym cyklu życia takich pojazdów wprowadzonych do obrotu na rynku Unii. Komisja powinna przyjąć środki następcze, w tym, w stosownych przypadkach, wnioski ustawodawcze.
- (51) W 2024 r. będzie miał miejsce przegląd postępów osiągniętych w ramach rozporządzenia (UE) 2018/842 i dyrektywy 2003/87/WE. Należy zatem dokonać kompleksowego przeglądu skuteczności niniejszego rozporządzenia w 2023 r., aby umożliwić skoordynowaną i spójną ocenę środków wprowadzonych na mocy wszystkich tych instrumentów. W ramach tego przeglądu w 2023 r. Komisja powinna również określić jasną ścieżkę dalszej redukcji emisji CO₂ z samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych po 2030 r., aby znacząco przyczynić się do osiągnięcia długoterminowego celu określonego w porozumieniu paryskim. W stosownych przypadkach sprawozdaniu z przeglądu powinien towarzyszyć wniosek dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 298 z 23.8.2018, s. 140.

- (52) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określenia szczegółowych warunków mających zastosowanie do umów powołujących grupę, przyjęcia szczegółowych przepisów dotyczących procedur monitorowania i raportowania danych dotyczących średnich emisji oraz dotyczących stosowania załączników II i III, przyjęcia szczegółowych przepisów dotyczących procedur raportowania stwierdzonych w wyniku weryfikacji odchyień w emisjach CO₂ z pojazdów dopuszczonych do użytku oraz uwzględniania tych odchyień przy obliczaniu średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ danego producenta, określenia sposobów pobierania opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji, publikacji wyników osiąganych przez producentów, przyjęcia szczegółowych przepisów dotyczących procedur zatwierdzania technologii innowacyjnych lub innowacyjnych pakietów technologicznych, przyjęcia szczegółowych procedur gromadzenia i przetwarzania parametrów dotyczących rzeczywistych wielkości emisji CO₂ i zużycia paliwa lub energii przez samochody osobowe i lekkie pojazdy użytkowe, określenia procedur weryfikacji (i) czy wartości emisji CO₂ i zużycia energii zapisane w świadectwach zgodności odpowiadają emisjom CO₂ i zużyciu energii przez pojazdy dopuszczone do użytku, oraz (ii) obecności jakichkolwiek strategii na pokładzie pojazdu lub dotyczących pojazdów objętych próbą, które to strategie sztucznie poprawiają wyniki pojazdu w badaniach przeprowadzanych do celów homologacji typu, oraz określenia parametrów korelacji niezbędnych w celu odzwierciedlenia wszelkich zmian w regulacyjnej procedurze badań pomiaru indywidualnych poziomów emisji CO₂. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁷⁾.
- (53) W celu zmiany lub uzupełnienia, stosownie do przypadku, elementów innych niż istotne przepisów niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian wymogów dotyczących danych oraz parametrów danych określonych w załącznikach II i III niniejszego rozporządzenia, ustanawiania przepisów w odniesieniu do interpretacji kryteriów kwalifikowania się niektórych producentów do odstępstw, treści wniosków o odstępstwo oraz treści i oceny programów redukcji indywidualnych poziomów emisji CO₂, zmiany załącznika I część A niniejszego rozporządzenia w celu określenia wzorów obliczania poziomów docelowych w ramach odstępstwa dla producentów niszowych, dostosowywania pułapu dla łącznego udziału technologii innowacyjnych w redukcji średnich indywidualnych poziomów emisji CO₂ producenta ze skutkiem począwszy od 2025 r., określenia zasad przewodnich i kryteriów definiowania procedur przeprowadzania weryfikacji, ustanawianie środków dostosowania wartości M₀ i TM₀, oraz dostosowywania wzorów obliczania docelowych indywidualnych poziomów emisji w celu odzwierciedlenia zmiany w regulacyjnej procedurze badań. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁸⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (54) Rozporządzenia (WE) nr 443/2009 i (UE) nr 510/2011 powinny utracić moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2020 r.
- (55) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie wymogów dotyczących emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów użytkowych, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i cele

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wymogi dotyczące emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych i dla nowych lekkich pojazdów użytkowych, aby przyczynić się do realizacji unijnych docelowych poziomów redukcji emisji gazów cieplarnianych w Unii, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/842, oraz celów porozumienia paryskiego, a także aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽¹⁸⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

2. Od dnia 1 stycznia 2020 r., niniejsze rozporządzenie ustanawia docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów wynoszący 95 g CO₂/km dla średnich emisji nowych samochodów osobowych oraz docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów wynoszący 147 g CO₂/km dla średnich emisji nowych lekkich pojazdów użytkowych rejestrowanych w Unii, mierzony do dnia 31 grudnia 2020 r. zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 692/2008 wraz z rozporządzeniami wykonawczymi (UE) 2017/1152 i (UE) 2017/1153, a od dnia 1 stycznia 2021 r. mierzony zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1151.
3. W ramach zintegrowanego podejścia Unii, o którym mowa w komunikacie Komisji z dnia 7 lutego 2007 r. zatytułowanym „Wyniki przeglądu wspólnotowej strategii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych”, niniejsze rozporządzenie zostanie uzupełnione do dnia 31 grudnia 2024 r. dodatkowymi środkami odpowiadającymi redukcji emisji o 10 g CO₂/km.
4. Od dnia 1 stycznia 2025 r. zastosowanie mają następujące docelowe poziomy emisji dla unijnego parku pojazdów:
 - a) w odniesieniu do średniego poziomu emisji parku nowych samochodów osobowych docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów równy 15 % redukcji docelowego poziomu w 2021 r. ustalony zgodnie z załącznikiem I część A pkt 6.1.1;
 - b) w odniesieniu do średniego poziomu emisji parku nowych lekkich pojazdów użytkowych docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów równy 15 % redukcji docelowego poziomu w 2021 r. ustalony zgodnie z załącznikiem I część B pkt 6.1.1.
5. Od dnia 1 stycznia 2030 r. zastosowanie mają następujące docelowe poziomy emisji dla unijnego parku pojazdów:
 - a) w odniesieniu do średniego poziomu emisji parku nowych samochodów osobowych docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów równy 37,5 % redukcji docelowego poziomu w 2021 r. ustalony zgodnie z załącznikiem I część A pkt 6.1.2;
 - b) w odniesieniu do średniego poziomu emisji parku nowych lekkich pojazdów użytkowych docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów równy 31 % redukcji docelowego poziomu w 2021 r. ustalony zgodnie z załącznikiem I część B pkt 6.1.2.
6. Od dnia 1 stycznia 2025 r. zastosowanie ma, odpowiednio, zgodnie z załącznikiem I części A i B pkt 6.3, wskaźnik dla pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych równy 15 % udziału poszczególnych parków nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów użytkowych.
7. Od dnia 1 stycznia 2030 r. zastosowanie mają, odpowiednio, zgodnie z załącznikiem I części A i B pkt 6.3, następujące wskaźniki dla pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych:
 - a) wskaźnik równy 35 % udziału parku nowych samochodów osobowych; oraz
 - b) wskaźnik równy 30 % udziału floty nowych lekkich pojazdów użytkowych.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do następujących pojazdów silnikowych:
 - a) kategorii M₁ określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE (zwanymi dalej „samochodami osobowymi”), które zarejestrowano w Unii po raz pierwszy i których nie rejestrowano wcześniej poza terytorium Unii (zwanymi dalej „nowymi samochodami osobowymi”);
 - b) kategorii N₁ określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE, o masie odniesienia nieprzekraczającej 2 610 kg, oraz pojazdów kategorii N₁, na które rozszerzono homologację typu zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 (zwanymi dalej „lekkimi pojazdami użytkowymi”), które po raz pierwszy zarejestrowano w Unii i których nie rejestrowano wcześniej poza terytorium Unii (zwane dalej „nowymi lekkimi pojazdami użytkowymi”). W przypadku pojazdów bezemisyjnych kategorii N o masie odniesienia przekraczającej 2 610 kg lub 2 840 kg, w zależności od przypadku, do celów niniejszego rozporządzenia oraz bez uszczerbku dla dyrektywy 2007/46/WE i rozporządzenia (WE) nr 715/2007, zalicza się je, od dnia 1 stycznia 2025 r., do lekkich pojazdów użytkowych objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, jeżeli nadwyżka masy odniesienia wynika wyłącznie z masy systemu magazynowania energii.
2. Nie bierze się pod uwagę wcześniejszej rejestracji poza terytorium Unii, której dokonano nie wcześniej niż trzy miesiące przed rejestracją w Unii.
3. Niniejszego rozporządzenia nie ma zastosowania do pojazdów specjalnego przeznaczenia określonych w załączniku II część A pkt 5 do dyrektywy 2007/46/WE.

4. Art. 4, art. 7 ust. 4 lit. b) i c), art. 8 i art. 9 ust. 1 lit. a) i c) nie mają zastosowania do producentów, którzy wraz ze wszystkimi przedsiębiorstwami powiązanymi z tymi producentami są odpowiedzialni za mniej niż 1 000 nowych samochodów osobowych lub za mniej niż 1 000 nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w Unii w poprzednim roku kalendarzowym, chyba że producent ten wystąpił o odstępstwo i przyznano mu to odstępstwo zgodnie art. 10.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „średni indywidualny poziom emisji CO₂” oznacza, w odniesieniu do producenta, średnią indywidualnych poziomów emisji CO₂ wszystkich nowych samochodów osobowych lub wszystkich nowych lekkich pojazdów użytkowych, których jest on producentem;
- b) „świadectwo zgodności” oznacza świadectwo zgodności, o którym mowa w art. 18 dyrektywy 2007/46/WE;
- c) „pojazd skompletowany” oznacza lekki pojazd użytkowy, któremu udzielono homologacji typu w wyniku procesu wielostopniowej homologacji typu zgodnie z dyrektywą 2007/46/WE;
- d) „pojazd kompletny” oznacza każdy lekki pojazd użytkowy, który nie musi być skompletowany w celu spełnienia odpowiednich wymogów technicznych dyrektywy 2007/46/WE;
- e) „pojazd podstawowy” oznacza każdy lekki pojazd użytkowy, który jest używany w początkowym etapie procesu wielostopniowej homologacji typu;
- f) „producent” oznacza osobę lub podmiot, które są odpowiedzialne wobec organu udzielającego homologacji za wszystkie aspekty procesu homologacji typu WE zgodnie z dyrektywą 2007/46/WE oraz za zapewnienie zgodności produkcji;
- g) „masa w stanie gotowym do jazdy” lub „M” oznacza masę samochodu osobowego lub lekkiego pojazdu użytkowego razem z nadwoziem w stanie gotowym do jazdy, podaną w świadectwie zgodności i określoną w załączniku I pkt 2.6 do dyrektywy 2007/46/WE;
- h) „indywidualny poziom emisji CO₂” oznacza poziom emisji CO₂ samochodu osobowego lub lekkiego pojazdu użytkowego mierzony zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 i rozporządzeniami wykonawczymi do niego oraz określony w świadectwie zgodności pojazdu jako emisja masowa CO₂ (cykl mieszany). W przypadku samochodów osobowych lub lekkich pojazdów użytkowych, które nie mają homologacji typu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007, „indywidualny poziom emisji CO₂” oznacza poziom emisji CO₂ mierzony zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007, w szczególności z taką samą procedurą pomiaru, jak ta określona w rozporządzeniu (WE) nr 692/2008 do dnia 31 grudnia 2020 r., a od dnia 1 stycznia 2021 r. w rozporządzeniu (UE) 2017/1151, lub zgodnie z procedurami przyjętymi przez Komisję dla ustalenia poziomu emisji CO₂ dla takich pojazdów;
- i) „powierzchnia postojowa” oznacza iloczyn średniego rozstawu kół i rozstawu osi samochodu podany w świadectwie zgodności i określony w załączniku I pkt 2.1 i 2.3 do dyrektywy 2007/46/WE;
- j) „docelowy indywidualny poziom emisji” oznacza, w odniesieniu do producenta, docelowy roczny poziom emisji ustalony zgodnie z załącznikiem I, lub – w przypadku gdy producentowi przyznano odstępstwo zgodnie z art. 10 – docelowy indywidualny poziom emisji ustalony zgodnie z tym odstępstwem;
- k) „docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów” oznacza średni poziom emisji CO₂ wszystkich nowych samochodów osobowych lub wszystkich nowych lekkich pojazdów użytkowych, który należy osiągnąć w danym okresie;
- l) „masa próbna” lub „TM” oznacza masę próbną samochodu osobowego lub lekkiego pojazdu użytkowego podaną w świadectwie zgodności i określoną w załączniku XXI pkt 3.2.25 do rozporządzenia (UE) 2017/1151;
- m) „pojazd bezemisyjny i niskoemisyjny” oznacza samochód osobowy lub lekki pojazd użytkowy, którego emisje z rury wydechowej wynoszą od zera do 50 g CO₂/km, jak określono zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1151;
- n) „ładunek” oznacza różnicę pomiędzy technicznie dopuszczalną maksymalną masą całkowitą zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 2007/46/WE oraz masą pojazdu.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „grupa producentów powiązanych” oznacza producenta i przedsiębiorstwa powiązane z tym producentem. W odniesieniu do producenta „przedsiębiorstwa powiązane” oznaczają:

- a) przedsiębiorstwa, w których producent ma, bezpośrednio lub pośrednio:
 - (i) prawo do wykonywania więcej niż połowy praw głosu; lub

- (ii) prawo mianowania więcej niż połowy członków rady nadzorczej, zarządu lub organów prawnie reprezentujących przedsiębiorstwo; lub
- (iii) prawo zarządzania przedsiębiorstwem;
- b) przedsiębiorstwa, które bezpośrednio lub pośrednio mają, w odniesieniu do producenta, prawa, o których mowa w lit. a);
- c) przedsiębiorstwa, w których przedsiębiorstwo, o którym mowa w lit. b), ma, bezpośrednio lub pośrednio, prawa, o których mowa w lit. a);
- d) przedsiębiorstwa, w których producent wraz z jednym lub większą liczbą przedsiębiorstw, o których mowa w lit. a), b) lub c), lub w których dwa lub większa liczba tych ostatnich przedsiębiorstw mają wspólnie prawa, o których mowa w lit. a);
- e) przedsiębiorstwa, w których prawa, o których mowa w lit. a), wspólnie należą do producenta lub do jednego lub większej liczby przedsiębiorstw powiązanych z tym producentem, o których mowa w lit. a)–d), oraz do jednej lub większej liczby osób trzecich.

Artykuł 4

Docelowe indywidualne poziomy emisji

1. Producent zapewnia, aby jego średni indywidualny poziom emisji CO₂ nie przekraczał następujących docelowych indywidualnych poziomów emisji:
 - a) dla roku kalendarzowego 2020, docelowego indywidualnego poziomu emisji ustalonego zgodnie z załącznikiem I część A pkt 1 i 2 w przypadku samochodów osobowych, lub w załączniku I część B pkt 1 i 2 w przypadku lekkich pojazdów użytkowych lub, w przypadku przyznania producentowi odstępstwa zgodnie z art. 10, zgodnie z tym odstępstwem;
 - b) dla każdego roku kalendarzowego od 2021 do 2024 r., docelowych indywidualnych poziomów emisji ustalonych zgodnie z załącznikiem I część A lub B pkt 3 i 4, stosownie do przypadku, lub, w przypadku przyznania producentowi odstępstwa zgodnie z art. 10, zgodnie z tym odstępstwem oraz załącznikiem I część A lub B pkt 5;
 - c) dla każdego roku kalendarzowego, począwszy od 2025 r., docelowych indywidualnych poziomów emisji ustalonych zgodnie z załącznikiem I część A lub B pkt 6.3, lub, w przypadku przyznania producentowi odstępstwa zgodnie z art. 10, zgodnie z tym odstępstwem.
2. W przypadku lekkich pojazdów użytkowych, gdy indywidualny poziom emisji CO₂ pojazdu skompletowanego nie jest dostępny, producent pojazdu podstawowego wykorzystuje średni indywidualny poziom emisji CO₂ pojazdu podstawowego w celu określenia jego indywidualnego poziomu emisji CO₂.
3. Do celów określenia średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ dla każdego producenta uwzględnia się następujące udziały procentowe nowych samochodów osobowych każdego producenta w danym roku:
 - 95 % w 2020 r.,
 - 100 % począwszy od 2021 r.

Artykuł 5

Superjednostki

Przy obliczaniu średnich indywidualnych poziomów emisji CO₂ każdy nowy samochód osobowy o indywidualnym poziomie emisji CO₂ poniżej 50 g CO₂/km liczy się jako:

- 2 samochody osobowe w 2020 r.,
- 1,67 samochodu osobowego w 2021 r.,
- 1,33 samochodu osobowego w 2022 r.,
- 1 samochód osobowy od 2023 r.,

dla roku, w którym został on zarejestrowany w okresie od 2020 r. do 2022 r., z zastrzeżeniem pułapu wynoszącego 7,5 g CO₂/km w tym okresie dla każdego producenta, według obliczeń zgodnie z art. 5 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1153.

Artykuł 6

Grupy producentów

1. Producenci inni niż producenci, którym przyznano odstępstwo zgodnie z art. 10, mogą utworzyć grupę w celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z art. 4.
2. Umowa powołująca grupę może dotyczyć jednego roku kalendarzowego lub większej liczby lat kalendarzowych, pod warunkiem że całkowity okres obowiązywania umowy nie przekracza pięciu lat kalendarzowych, oraz musi zostać zawarta najpóźniej w dniu 31 grudnia pierwszego roku kalendarzowego, dla którego ma nastąpić połączenie poziomów emisji. Producenci tworzący grupę przekazują Komisji następujące informacje:
 - a) producenci, którzy wejdą w skład grupy;
 - b) producent wyznaczony jako zarządzający grupą, który będzie pełnił funkcję punktu kontaktowego grupy oraz będzie odpowiadał za uiszczanie wszelkich opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji nakładanych na grupę zgodnie z art. 8;
 - c) dowód, że zarządzający grupą będzie w stanie wypełniać obowiązki przewidziane w lit. b);
 - d) kategorie pojazdów zarejestrowanych jako M_1 lub N_1 , dla których tworzy się grupę.
3. W przypadku gdy proponowany zarządzający grupą nie spełnia wymogu uiszczania wszelkich opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji nakładanych na grupę zgodnie z art. 8, Komisja powiadamia o tym producentów.
4. Producenci wchodzący w skład grupy wspólnie informują Komisję o wszelkich zmianach dotyczących zarządzającego grupą lub jego sytuacji finansowej, w zakresie, w jakim może to mieć wpływ na jego zdolność spełniania wymogu uiszczania wszelkich opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji nakładanych na grupę zgodnie z art. 8, oraz o wszelkich zmianach składu grupy lub o rozwiązaniu grupy.
5. Producenci mogą zawierać umowy powołujące grupy pod warunkiem że umowy te są zgodne z art. 101 i 102 TFUE, a także umożliwiają otwarty, przejrzysty i niedyskryminujący udział w grupie na rozsądnych warunkach dla każdego producenta ubiegającego się o przyjęcie do grupy. Bez uszczerbku dla ogólnego stosowania unijnych zasad konkurencji w odniesieniu do takich grup, wszyscy członkowie grupy zapewniają w szczególności, aby w ramach ich umowy powołującej grupę nie były wymieniane jakiekolwiek dane lub informacje, z wyjątkiem następujących informacji:
 - a) średni indywidualny poziom emisji CO₂;
 - b) docelowy indywidualny poziom emisji;
 - c) łączna liczba zarejestrowanych pojazdów.
6. Ust. 5 nie ma zastosowania w przypadku gdy wszyscy producenci tworzący grupę stanowią część tej samej grupy producentów powiązanych.
7. Z wyjątkiem przypadku, gdy zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu przekazano powiadomienie, producentów należących do grupy, w odniesieniu do której przekazano Komisji informacje, traktuje się – do celów wypełnienia obowiązków wynikających z art. 4 – jako jednego producenta. Informacje dotyczące monitorowania i raportowania w odniesieniu do poszczególnych producentów, jak również wszelkich grup, będą ewidencjonowane, raportowane i udostępniane w rejestrze centralnym, o którym mowa w art. 7 ust. 4.
8. Komisja może określić, w drodze aktów wykonawczych, szczegółowe warunki mające zastosowanie do umowy powołującej grupę zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Artykuł 7

Monitorowanie i raportowanie w odniesieniu do średnich poziomów emisji

1. Dla każdego roku kalendarzowego każde z państw członkowskich ewidencjonuje informacje dotyczące każdego nowego samochodu osobowego i każdego nowego lekkiego pojazdu użytkowego zarejestrowanego na swoim terytorium, zgodnie z załącznikami II i III część A do niniejszego rozporządzenia. Informacje te udostępnia się producentom oraz wyznaczonym przez nich w każdym z państw członkowskich importerom lub przedstawicielom. Państwa członkowskie dokładają wszelkich starań w celu zapewnienia, aby podmioty odpowiedzialne za raportowanie funkcjonowały w sposób przejrzysty. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby indywidualny poziom emisji CO₂ z samochodów osobowych, które nie mają homologacji typu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007, był mierzony i zapisywany w świadectwie zgodności.

2. Do dnia 28 lutego każdego roku każde z państw członkowskich określa i przekazuje Komisji informacje wymienione w załącznikach II i III część A w odniesieniu do poprzedniego roku kalendarzowego. Dane przekazuje się zgodnie z formatem określonym załączniku II część B i w załączniku III część C.

3. Na wniosek Komisji państwa członkowskie przekazują również pełen zbiór danych zgromadzonych zgodnie z ust. 1.

4. Komisja prowadzi centralny rejestr danych raportowanych przez państwa członkowskie na podstawie niniejszego artykułu oraz, do dnia 30 czerwca każdego roku, wstępnie oblicza dla każdego producenta:

- a) średni indywidualny poziom emisji CO₂ w poprzednim roku kalendarzowym;
- b) docelowy indywidualny poziom emisji w poprzednim roku kalendarzowym;
- c) różnicę między jego średnim indywidualnym poziomem emisji CO₂ w poprzednim roku kalendarzowym a jego docelowym indywidualnym poziomem emisji w tym samym roku.

Komisja powiadamia każdego producenta o wyniku wstępnego obliczenia, którego dokonała dla tego producenta. Powiadomienie zawiera dane dla każdego państwa członkowskiego, dotyczące liczby zarejestrowanych nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów użytkowych oraz ich indywidualnych poziomów emisji CO₂.

Rejestr jest publicznie dostępny.

5. W ciągu trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia o wyniku wstępnego obliczenia przewidzianego w ust. 4 producenci mogą powiadomić Komisję o wszelkich błędach w danych, wskazując państwo członkowskie, w którym, ich zdaniem, wystąpił błąd.

Komisja uwzględnia wszelkie powiadomienia otrzymane od producentów oraz, do dnia 31 października, potwierdza albo zmienia wstępne obliczenia przewidziane w ust. 4.

6. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ odpowiedzialny za gromadzenie i przekazywanie danych dotyczących monitorowania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz przekazuje Komisji informacje o wyznaczonym właściwym organie.

Wyznaczone właściwe organy zapewniają prawidłowość i kompletność danych przekazywanych Komisji oraz wyznaczają punkt kontaktowy, który ma być dostępny do szybkiego reagowania na wnioski Komisji w celu wyeliminowania błędów i braków w przekazywanych danych.

7. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, szczegółowe przepisy dotyczące procedur monitorowania i raportowania w odniesieniu do danych na podstawie ust. 1–6 niniejszego artykułu oraz dotyczące stosowania załączników II i III. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 17 w celu dokonywania zmian w zakresie wymogów dotyczących danych oraz parametrów danych określonych w załącznikach II i III.

9. Organy udzielające homologacji typu niezwłocznie raportują Komisji stwierdzone odchylenia w emisjach CO₂ z pojazdów dopuszczonych do użytku w porównaniu z indywidualnymi poziomami emisji CO₂ podanymi w świadectwach zgodności, w wyniku weryfikacji przeprowadzonej zgodnie z art. 13.

Komisja uwzględnia te odchylenia do celów obliczania średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ danego producenta.

Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, szczegółowe zasady dotyczące procedur raportowania takich odchyleń oraz ich uwzględniania przy obliczaniu średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

10. Komisja, nie później niż w 2023 r., ocenia możliwość opracowania wspólnej unijnej metody oceny oraz spójnego raportowania danych dotyczących emisji CO₂ w całym cyklu życia samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych wprowadzonych do obrotu na rynku Unii. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie tę ocenę oraz, w stosownych przypadkach, wnioski dotyczące środków następczych, takie jak wnioski ustawodawcze.

11. Państwa członkowskie gromadzą także i raportują dane, zgodnie z niniejszym artykułem, dotyczące rejestracji pojazdów kategorii M₂ i N₂ określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE o masie odniesienia nieprzekraczającej 2 610 kg oraz pojazdów, na które rozszerzono homologację typu zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007.

Artykuł 8

Oплата z tytułu przekroczenia poziomu emisji

1. W przypadku gdy średni indywidualny poziom emisji CO₂ producenta przekracza jego docelowy indywidualny poziom emisji w odniesieniu do każdego roku kalendarzowego, Komisja nakłada opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji, w zależności od przypadku, na producenta lub zarządzającego grupą.

2. Opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji na podstawie ust. 1 oblicza się przy zastosowaniu następującego wzoru:

$(\text{przekroczenie poziomu emisji} \times 95 \text{ EUR}) \times \text{liczba nowo rejestrowanych pojazdów.}$

Do celów niniejszego artykułu stosuje się następujące definicje:

- „przekroczenie poziomu emisji” oznacza liczbę dodatnią gramów na kilometr, o którą średni indywidualny poziom emisji CO₂ producenta – przy uwzględnieniu redukcji emisji CO₂ w wyniku zastosowania technologii innowacyjnych zatwierdzonych zgodnie z art. 11 – przekroczył jego docelowy indywidualny poziom emisji w roku kalendarzowym lub w jego części, do których zastosowanie ma obowiązek wynikający z art. 4, w zaokrągleniu do trzeciego miejsca po przecinku, oraz
 - „liczba nowo zarejestrowanych pojazdów ” oznacza liczbę nowych samochodów osobowych lub lekkich pojazdów użytkowych liczonych oddzielnie, których jest producentem i które zostały zarejestrowane w tym okresie zgodnie z kryteriami etapowego stosowania określonymi w art. 4 ust. 3.
3. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, sposoby pobierania opłat nałożonych z tytułu przekroczenia poziomu emisji na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.
4. Wpływy z opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji traktuje się jako dochód budżetu ogólnego Unii.

Artykuł 9

Publikacja wyników osiągniętych przez producentów

1. Do dnia 31 października każdego roku Komisja publikuje, w drodze aktów wykonawczych, wykaz zawierający:
- a) dla każdego producenta – jego docelowy indywidualny poziom emisji w poprzednim roku kalendarzowym;
 - b) dla każdego producenta – jego średni indywidualny poziom emisji CO₂ w poprzednim roku kalendarzowym;
 - c) różnicę między średnim indywidualnym poziomem emisji CO₂ danego producenta w poprzednim roku kalendarzowym a jego docelowym indywidualnym poziomem emisji w tym samym roku;
 - d) średni indywidualny poziom emisji CO₂ we wszystkich nowych samochodach osobowych i nowych lekkich pojazdach użytkowych zarejestrowanych w Unii w poprzednim roku kalendarzowym;
 - e) średnią masę w stanie gotowym do jazdy wszystkich nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w Unii w poprzednim roku kalendarzowym do dnia 31 grudnia 2020 r.;
 - f) średnią masę próbną wszystkich nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w Unii w poprzednim roku kalendarzowym.
2. W wykazie publikowanym na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu wskazuje się również, czy producent spełnił wymogi określone w art. 4 w odniesieniu do poprzedniego roku kalendarzowego.
3. Wykaz, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, do celów publikacji do dnia 31 października 2022 r., wskazuje również:
- a) docelowe poziomy emisji dla unijnego parku pojazdów na 2025 i 2030 r., o których mowa, odpowiednio, w art. 1 ust. 4 i 5, obliczone przez Komisję zgodnie z załącznikiem I części A i B pkt 6.1.1 i 6.1.2;
 - b) wartości dla a_{2021} , a_{2025} i a_{2030} obliczone przez Komisję zgodnie z załącznikiem I części A i B pkt 6.2.

Artykuł 10

Odstępstwa dla niektórych producentów

1. Wniosek o odstępstwo od docelowych indywidualnych poziomów emisji obliczonych zgodnie z załącznikiem I może złożyć producent wytwarzający mniej niż 10 000 nowych samochodów osobowych lub 22 000 nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w Unii w jednym roku kalendarzowym, który to producent:

- a) nie jest częścią grupy producentów powiązanych; lub
- b) jest częścią grupy producentów powiązanych, która jest odpowiedzialna łącznie za mniej niż 10 000 nowych samochodów osobowych lub 22 000 nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w Unii w jednym roku kalendarzowym; lub
- c) jest częścią grupy producentów powiązanych, ale prowadzi własny zakład produkcyjny i ośrodek projektowy.

2. Odstępstwo, o które wystąpiono zgodnie z ust. 1, może zostać udzielone na okres nieprzekraczający pięciu lat kalendarzowych, z możliwością przedłużenia. Wniosek jest przedkładany Komisji i zawiera:

- a) nazwę producenta i dane osoby odpowiedzialnej za kontakt;
- b) dowody na to, że producent kwalifikuje się do odstępstwa na podstawie ust. 1;
- c) szczegółowe informacje dotyczące samochodów osobowych lub lekkich pojazdów użytkowych, które produkuje, w tym dotyczące masy próbnej i indywidualnych poziomów emisji CO₂ tych samochodów osobowych lub lekkich pojazdów użytkowych; oraz
- d) docelowy indywidualny poziom emisji zgodny z możliwościami redukcji emisji przez producenta, w tym z ekonomicznymi i technologicznymi możliwościami redukcji jego indywidualnego poziomu emisji CO₂ oraz z uwzględnieniem cech charakterystycznych rynku typu produkowanych samochodów osobowych lub lekkich pojazdów użytkowych.

3. W przypadku gdy Komisja uzna, że producent kwalifikuje się do odstępstwa, o które wystąpiono zgodnie z ust. 1, oraz że docelowy indywidualny poziom emisji zaproponowany przez producenta jest zgodny z jego możliwościami redukcji emisji, w tym z ekonomicznymi i technologicznymi możliwościami redukcji jego indywidualnego poziomu emisji CO₂ oraz z uwzględnieniem cech charakterystycznych rynku typu produkowanych samochodów osobowych lub lekkich pojazdów użytkowych, przyznaje producentowi odstępstwo.

Wniosek przedkłada się najpóźniej do dnia 31 października pierwszego roku, w którym zastosowanie ma odstępstwo.

4. Wniosek o odstępstwo od docelowych indywidualnych poziomów emisji obliczonych zgodnie z załącznikiem I część A pkt 1–4 i pkt 6.3 może złożyć producent, który wraz ze wszelkimi innymi przedsiębiorstwami powiązanymi z tym producentem jest odpowiedzialny za 10 000 do 300 000 nowych samochodów osobowych zarejestrowanych w Unii w jednym roku kalendarzowym.

Wniosek taki może złożyć producent w odniesieniu do siebie samego lub w odniesieniu do siebie samego wraz ze wszelkimi przedsiębiorstwami powiązanymi z tym producentem. Wniosek jest przedkładany Komisji i zawiera:

- a) wszystkie informacje, o których mowa w ust. 2 lit. a) i c), w tym w stosownych przypadkach informacje o wszelkich przedsiębiorstwach powiązanych;
- b) w odniesieniu do wniosków odnoszących się do załącznika I część A pkt 1–4 poziom docelowy, jakim jest 45-procentowa redukcja w stosunku do średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ w roku 2007 lub, w przypadku gdy jeden wniosek składany jest w odniesieniu do większej liczby przedsiębiorstw powiązanych – 45-procentowa redukcja w stosunku do średniej wyciągniętej ze średnich indywidualnych poziomów emisji CO₂ tych przedsiębiorstw w 2007 r.;
- c) w odniesieniu do wniosków odnoszących się do załącznika I część A pkt 6.3 do niniejszego rozporządzenia docelowy poziom emisji mający zastosowanie w latach kalendarzowych 2025–2028, stanowiący określoną w art. 1 ust. 4 lit. a) niniejszego rozporządzenia redukcję docelowego poziomu emisji obliczanego zgodnie z lit. b) niniejszego ustępu z uwzględnieniem emisji CO₂ mierzonych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1151.

W przypadku gdy nie ma informacji dotyczących średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ producenta w 2007 r., Komisja określa równoważny docelowy poziom redukcji emisji, w oparciu o najlepsze dostępne technologie redukcji emisji CO₂ wprowadzane w samochodach osobowych o porównywalnej masie oraz uwzględniając cechy charakterystyczne rynku typu produkowanych samochodów. Wnioskodawca stosuje ten docelowy poziom do celów, o których mowa w akapicie drugim lit. b).

Komisja przyznaje odstępstwo producentowi w przypadku, gdy wykazano, że kryteria przyznania odstępstwa, o których mowa w niniejszym ustępie, zostały spełnione.

5. Producent objęty odstępstwem zgodnie z niniejszym artykułem natychmiast powiadamia Komisję o wszelkich zmianach mających wpływ lub mogących mieć wpływ na jego kwalifikowanie się do odstępstwa.

6. W przypadku gdy na podstawie powiadomienia zgodnie z ust. 5 lub na innej podstawie Komisja uzna, że producent nie kwalifikuje się już do odstępstwa, uchyła odstępstwo ze skutkiem od dnia 1 stycznia następnego roku kalendarzowego i powiadamia o tym producenta.

7. W przypadku gdy producent nie osiąga swojego docelowego indywidualnego poziomu emisji, Komisja nakłada na producenta opłatę z tytułu przekroczenia poziomu emisji określoną w art. 8.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 17 ustanawiających przepisy uzupełniające ust. 1–7 niniejszego artykułu, w odniesieniu do interpretacji kryteriów kwalifikowania się do odstępstwa, treści wniosków oraz treści i oceny programów redukcji indywidualnych poziomów emisji CO₂.

Komisja jest również uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 17 wprowadzających zmiany do załącznika I część A w celu określenia wzorów do obliczania poziomów docelowych w ramach odstępstw, o których mowa w ust. 4 akapit drugi lit. c) niniejszego artykułu.

9. Wnioski o odstępstwo wraz z niezbędnymi informacjami, powiadomienia przewidziane w ust. 5, uchylenia przewidziane w ust. 6, każde nałożenie na producenta opłaty z tytułu przekroczenia poziomu emisji przewidziane w ust. 7, a także środki przyjęte zgodnie z ust. 8, udostępnia się publicznie, z zastrzeżeniem rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁹⁾.

Artykuł 11

Innowacje ekologiczne

1. Na wniosek dostawcy lub producenta uwzględnia się ograniczenia emisji CO₂ uzyskane dzięki zastosowaniu technologii innowacyjnych lub zestawowi technologii innowacyjnych („innowacyjne pakiety technologiczne”).

Technologie te uwzględnia się tylko wtedy, gdy metoda zastosowana do ich weryfikacji umożliwia uzyskanie sprawdzalnych, powtarzalnych i porównywalnych wyników.

Łączny udział tych technologii w redukcji średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ danego producenta nie może być wyższy niż 7 g CO₂/km.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 17 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia dostosowując pułap, o którym mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, ze skutkiem począwszy od 2025 r. w celu uwzględnienia rozwoju technologicznego przy jednoczesnym zapewnieniu zrównoważonego udziału poziomu tego pułapu w stosunku do średnich indywidualnych poziomów emisji CO₂ producentów.

2. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczegółowe przepisy dotyczące procedury zatwierdzania technologii innowacyjnych lub innowacyjnych pakietów technologicznych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2. Przepisy te oparte są na następujących kryteriach odnoszących się do technologii innowacyjnych:

- a) dostawca lub producent muszą być odpowiedzialni za ograniczenia emisji CO₂ uzyskane dzięki zastosowaniu technologii innowacyjnych;
- b) technologie innowacyjne muszą mieć zweryfikowany udział w redukcji emisji CO₂;
- c) technologie innowacyjne nie mogą być objęte standardowym cyklem testów pomiaru CO₂;
- d) technologie innowacyjne nie mogą być:
 - (i) objęte obowiązkowymi przepisami wynikającymi z uzupełniających środków dodatkowych zgodnych z wymogiem redukcji emisji o 10 g CO₂/km, o którym mowa w art. 1 ust. 3; lub
 - (ii) obowiązkowe na mocy innych przepisów prawa Unii.

Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2025 r. kryterium, o którym mowa w lit. d) ppkt (i) akapitu pierwszego, nie ma zastosowania do poprawy efektywności w odniesieniu do układów klimatyzacji.

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

3. Dostawca lub producent, który występuje z wnioskiem o zatwierdzenie środka jako technologii innowacyjnej lub innowacyjnego pakietu technologicznego, przedstawia Komisji sprawozdanie, w tym również sprawozdanie weryfikujące sporządzone przez niezależny zatwierdzony organ. W przypadku gdy możliwa jest interakcja środka z inną już zatwierdzoną technologią innowacyjną lub innym już zatwierdzonym innowacyjnym pakietem technologicznym, w sprawozdaniu zamieszcza się wzmiankę o tej interakcji, a w sprawozdaniu weryfikującym dokonuje się oceny zakresu, w jakim interakcja ta wpływa na redukcję osiągniętą dzięki zastosowaniu każdego środka.
4. Komisja potwierdza osiągniętą redukcję w oparciu o kryteria określone w ust. 2.

Artykuł 12

Rzeczywiste wielkości emisji CO₂ oraz zużycie paliwa lub energii

1. Komisja monitoruje i ocenia rzeczywistą reprezentatywność wartości emisji CO₂ oraz zużycia paliwa lub energii ustalonych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007.

Ponadto Komisja regularnie gromadzi dane dotyczące rzeczywistych wielkości emisji CO₂ oraz zużycia paliwa lub energii samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych przy zastosowaniu pokładowych urządzeń monitorowania zużycia paliwa lub energii, począwszy od nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w 2021 r.

Komisja zapewnia informowanie społeczeństwa o zmianach tej rzeczywistej reprezentatywności w czasie.

2. W celu, o którym mowa w ust. 1, Komisja zapewnia, aby począwszy od dnia 1 stycznia 2021 r. były jej regularnie udostępniane przez producentów, organy krajowe lub w drodze bezpośredniego transferu danych z pojazdów, w zależności od przypadku, następujące parametry dotyczące rzeczywistych wielkości emisji CO₂ oraz zużycia paliwa lub energii przez samochody osobowe i lekkie pojazdy użytkowe:

- a) numer identyfikacyjny pojazdu;
- b) zużycie paliwa lub energii elektrycznej;
- c) łączna przebyta odległość;
- d) w odniesieniu do hybrydowych pojazdów elektrycznych z doładowaniem zewnętrznym – zużycie paliwa i energii elektrycznej oraz przebyta odległość dla poszczególnych rodzajów zasilania;
- e) inne parametry niezbędne do zapewnienia wypełnienia obowiązków określonych w ust. 1.

Komisja przetwarza dane otrzymane na podstawie akapitu pierwszego, aby stworzyć zanonimizowany i zagregowany zbiór danych, w tym z podziałem na producentów, do celów ust. 1. Numer identyfikacyjny pojazdu wykorzystuje się wyłącznie do celów przetwarzania danych i nie przechowuje się go dłużej, niż jest to konieczne do tego celu.

3. Aby zapobiec powiększaniu się rozbieżności rzeczywistych wielkości emisji, nie później niż w dniu 1 czerwca 2023 r. Komisja oceni, w jaki sposób dane dotyczące zużycia paliwa i energii można wykorzystać do zapewnienia, aby wartości emisji CO₂ i zużycia paliwa lub energii ustalone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 pozostają reprezentatywne dla rzeczywistych wielkości emisji w czasie dla każdego producenta.

Komisja monitoruje oraz raportuje każdego roku ewolucję rozbieżności, o których mowa w akapicie pierwszym, w okresie od 2021 r. do 2026 r. oraz, aby zapobiec powiększaniu się tych rozbieżności, oceni w 2027 r. wykonalność mechanizmu dostosowania średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ producenta od 2030 r., a także, w stosownych przypadkach, przedłoży wniosek ustawodawczy w celu ustanowienia takiego mechanizmu.

4. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, szczegółowe przepisy dotyczące procedury gromadzenia i przetwarzania danych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Artykuł 13

Weryfikacja emisji CO₂ z pojazdów dopuszczonych do użytku

1. Producenci zapewniają, aby wartości emisji CO₂ i zużycia energii zapisane w świadectwach zgodności odpowiadały emisjom CO₂ i zużyciu energii przez pojazdy dopuszczone do użytku, ustalonym zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1151.

2. Po wejściu w życie procedur, o których mowa w ust. 4 akapit pierwszy, organy udzielające homologacji typu, w odniesieniu do rodzin pojazdów, za których homologację typu odpowiadają, na podstawie odpowiednich i reprezentatywnych próbek pojazdów weryfikują, czy wartości emisji CO₂ i zużycia energii zapisane w świadectwach zgodności odpowiadają emisjom CO₂ i zużyciu energii przez pojazdy dopuszczone do użytku, ustalonym zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1151, uwzględniając między innymi dostępne dane z pokładowych urządzeń monitorowania zużycia paliwa lub energii.

Organy udzielające homologacji typu weryfikują również obecność wszelkich strategii na pokładzie pojazdu lub dotyczących pojazdów objętych próbą, które to strategie sztucznie poprawiają wyniki pojazdu w badaniach przeprowadzanych do celów homologacji typu, między innymi poprzez wykorzystanie danych z pokładowych urządzeń monitorujących zużycie paliwa lub energii.

3. W przypadku gdy w wyniku weryfikacji przeprowadzonej na podstawie ust. 2 stwierdzone zostanie, że wartości emisji CO₂ i zużycia energii nie są zgodne lub że w pojazdach zastosowano strategię sztucznego poprawiania ich wyników, oprócz podjęcia niezbędnych środków określonych w rozdziale XI rozporządzenia (UE) 2018/858 odpowiedzialny organ udzielający homologacji typu zapewnia korektę świadectw zgodności.

4. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, procedury przeprowadzania weryfikacji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

Przed przyjęciem aktów wykonawczych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 17 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie zasad przewodnich i kryteriów określania procedur, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

Artykuł 14

Dostosowanie wartości M_0 i TM_0

1. Wartości M_0 i TM_0 , o których mowa w załączniku I część A i B, dostosowuje się w następujący sposób:

- a) do dnia 31 października 2020 r. wartość M_0 , w załączniku I część A pkt 4 dostosowuje się do średniej masy w stanie gotowym do jazdy wszystkich nowych samochodów osobowych zarejestrowanych w 2017, 2018 i 2019 r. Ta nowa wartość M_0 ma zastosowanie od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.;
- b) do dnia 31 października 2022 r. wartość M_0 w załączniku I część B pkt 4 dostosowuje się do średniej masy w stanie gotowym do jazdy wszystkich nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w 2019, 2020 i 2021 r. Ta nowa wartość M_0 ma zastosowanie w 2024 r.;
- c) do dnia 31 października 2022 r. orientacyjną wartość TM_0 na 2025 r. ustala się jako odpowiednią średnią masę próbną wszystkich nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w 2021 r.;
- d) do dnia 31 października 2024 r., a następnie co dwa lata, wartości TM_0 w załączniku I części A i B pkt 6.2 dostosowuje się do odpowiedniej średniej masy próbnej wszystkich nowych samochodów osobowych i nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w dwóch poprzedzających latach kalendarzowych, począwszy od 2022 i 2023 r. Nowe wartości TM_0 mają zastosowanie od dnia 1 stycznia roku kalendarzowego następującego po dniu dostosowania.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 17 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie środków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 15

Przegląd i sprawozdanie

1. W 2023 r. Komisja przeprowadzi gruntowny przegląd skuteczności niniejszego rozporządzenia oraz przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające wyniki przeglądu.

2. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, Komisja uwzględni między innymi rzeczywistą reprezentatywność emisji CO₂ oraz zużycia paliwa lub energii ustalonych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007; wprowadzanie na rynek unijny pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych, w szczególności w odniesieniu do lekkich pojazdów

użytkowych; rozwój infrastruktury ładowania i uzupełniania paliwa zgłoszonej na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE⁽²⁰⁾, w tym jej finansowania; potencjalny wkład, jaki w redukcje emisji może wnieść stosowanie syntetycznych i zaawansowanych paliw alternatywnych wytwarzanych z wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych; redukcje emisji CO₂ rzeczywiście odnotowane przy istniejącym stanie parku pojazdów; funkcjonowanie mechanizmu zachęt dotyczącego pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych; potencjalne skutki środka przejściowego określonego w załączniku I część A pkt 6.3; wpływ niniejszego rozporządzenia na konsumentów, w szczególności na konsumentów o niskich i średnich dochodach; a także aspekty mające na celu dalsze ułatwianie opłacalnego i sprawiedliwego społecznie przejścia na czystą, konkurencyjną i przystępną cenowo mobilność w Unii.

Komisja wskaże również w tym sprawozdaniu jasną ścieżkę dalszej redukcji emisji CO₂ z samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych po 2030 r., aby znacząco przyczynić się do osiągnięcia długoterminowego celu określonego w porozumieniu paryskim.

3. Sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 2, w stosownych przypadkach towarzyszy wniosek dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia, w szczególności przez ewentualny przegląd docelowych poziomów emisji dla unijnego parku pojazdów na 2030 r. w świetle elementów wymienionych w ust. 2, oraz wprowadzenie na 2035 r. oraz począwszy od 2040 r. wiążących celów w zakresie redukcji emisji samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych, aby zapewnić terminową przemianę sektora transportu w sektor o zerowej emisji netto zgodnie z celami porozumienia paryskiego.

4. W ramach przeglądu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja ocenia wykonalność opracowania procedur badań rzeczywistych wielkości emisji zanieczyszczeń z wykorzystaniem przenośnych systemów pomiaru emisji (PEMS). Komisja uwzględnia tę ocenę, a także oceny przeprowadzane na podstawie art. 12 niniejszego rozporządzenia oraz, w stosownych przypadkach, może dokonać przeglądu procedur pomiaru emisji CO₂ ustanowionych na mocy rozporządzenia (WE) nr 715/2007. Komisja przedstawia w szczególności stosowne wnioski mające na celu dostosowanie tych procedur w celu odpowiedniego odzwierciedlenia rzeczywistych wielkości emisji CO₂ samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych.

5. W ramach przeglądu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja dokonuje oceny możliwości przydzielenia dochodu z opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji na specjalny fundusz lub odpowiedni program, w celu zapewnienia sprawiedliwego przejścia do gospodarki neutralnej dla klimatu, o której mowa w art. 4 ust. 1 porozumienia paryskiego, w szczególności aby wspierać przekwalifikowanie, podnoszenie kwalifikacji i inne szkolenia w zakresie kwalifikacji oraz przenoszenie pracowników w sektorze motoryzacyjnym we wszystkich państwach członkowskich, których to dotyczy, w szczególności w regionach i społecznościach najbardziej dotkniętych procesem przejścia. W stosownych przypadkach Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy w tym celu najpóźniej do 2027 r.

6. Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja dokona przeglądu dyrektywy 1999/94/WE, uwzględniając konieczność zapewnienia konsumentom dokładnych, rzetelnych i porównywalnych danych dotyczących zużycia paliwa, emisji CO₂ oraz emisji zanieczyszczeń powietrza z nowych samochodów osobowych wprowadzonych do obrotu, a także oceni możliwości wprowadzenia etykiety zużycia paliwa i emisji CO₂ dla nowych lekkich pojazdów użytkowych. W stosownych przypadkach przeglądowi towarzyszy wniosek ustawodawczy.

7. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, parametry niezbędne w celu odzwierciedlenia wszelkich zmian w regulacyjnej procedurze badań pomiaru indywidualnych poziomów emisji CO₂, o których mowa w rozporządzeniach (WE) nr 715/2007 i (WE) nr 692/2008 oraz, w stosownych przypadkach, w rozporządzeniu (UE) 2017/1151. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 17 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez dostosowanie wzorów określonych w załączniku I, z zastosowaniem metody przyjętej zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu, zapewniając jednocześnie, aby w ramach starych i nowych procedur badań producentom i pojazdom o różnej użyteczności stawiane były wymogi w zakresie redukcji o podobnym stopniu surowości.

Artykuł 16

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Zmian Klimatu, o którym mowa w art. 44 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999⁽²¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

⁽²⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE z dnia 22 października 2014 r. w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych (Dz.U. L 307 z 28.10.2014, s. 1).

⁽²¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 17

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 8, art. 10 ust. 8, art. 11 ust. 1 akapit czwarty, art. 13 ust. 4, art. 14 ust. 2 i art. 15 ust. 8, powierza się Komisji na okres sześciu lat od dnia 15 maja 2019 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu sześciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 8, art. 10 ust. 8, art. 11 ust. 1 akapit czwarty, art. 13 ust. 4, art. 14 ust. 2 i art. 15 ust. 8, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 ust. 8, art. 10 ust. 8, art. 11 ust. 1 akapit czwarty, art. 13 ust. 4, art. 14 ust. 2 i art. 15 ust. 8 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 18

Uchylenie

Rozporządzenia (WE) nr 443/2009 i (UE) nr 510/2011 tracą moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2020 r.

Odesłania do uchylonych rozporządzeń traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku V.

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 kwietnia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

CZĘŚĆ A

DOCELOWE INDYWIDUALNE POZIOMY EMISJI DLA SAMOCHODÓW OSOBOWYCH

1. Dla roku kalendarzowego 2020 indywidualne poziomy emisji CO₂ la każdego nowego samochodu osobowego ustala się - - do celów obliczeń przewidzianych w niniejszym punkcie i w pkt 2 - zgodnie z następującym wzorem:

$$\text{Indywidualny poziom emisji CO}_2 = 95 + a \cdot (M - M_0)$$

gdzie:

M = masa w stanie gotowym do jazdy pojazdu w kilogramach (kg)

M₀ = 1 379,88

a = 0,0333

2. Docelowy indywidualny poziom emisji dla danego producenta w 2020 r. oblicza się jako ustaloną zgodnie z pkt 1 średnią indywidualnych poziomów emisji CO₂ każdego nowego samochodu osobowego, którego jest on producentem, zarejestrowanego w tym roku kalendarzowym.
3. Referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji dla danego producenta w 2021 r. oblicza się w następujący sposób:

$$\text{Referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji WLTP} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020\text{target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

gdzie:

WLTP_{CO₂} oznacza średni indywidualny poziom emisji CO₂ w 2020 r. ustalony zgodnie z załącznikiem XXI do rozporządzenia (UE) 2017/1151 i obliczony zgodnie z art. 4 ust. 3 tiret drugie niniejszego rozporządzenia, bez uwzględniania ograniczeń emisji CO₂ wynikających z zastosowania art. 5 i 11 niniejszego rozporządzenia;

NEDC_{CO₂} oznacza średni indywidualny poziom emisji CO₂ w 2020 r. ustalony zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2017/1153 i obliczony zgodnie z art. 4 ust. 3 tiret drugie niniejszego rozporządzenia, bez uwzględniania ograniczeń emisji CO₂ wynikających z zastosowania art. 5 i 11 niniejszego rozporządzenia;

NEDC_{2020target} oznacza docelowy indywidualny poziom emisji w 2020 r. obliczony zgodnie z pkt 1 i 2.

4. Dla lat kalendarzowych 2021 –2024r., docelowy indywidualny poziom emisji dla danego producenta oblicza się w następujący sposób:

$$\text{Docelowy indywidualny poziom emisji} = \text{WLTP}_{\text{reference target}} + a [(M_0 - M_0) - (M_{0,2020} - M_{0,2020})]$$

gdzie:

WLTP_{reference target} oznacza referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji WLTP w 2021 r. obliczony zgodnie z pkt 3;

a wynosi 0,0333;

M₀ oznacza wyrażoną w kilogramach (kg) średnią wartość masy w stanie gotowym do jazdy (M) nowych samochodów osobowych danego producenta zarejestrowanych w danym docelowym roku;

M₀ wynosi 1 379,88 w 2021 r., a dla lat 2022, 2023 i 2024 jego wartość określono w art. 14 ust. 1 lit. a);

M_{0,2020} oznacza wyrażoną w kilogramach (kg) średnią wartość masy w stanie gotowym do jazdy (M) nowych samochodów osobowych danego producenta zarejestrowanych w 2020 r.;

M_{0,2020} wynosi 1 379,88.

5. W przypadku producenta, któremu przyznano odstępstwo w odniesieniu do opartego na NEDC indywidualnego poziomu emisji na 2021 r., poziom docelowy w ramach odstępstwa w oparciu o WLTP oblicza się w następujący sposób:

$$\text{Poziom docelowy w ramach odstępstwa}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2021\text{target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

gdzie:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ oznacza WLTP_{CO2} określone w pkt 3

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ oznacza NEDC_{CO2} określone w pkt 3

$\text{NEDC}_{2021\text{target}}$ oznacza docelowy poziom odstępstwa na 2021 r. przyznany przez Komisję zgodnie z art. 10.

6. Od dnia 1 stycznia 2025 r. docelowe poziomy emisji dla unijnego parku pojazdów i docelowe indywidualne poziomy emisji dla producenta oblicza się w następujący sposób:

- 6.0. Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁.

Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁ oznacza średnią, ważoną na podstawie liczby nowych samochodów osobowych zarejestrowanych w 2021 r., wartości odniesienia₂₀₂₁ ustalonych dla poszczególnych producentów, do których ma zastosowanie docelowy indywidualny poziom emisji zgodnie z pkt 4.

Wartość odniesienia₂₀₂₁ ustala się dla każdego producenta w następujący sposób:

$$\text{reference-value}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{measured}} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020, \text{Fleet Target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right) + a(M_{\text{e}2021} - M_{0,2021})$$

gdzie:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{measured}}$ oznacza określoną dla poszczególnych producentów średnią zmierzonych emisji CO₂ (cykl mieszany) dla każdego nowego samochodu osobowego zarejestrowanego w 2020 r., jak ustalono i zgłoszono zgodnie z art. 7a rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1153;

$\text{NEDC}_{2020, \text{Fleet Target}}$ wynosi 95 g/km;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ określono w pkt 3;

$M_{\text{e}2021}$ oznacza wyrażoną w kilogramach (kg) średnią wartość masy w stanie gotowym do jazdy nowych samochodów osobowych danego producenta zarejestrowanych w 2021 r.;

$M_{0,2021}$ oznacza wyrażoną w kilogramach (kg) średnią wartość masy w stanie gotowym do jazdy wszystkich nowych samochodów osobowych zarejestrowanych w 2021 r. przez producentów, do których ma zastosowanie docelowy indywidualny poziom emisji zgodnie z pkt 4;

a określono w pkt 4.

- 6.1. Docelowe poziomy emisji dla unijnego parku pojazdów na lata 2025 i 2030

- 6.1.1. Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów na lata 2025–2029

Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₅ = docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁ · (1 - współczynnik redukcji₂₀₂₅)

gdzie:

docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁ określono w pkt 6.0;

współczynnik redukcji₂₀₂₅ oznacza redukcję określoną w art. 1 ust. 4 lit. a).

6.1.2. Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów począwszy od 2030 r.

Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₃₀ = docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁ · (1 - współczynnik redukcji₂₀₃₀)

gdzie:

docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁ określono w pkt 6.0;

współczynnik redukcji₂₀₃₀ oznacza redukcję określoną w art. 1 ust. 5 lit. a).

6.2. Referencyjne docelowe indywidualne poziomy emisji począwszy od 2025 r.

6.2.1. Referencyjne docelowe indywidualne poziomy emisji na lata 2025–2029

Referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji = docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₅ + a₂₀₂₅ · (TM-TM₀)

gdzie:

docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₅ ustalono zgodnie z pkt 6.1.1;

a₂₀₂₅ is $\frac{a_{2021} \cdot EU \text{ fleet-wide target}_{2025}}{Average \text{ emissions}_{2021}}$

gdzie:

a₂₀₂₁ oznacza nachylenie najlepiej dopasowanej prostej wyznaczonej metodą najmniejszych kwadratów zastosowaną do masy próbnej (zmienna niezależna) i indywidualnych poziomów emisji CO₂ (zmienna zależna) każdego nowego samochodu osobowego zarejestrowanego w 2021 r.

średnie poziomy emisji₂₀₂₁ oznaczają średnią indywidualnych poziomów emisji CO₂ wszystkich zarejestrowanych w 2021 r. nowych samochodów osobowych tych producentów, dla których oblicza się docelowy indywidualny poziom emisji zgodnie z pkt 4;

TM oznacza średnią masę próbną, w kilogramach (kg), wszystkich nowych samochodów osobowych danego producenta zarejestrowanych w danym roku kalendarzowym;

TM₀ oznacza wartość w kilogramach (kg) ustaloną zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. d).

6.2.2. Referencyjne docelowe indywidualne poziomy emisji począwszy od 2030 r.

Referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji = docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₃₀ + a₂₀₃₀ · (TM-TM₀)

gdzie:

docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₃₀ ustalono zgodnie z pkt 6.1.2;

a₂₀₃₀ wynosi $\frac{a_{2021} \cdot EU \text{ fleet-wide target}_{2030}}{Average \text{ emissions}_{2021}}$

gdzie:

a₂₀₂₁ określono w pkt 6.2.1;

średnie poziomy emisji₂₀₂₁ określono w pkt 6.2.1;

TM określono w pkt 6.2.1;

TM₀ określono w pkt 6.2.1.

6.3. Docelowe indywidualne poziomy emisji począwszy od 2025 r.

Docelowy indywidualny poziom emisji = referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji · współczynnik ZLEV

gdzie:

referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji oznacza referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji CO₂ ustalony zgodnie z pkt 6.2.1 na okres 2025–2029 i zgodnie z pkt 6.2.2 począwszy od 2030 r.

współczynnik ZLEV jest równy (1+y-x), chyba że wartość ta jest większa niż 1,05 lub mniejsza niż 1,0, w którym to przypadku ustala się współczynnik ZLEV na 1,05 lub 1,0, w zależności od przypadku;

gdzie:

y oznacza udział pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych w parku producenta nowych samochodów osobowych obliczony jako łączna liczba nowych pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych, w przypadku gdy każdy z nich jest liczony jako ZLEV_{specific} zgodnie z następującym wzorem, podzielona przez łączną liczbę nowych samochodów osobowych zarejestrowanych w danym roku kalendarzowym:

$$ZLEV_{\text{specific}} = 1 - \left(\frac{\text{specific emissions of CO}_2 \cdot 0,7}{50} \right)$$

W odniesieniu do nowych samochodów osobowych zarejestrowanych w państwach członkowskich, w których parku pojazdów udział pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych wynosi poniżej 60 % średniej unijnej w roku 2017 ⁽¹⁾, i mniej niż 1 000 nowych pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych zarejestrowanych w 2017 r., ZLEV_{specific} do roku 2030 włącznie oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$ZLEV_{\text{specific}} = \left(1 - \left(\frac{\text{specific emissions of CO}_2 \cdot 0,7}{50} \right) \right) \cdot 1,85$$

W przypadku gdy udział pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych w parku nowych samochodów osobowych zarejestrowanych w danym państwie członkowskim w latach 2025–2030 przekracza 5 %, to państwo członkowskie nie kwalifikuje się do zastosowania mnożnika 1,85 w kolejnych latach;

x wynosi 15 % w latach 2025–2029 oraz 30 % począwszy od 2030 r.

CZĘŚĆ B

DOCELOWE INDYWIDUALNE POZIOMY EMISJI DLA LEKKICH POJAZDÓW UŻYTKOWYCH

1. Dla roku kalendarzowego 2020 indywidualne poziomy emisji CO₂ la każdego nowego lekkiego pojazdu użytkowego ustala się – do celów obliczeń przewidzianych w niniejszym punkcie i w pkt 2 – zgodnie z następującym wzorem:

$$\text{Indywidualny poziom emisji CO}_2 = 147 + a \cdot (M - M_0)$$

gdzie:

M = masa w stanie gotowym do jazdy pojazdu w kilogramach (kg)

M₀ = 1 766,4

a = 0,096

2. Docelowy indywidualny poziom emisji dla danego producenta w 2020 r. oblicza się jako średnią ustalonych zgodnie z pkt 1 indywidualnych poziomów emisji CO₂ każdego nowego lekkiego pojazdu użytkowego, którego jest on producentem, zarejestrowanego w tym roku kalendarzowym.

⁽¹⁾ Udział pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych w parku nowych samochodów osobowych danego państwa członkowskiego w 2017 r. oblicza się jako łączna liczba nowych pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych zarejestrowanych w 2017 r. podzielona przez łączną liczbę nowych samochodów osobowych zarejestrowanych w tym samym roku.

3. Referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji dla danego producenta w 2021 r. oblicza się w następujący sposób:

$$\text{Referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji WLTP} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020\text{target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

gdzie:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ oznacza średni indywidualny poziom emisji CO_2 w 2020 r. ustalony zgodnie z załącznikiem XXI do rozporządzenia (UE) 2017/1151, bez uwzględniania ograniczeń emisji CO_2 wynikających z zastosowania art. 11 niniejszego rozporządzenia;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ oznacza średni indywidualny poziom emisji CO_2 w 2020 r. ustalony zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2017/1152, bez uwzględniania ograniczeń emisji CO_2 wynikających z zastosowania art. 11 niniejszego rozporządzenia;

$\text{NEDC}_{2020\text{target}}$ oznacza docelowy indywidualny poziom emisji w 2020 r. obliczony zgodnie z pkt 1 i 2.

4. Dla lat kalendarzowych 2021–2024, docelowy indywidualny poziom emisji dla danego producenta oblicza się w następujący sposób:

$$\text{Docelowy indywidualny poziom emisji} = \text{WLTP}_{\text{reference target}} + a [(M_{\theta} - M_0) - (M_{\theta 2020} - M_{0,2020})]$$

gdzie:

$\text{WLTP}_{\text{reference target}}$ oznacza referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji WLTP w 2021 r. obliczony zgodnie z pkt 3;

a wynosi 0,096;

M_{θ} oznacza wyrażoną w kilogramach (kg) średnią wartość masy w stanie gotowym do jazdy (M) wszystkich nowych lekkich pojazdów użytkowych danego producenta zarejestrowanych w danym docelowym roku;

M_0 wynosi 1 766,4 w 2020 r., a w latach 2021, 2022 i 2023 jest to wartość przyjęta zgodnie z art. 13 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 510/2011, natomiast w 2024 r. jest to wartość przyjęta zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia;

$M_{\theta 2020}$ oznacza wyrażoną w kilogramach (kg) średnią wartość masy w stanie gotowym do jazdy (M) nowych lekkich pojazdów użytkowych danego producenta zarejestrowanych w 2020 r.;

$M_{0,2020}$ wynosi 1 766,4.

5. W przypadku producenta, któremu przyznano odstępstwo w odniesieniu do opartego na NEDC indywidualnego poziomu emisji na 2021 r., poziom docelowy w ramach odstępstwa w oparciu o WLTP oblicza się w następujący sposób:

$$\text{Poziom docelowy w ramach odstępstwa}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2021\text{target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right)$$

gdzie:

$\text{WLTP}_{\text{CO}_2}$ oznacza WLTPCO2 określone w pkt 3;

$\text{NEDC}_{\text{CO}_2}$ oznacza NEDCCO2 określone w pkt 3;

$\text{NEDC}_{2021\text{target}}$ oznacza docelowy poziom odstępstwa na 2021 r. przyznany przez Komisję zgodnie z art. 10.

6. Od dnia 1 stycznia 2025 r. docelowe poziomy emisji dla unijnego parku pojazdów i docelowe indywidualne poziomy emisji dla producenta oblicza się w następujący sposób:

6.0. Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁

Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁ oznacza średnią, ważoną na podstawie liczby nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w 2021 r., wartości odniesienia₂₀₂₁ ustalonych dla poszczególnych producentów, do których ma zastosowanie docelowy indywidualny poziom emisji zgodnie z pkt 4.

Wartość odniesienia₂₀₂₁ ustala się dla każdego producenta w następujący sposób:

$$\text{reference-value}_{2021} = \text{WLTP}_{\text{CO}_2, \text{measured}} \cdot \left(\frac{\text{NEDC}_{2020, \text{Fleet Target}}}{\text{NEDC}_{\text{CO}_2}} \right) + a(M_{\theta 2021} - M_{0, 2021})$$

gdzie:

WLTP_{CO₂, measured} oznacza określoną dla poszczególnych producentów średnią zmierzonych emisji CO₂ (cykl mieszany) dla każdego nowego lekkiego pojazdu użytkowego zarejestrowanego w 2020 r., jak ustalono i zgłoszono zgodnie z art. 7a rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1152;

NEDC_{2020, Fleet Target} wynosi 147 g/km;

NEDC_{CO₂} określono w pkt 3;

M_{θ 2021} i oznacza wyrażoną w kilogramach (kg) średnią wartość masy w stanie gotowym do jazdy nowych lekkich pojazdów użytkowych danego producenta zarejestrowanych w 2021 r.;

M_{0, 2021} oznacza wyrażoną w kilogramach (kg) średnią wartość masy w stanie gotowym do jazdy w 2021 r. wszystkich zarejestrowanych w 2021 r. nowych lekkich pojazdów użytkowych producentów, do których ma zastosowanie docelowy indywidualny poziom emisji zgodnie z pkt 4;

a określono w pkt 4.

6.1. Docelowe poziomy emisji dla unijnego parku pojazdów na lata 2025 i 2030

6.1.1. Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów na lata 2025–2029

Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₅ = docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁ · (1 - współczynnik redukcji₂₀₂₅)

gdzie:

docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁ określono w pkt 6.0;

współczynnik redukcji₂₀₂₅ oznacza redukcję określoną w art. 1 ust. 4 lit. b).

6.1.2. Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów począwszy od 2030 r.

Docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₃₀ = docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁ · (1 - współczynnik redukcji₂₀₃₀)

gdzie:

docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₁ określono w pkt 6.0;

współczynnik redukcji₂₀₃₀ oznacza redukcję określoną w art. 1 ust. 5 lit. b).

6.2. Referencyjne docelowe indywidualne poziomy emisji począwszy od 2025 r.

6.2.1. Referencyjne docelowe indywidualne poziomy emisji na lata 2025–2029

Referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji = docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₅ + α · (TM-TM₀)

gdzie:

docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₅ ustalono zgodnie z pkt 6.1.1;

α oznacza a₂₀₂₅, w przypadku gdy średnia masa próbna nowych lekkich pojazdów użytkowych producenta jest nie większa niż wartość TM₀ ustalona zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. d) oraz a₂₀₂₁, w przypadku gdy średnia masa próbna nowych lekkich pojazdów użytkowych producenta jest większa niż wartość TM₀ ustalona zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. d);

gdzie:

a_{2025}	wynosi $\frac{a_{2021} \cdot EU \text{ fleet-wide target}_{2025}}{Average \text{ emissions}_{2021}}$
a_{2021}	oznacza nachylenie najlepiej dopasowanej prostej wyznaczonej metodą najmniejszych kwadratów zastosowaną do masy próbnej (zmienna niezależna) i indywidualnych poziomów emisji CO ₂ (zmienna zależna) każdego nowego lekkiego pojazdu użytkowego zarejestrowanego w 2021 r.;
średnie poziomy emisji ₂₀₂₁	oznaczają średnią indywidualnych poziomów emisji CO ₂ wszystkich zarejestrowanych w 2021 r. nowych lekkich pojazdów użytkowych tych producentów, dla których oblicza się docelowy indywidualny poziom emisji zgodnie z pkt 4;
TM	oznacza średnią masę próbną, w kilogramach (kg), wszystkich nowych lekkich pojazdów użytkowych danego producenta zarejestrowanych w danym roku kalendarzowym;
TM ₀	oznacza wartość w kilogramach (kg) ustaloną zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. d).

6.2.2. Referencyjne docelowe indywidualne poziomy emisji począwszy od 2030 r.

Referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji = docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₃₀ + $\alpha \cdot (TM - TM_0)$

gdzie:

docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów ₂₀₃₀	ustalono zgodnie z pkt 6.1.2;
α	oznacza a_{2030} , w przypadku gdy średnia masa próbna nowych lekkich pojazdów użytkowych producenta jest nie większa niż wartość TM ₀ ustalona zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. d) oraz a_{2021} , w przypadku gdy średnia masa próbna nowych pojazdów użytkowych producenta jest większa niż wartość TM ₀ ustalona zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. d);

gdzie:

a_{2030}	wynosi $\frac{a_{2021} \cdot EU \text{ fleet-wide target}_{2030}}{Average \text{ emissions}_{2021}}$
a_{2021}	określono w pkt 6.2.1;
średnie poziomy emisji ₂₀₂₁	określono w pkt 6.2.1;
TM	określono w pkt 6.2.1;
TM ₀	określono w pkt 6.2.1.

6.3. Docelowe indywidualne poziomy emisji począwszy od 2025 r.

6.3.1. Docelowe indywidualne poziomy emisji na lata 2025-2029

Docelowy indywidualny poziom emisji = (referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji – (ϕ_{targets} – docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₂₅)) · współczynnik ZLEV

gdzie:

referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji	oznacza referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji dla danego producenta ustalony zgodnie z pkt 6.2.1;
ϕ_{targets}	oznacza średnią, ważoną na podstawie liczby nowych lekkich pojazdów użytkowych poszczególnych producentów, wszystkich referencyjnych docelowych indywidualnych poziomów emisji ustalonych zgodnie z pkt 6.2.1;
współczynnik ZLEV	jest równy (1+y-x), chyba że wartość ta jest większa niż 1,05 lub mniejsza niż 1,0, w którym to przypadku ustala się współczynnik ZLEV na 1,05 lub 1,0, w zależności od przypadku;

gdzie:

y oznacza udział pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych w parku producenta nowych lekkich pojazdów użytkowych obliczony jako łączna liczba nowych pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych, w przypadku gdy każdy z nich jest liczony jako $ZLEV_{specific}$ zgodnie z następującym wzorem, podzielona przez łączną liczbę nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w danym roku kalendarzowym:

$$ZLEV_{specific} = 1 - \left(\frac{\text{specific emissions of CO}_2}{50} \right)$$

x wynosi 15 %.

6.3.2. Docelowe indywidualne poziomy emisji począwszy od 2030 r.

Docelowy indywidualny poziom emisji = (referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji – ($\emptyset_{targets}$ – docelowy poziom emisji dla unijnego parku pojazdów₂₀₃₀)) · współczynnik ZLEV

gdzie:

referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji oznacza referencyjny docelowy indywidualny poziom emisji dla producenta ustalony zgodnie z pkt 6.2.2;

$\emptyset_{targets}$ oznacza średnią, ważoną na podstawie liczby nowych lekkich pojazdów użytkowych poszczególnych producentów, wszystkich referencyjnych docelowych indywidualnych poziomów emisji ustalonych zgodnie z pkt 6.2.2;

współczynnik ZLEV jest równy (1+y-x), chyba że wartość ta jest większa niż 1,05 lub mniejsza niż 1,0, w którym to przypadku ustala się współczynnik ZLEV na 1,05 lub 1,0, w zależności od przypadku;

gdzie:

y oznacza udział pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych w parku producenta nowych lekkich pojazdów użytkowych obliczony jako łączna liczba nowych pojazdów bezemisyjnych i niskoemisyjnych, w przypadku gdy każdy z nich jest liczony jako $ZLEV_{specific}$ zgodnie z następującym wzorem, podzielona przez łączną liczbę nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych w danym roku kalendarzowym:

$$ZLEV_{specific} = 1 - \left(\frac{\text{specific emissions of CO}_2}{50} \right)$$

x wynosi 30 %.

ZAŁĄCZNIK II

MONITOROWANIE I RAPORTOWANIE EMISJI Z NOWYCH SAMOCHODÓW OSOBOWYCH

CZĘŚĆ A

Gromadzenie danych dotyczących nowych samochodów osobowych oraz określanie informacji związanych z monitorowaniem poziomu emisji CO₂

1. Państwa członkowskie, dla każdego roku kalendarzowego, ewidencjonują następujące szczegółowe dane w odniesieniu do każdego nowego samochodu osobowego zarejestrowanego jako pojazd kategorii M₁ na ich terytorium:
 - a) producent;
 - b) numer homologacji typu i jego rozszerzenie;
 - c) typ, wariant i wersja (w stosownych przypadkach);
 - d) marka i nazwa handlowa;
 - e) kategoria pojazdu z homologacją typu;
 - f) łączna liczba nowych rejestracji;
 - g) masa w stanie gotowym do jazdy;
 - h) indywidualny poziom emisji CO₂ (NEDC i WLTP);
 - i) powierzchnia postojowa: rozstaw osi, rozstaw kół osi kierowanej i rozstaw kół drugiej osi;
 - j) rodzaj paliwa i rodzaj zasilania;
 - k) pojemność silnika;
 - l) zużycie energii elektrycznej;
 - m) kod technologii innowacyjnej lub grupy technologii innowacyjnych oraz redukcja emisji CO₂ wynikająca z tej technologii innowacyjnej (NEDC i WLTP);
 - n) maksymalna moc netto;
 - o) numer identyfikacyjny pojazdu;
 - p) masa próbna WLTP;
 - q) współczynniki odchylenia i weryfikacji, o których mowa w załączniku I pkt 3.2.8 do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1153;
 - r) kategoria pojazdu zarejestrowanego;
 - s) numer identyfikacyjny rodziny pojazdów;
 - t) zasięg przy zasilaniu energią elektryczną, w stosownych przypadkach.

Państwa członkowskie udostępniają Komisji, zgodnie z art. 7, wszystkie dane wymienione w niniejszym punkcie w formacie określonym w części B sekcja 2 niniejszego załącznika.
2. Szczegółowe dane, o których mowa w pkt 1, pochodzą ze świadectwa zgodności danego samochodu osobowego. W przypadku pojazdów o podwójnym zasilaniu (benzyna/gaz), których świadectwa zgodności podają wartość indywidualnego poziomu emisji CO₂ dla obu tych paliw, państwa członkowskie wykorzystują jedynie zmierzoną wartość dla gazu.
3. Państwa członkowskie, dla każdego roku kalendarzowego, określają:
 - a) łączną liczbę nowych rejestracji nowych samochodów osobowych podlegających homologacji typu WE;
 - b) łączną liczbę nowych rejestracji nowych samochodów osobowych objętych dopuszczeniem indywidualnym;
 - c) łączną liczbę nowych rejestracji nowych samochodów osobowych podlegających krajowej homologacji typu w odniesieniu do pojazdów produkowanych w małych seriach.

CZĘŚĆ B**Format przekazywania danych**

Dla każdego roku państwa członkowskie raportują informacje określone w części A pkt 1 i 3 w następującym formacie:

SEKCJA 1**DANE Z MONITOROWANIA W FORMIE ZAGREGOWANEJ**

Państwo członkowskie ⁽¹⁾	
Rok	
Łączna liczba nowych rejestracji nowych samochodów osobowych podlegających homologacji typu WE	
Łączna liczba nowych rejestracji nowych samochodów osobowych objętych dopuszczeniem indywidualnym	
Łączna liczba nowych rejestracji nowych samochodów osobowych podlegających krajowej homologacji typu w odniesieniu do pojazdów produkowanych w małych seriach	

⁽¹⁾ Kody ISO 3166 alpha-2, z wyjątkiem Grecji i Zjednoczonego Królestwa, których kody to, odpowiednio, „EL” i „UK”.

SEKCJA 2**SZCZEGÓŁOWE DANE Z MONITORINGU — ZAPIS DOTYCZĄCY JEDNEGO POJAZDU**

Odniesienie do części A pkt 1	Szczegółowe dane dotyczące każdego zarejestrowanego pojazdu
a)	Nazwa producenta — standardowe oznaczenie UE
	Nazwa producenta — deklaracja producenta oryginalnego wyposażenia (OEM)
	Nazwa producenta w rejestrze państwa członkowskiego ⁽¹⁾
b)	Numer homologacji typu i jego rozszerzenie
c)	Typ
	Wariant
	Wersja
d)	Marka i nazwa handlowa
e)	Kategoria pojazdu z homologacją typu
f)	Łączna liczba nowych rejestracji
g)	Masa w stanie gotowym do jazdy
h)	Indywidualny poziom emisji CO ₂ (cykl mieszany) Wartość NEDC do dnia 31 grudnia 2020 r., z wyjątkiem pojazdów objętych zakresem art. 5, dla których to pojazdów wartość NEDC ustala się do dnia 31 grudnia 2022 r. zgodnie z art. 5 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1153
	Indywidualny poziom emisji CO ₂ (cykl mieszany) Wartość WLTP

Odniesienie do części A pkt 1	Szczegółowe dane dotyczące każdego zarejestrowanego pojazdu
i)	Rozstaw osi
	Rozstaw kół osi kierowanej (oś 1)
	Rozstaw kół drugiej osi (oś 2)
j)	Rodzaj paliwa
	Rodzaj zasilania
k)	Pojemność silnika (cm ³)
l)	Zużycie energii elektrycznej (Wh/km)
m)	Kod innowacji ekologicznych
	Łączne ograniczenia emisji CO ₂ NEDC w wyniku zastosowania innowacji ekologicznych do dnia 31 grudnia 2020 r.
	Łączne ograniczenia emisji CO ₂ WLTP w wyniku zastosowania innowacji ekologicznych
n)	Maksymalna moc netto
o)	Numer identyfikacyjny pojazdu
p)	Masa próbna WLTP
q)	Współczynnik odchylenia De (jeżeli występuje)
	Współczynnik weryfikacji (jeżeli występuje)
r)	Kategoria pojazdu zarejestrowanego
s)	Numer identyfikacyjny rodziny pojazdów
t)	Zasięg przy zasilaniu energią elektryczną, w stosownych przypadkach

Uwagi:

(¹) W przypadku krajowej homologacji typu w odniesieniu do pojazdów produkowanych w małych seriach (NSS) lub dopuszczenia indywidualnego (IVA) nazwę producenta podaje się w kolumnie „Nazwa producenta w rejestrze państwa członkowskiego”, a w kolumnie „Nazwa producenta — standardowe oznaczenie UE” określa się jedno z poniższych: „AA-NSS” lub „AA-IVA”, w zależności od przypadku.

ZAŁĄCZNIK III

MONITOROWANIE I RAPORTOWANIE EMISJI Z NOWYCH LEKKICH POJAZDÓW UŻYTKOWYCH**A. Gromadzenie danych dotyczących nowych lekkich pojazdów użytkowych i określanie informacji dotyczących monitorowania emisji CO₂****1. Szczegółowe dane****1.1. Pojazdy kompletne zarejestrowane w kategorii N₁**

W przypadku pojazdów kompletnych z homologacją typu WE, zarejestrowanych w kategorii N₁ państwa członkowskie, dla każdego roku kalendarzowego, ewidencjonują następujące szczegółowe dane w odniesieniu do każdego nowego lekkiego pojazdu użytkowego przy jego pierwszej rejestracji na ich terytorium:

- a) producent;
- b) numer homologacji typu i jego rozszerzenie;
- c) typ, wariant i wersja;
- d) marka;
- e) kategoria pojazdu z homologacją typu;
- f) kategoria pojazdu zarejestrowanego;
- g) indywidualny poziom emisji CO₂ (NEDC i WLTP);
- h) masa w stanie gotowym do jazdy;
- i) technicznie dopuszczalna maksymalna masa całkowita;
- j) powierzchnia postojowa: rozstaw osi, rozstaw kół osi kierowanej i rozstaw kół drugiej osi;
- k) rodzaj paliwa i rodzaj zasilania;
- l) pojemność silnika;
- m) zużycie energii elektrycznej;
- n) kod technologii innowacyjnej lub grupy technologii innowacyjnych oraz redukcją emisji CO₂ w wyniku zastosowania tej technologii innowacyjnej (NEDC i WLTP);
- o) numer identyfikacyjny pojazdu;
- p) masa próbna WLTP;
- q) współczynniki odchylenia i weryfikacji, o których mowa w załączniku I pkt 3.2.8 do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1152;
- r) numer identyfikacyjny rodziny pojazdów określony zgodnie z załącznikiem XXI pkt 5.0 do rozporządzenia (UE) 2017/1151;
- s) zasięg przy zasilaniu energią elektryczną, w stosownych przypadkach.

Państwa członkowskie udostępniają Komisji, zgodnie z art. 7, wszystkie dane wymienione w niniejszym punkcie w formacie określonym w części C sekcja 2 niniejszego załącznika.

1.2. Pojazdy, którym udzielono wielostopniowej homologacji typu, zarejestrowane jako pojazdy kategorii N₁

W przypadku pojazdów budowanych wieloetapowo zarejestrowanych jako pojazdy kategorii N₁ państwa członkowskie, dla każdego roku kalendarzowego, ewidencjonują następujące szczegółowe dane w odniesieniu do:

- a) pojazdu podstawowego (niekompletnego): dane określone w pkt 1.1 lit. a), b), c), d), e), g), h), i), n) oraz o) lub, zamiast danych określonych w lit. h) oraz i), dodaną masę standardową podaną w ramach informacji dotyczących homologacji typu, o których mowa w załączniku I pkt 2.17.2 do dyrektywy 2007/46/WE;
- b) pojazdu podstawowego (kompletnego): dane określone w pkt 1.1 lit. a), b), c), d), e), g), h), i), n) oraz o);
- c) pojazdu skompletowanego: dane określone w pkt 1.1 lit. a), f), g), h), j), k), l), m) oraz o).

W przypadku gdy w odniesieniu do pojazdu podstawowego nie można przekazać żadnychkolwiek z danych, o których mowa w lit. a) i b) akapitu pierwszego, państwo członkowskie przekazuje zamiast nich dane dotyczące pojazdu skompletowanego.

W przypadku pojazdów kategorii N₁ stosuje się format określony w części C sekcja 2.

Numeru identyfikacyjnego pojazdu, o którym mowa w pkt 1.1 lit. o), nie podaje się do wiadomości publicznej.

2. Szczegółowe dane, o których mowa w pkt 1, pochodzą ze świadectwa zgodności. W przypadku pojazdów o podwójnym zasilaniu (benzyna/gaz), których świadectwa zgodności podają wartość indywidualnego poziomu emisji CO₂ dla obu tych paliw, państwa członkowskie wykorzystują jedynie zmierzoną wartość dla gazu.
3. Państwa członkowskie, dla każdego roku kalendarzowego, określają:
 - a) łączną liczbę nowych rejestracji nowych lekkich pojazdów użytkowych podlegających homologacji typu WE;
 - b) łączną liczbę nowych rejestracji nowych lekkich pojazdów użytkowych podlegających wielostopniowej homologacji typu WE, o ile jest znana;
 - c) łączną liczbę nowych rejestracji nowych lekkich pojazdów użytkowych objętych dopuszczeniem indywidualnym;
 - d) łączną liczbę nowych rejestracji nowych lekkich pojazdów użytkowych podlegających krajowej homologacji typu w odniesieniu do pojazdów produkowanych w małych seriach.

B. Metoda określania informacji dotyczących monitorowania CO₂ dla nowych lekkich pojazdów użytkowych

Informacje dotyczące monitorowania, które państwa członkowskie są zobowiązane określić zgodnie z częścią A pkt 1 i 3, określa się zgodnie z metodą zawartą w niniejszej części.

1. Liczba zarejestrowanych nowych lekkich pojazdów użytkowych

Państwa członkowskie określają liczbę nowych lekkich pojazdów użytkowych zarejestrowanych na ich terytorium w danym roku podlegającym monitorowaniu z podziałem na pojazdy podlegające homologacji typu WE, objęte dopuszczeniem indywidualnym oraz podlegające krajowej homologacji typu w odniesieniu do pojazdów produkowanych w małych seriach, a także podlegające wielostopniowej homologacji typu, o ile jest znana.

2. Pojazdy skompletowane

W przypadku pojazdów budowanych wieloetapowo indywidualne poziomy emisji CO₂ pojazdów skompletowanych są przyznane producentowi pojazdu podstawowego.

Aby zapewnić reprezentatywność wartości emisji CO₂, efektywności paliwowej oraz masy pojazdu skompletowanego, nie obciążając zbytnio producenta pojazdu podstawowego, Komisja opracowuje specjalną procedurę monitorowania oraz, w stosownych przypadkach, wprowadzi niezbędne zmiany do odpowiednich przepisów dotyczących homologacji typu.

Niezależnie od tego, że do celów obliczenia docelowego poziomu w 2020 r. zgodnie z załącznikiem I część B pkt 2, dodana masa standardowa pochodzi z niniejszego załącznika część C, w przypadku gdy wartości tej masy nie można ustalić, do wstępnego obliczenia docelowego indywidualnego poziomu emisji, o którym mowa w art. 7 ust. 4, można wykorzystywać masę w stanie gotowym do jazdy pojazdu skompletowanego.

W przypadku gdy pojazd podstawowy jest pojazdem kompletnym, masa w stanie gotowym do jazdy tego pojazdu jest wykorzystywana do obliczenia docelowego indywidualnego poziomu emisji. Jednakże w przypadku gdy wartości tej masy nie można ustalić, do wstępnego obliczenia docelowego indywidualnego poziomu emisji można wykorzystywać masę w stanie gotowym do jazdy pojazdu skompletowanego.

C. Formaty przekazywania danych

Dla każdego roku państwa członkowskie raportują informacje określone w części A pkt 1 i 3 w następującym formacie:

Sekcja 1

Dane z monitorowania w formie zagregowanej

Państwo członkowskie ⁽¹⁾	
Rok	
Łączna liczba nowych rejestracji nowych lekkich pojazdów użytkowych podlegających homologacji typu WE	
Łączna liczba nowych rejestracji nowych lekkich pojazdów użytkowych objętych dopuszczeniem indywidualnym	
Łączna liczba nowych rejestracji nowych lekkich pojazdów użytkowych podlegających krajowej homologacji typu w odniesieniu do pojazdów produkowanych w małych seriach	
Łączna liczba nowych rejestracji nowych lekkich pojazdów użytkowych podlegających wielostopniowej homologacji typu (o ile jest znana)	
⁽¹⁾ Kody ISO 3166 alpha-2, z wyjątkiem Grecji i Zjednoczonego Królestwa, których kody to, odpowiednio, „EL” i „UK”.	

Sekcja 2

Szczegółowe dane z monitoringu – zapis dotyczący jednego pojazdu

Odniesienie do części A pkt 1.1	Szczegółowe dane dotyczące każdego zarejestrowanego pojazdu ⁽¹⁾
a)	Nazwa producenta – standardowe oznaczenie UE ⁽²⁾
	Nazwa producenta – deklaracja producenta oryginalnego wyposażenia (OEM) POJAZD KOMPLETNY/POJAZD PODSTAWOWY ⁽³⁾
	Nazwa producenta – deklaracja producenta oryginalnego wyposażenia (OEM) POJAZD SKOMPLETOWANY ⁽³⁾
	Nazwa producenta w rejestrze państwa członkowskiego ⁽²⁾
b)	Numer homologacji typu i jego rozszerzenie
c)	Typ
	Wariant
	Wersja
d)	Marka
e)	Kategoria pojazdu z homologacją typu
f)	Kategoria pojazdu zarejestrowanego
g)	Indywidualny poziom emisji CO ₂ (cykl mieszany) Wartość NEDC do dnia 31 grudnia 2020 r.
	Indywidualny poziom emisji CO ₂ (cykl mieszany) Wartość WLTP

Odniesienie do części A pkt 1.1	Szczegółowe dane dotyczące każdego zarejestrowanego pojazdu ⁽¹⁾
h)	Masa w stanie gotowym do jazdy POJAZD PODSTAWOWY
	Masa w stanie gotowym do jazdy POJAZD SKOMPLETOWANY/POJAZD KOMPLETNY
i) ⁽⁴⁾	Technicznie dopuszczalna maksymalna masa całkowita
j)	Rozstaw osi
	Rozstaw kół oś kierowana (oś 1)
	Rozstaw kół druga oś (oś 2)
k)	Rodzaj paliwa
	Rodzaj zasilania
l)	Pojemność silnika (cm ³)
m)	Zużycie energii elektrycznej (Wh/km)
n)	Kod innowacji ekologicznych
	Łączne ograniczenia emisji CO ₂ NEDC w wyniku zastosowania innowacji ekologicznych do dnia 31 grudnia 2020 r.
	Łączne ograniczenia emisji CO ₂ WLTP w wyniku zastosowania innowacji ekologicznych
o)	Numer identyfikacyjny pojazdu
p)	Masa próbna WLTP
q)	Współczynnik odchylenia De (jeżeli występuje)
	Współczynnik weryfikacji (jeżeli występuje)
r)	Numer identyfikacyjny rodziny pojazdów
s)	Zasięg przy zasilaniu energią elektryczną, w stosownych przypadkach
Załącznik I pkt 2.17.2 do dyrektywy 2007/46/WE ⁽⁵⁾	Dodana masa standardowa (w stosownych przypadkach w przypadku pojazdów budowanych wieloetapowo)

Uwagi:

- ⁽¹⁾ Jeżeli, w przypadku pojazdów budowanych wieloetapowo, nie można przedstawić danych dotyczących pojazdu podstawowego, państwo członkowskie przekazuje co najmniej informacje określone w tym formacie w odniesieniu do pojazdu skompletowanego.
- ⁽²⁾ W przypadku krajowej homologacji typu w odniesieniu do pojazdów produkowanych w małych seriach (NSS) lub dopuszczenia indywidualnego (IVA) nazwę producenta podaje się w kolumnie „Nazwa producenta w rejestrze państwa członkowskiego”, a w kolumnie „Nazwa producenta — standardowe oznaczenie UE” określa się jedno z poniższych: „AA-NSS” lub „AA-IVA”, w zależności od przypadku.
- ⁽³⁾ W przypadku pojazdów budowanych wieloetapowo podaje się nazwę producenta pojazdu podstawowego (niekompletnego/kompletnego). Jeżeli nazwa producenta pojazdu podstawowego nie jest dostępna, podaje się tylko nazwę producenta pojazdu skompletowanego.
- ⁽⁴⁾ W przypadku pojazdów budowanych wieloetapowo podaje się technicznie dopuszczalną maksymalną masę całkowitą pojazdu podstawowego.
- ⁽⁵⁾ W przypadku pojazdów budowanych wieloetapowo masę w stanie gotowym do jazdy i technicznie dopuszczalną maksymalną masę całkowitą pojazdu podstawowego można zastąpić dodaną masą standardową określoną w informacjach dotyczących homologacji typu zgodnie z załącznikiem I pkt 2.17.2 do dyrektywy 2007/46/WE.

ZAŁĄCZNIK IV

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIA ORAZ WYKAZ ICH KOLEJNYCH ZMIAN

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009	(Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 1).
Rozporządzenie Komisji (UE) nr 397/2013	(Dz.U. L 120 z 1.5.2013, s. 4).
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 333/2014	(Dz.U. L 103 z 5.4.2014, s. 15).
Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/6	(Dz.U. L 3 z 7.1.2015, s. 1).
Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/1502	(Dz.U. L 221 z 26.8.2017, s. 4).
Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/649	(Dz.U. L 108 z 27.4.2018, s. 14).
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011	(Dz.U. L 145 z 31.5.2011, s. 1).
Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 205/2012	(Dz.U. L 72 z 10.3.2012, s. 2).
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 253/2014	(Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 38).
Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 404/2014	(Dz.U. L 121 z 24.4.2014, s. 1).
Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/748	(Dz.U. L 113 z 29.4.2017, s. 9).
Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/1499	(Dz.U. L 219 z 25.8.2017, s. 1).

ZAŁĄCZNIK V

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 443/2009	Rozporządzenie (UE) nr 510/2011	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 akapit pierwszy	art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 akapit drugi	art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 2
art. 1 akapit trzeci	—	art. 1 ust. 3
—	—	art. 1 ust. 4
—	—	art. 1 ust. 5
—	—	art. 1 ust. 6
—	—	art. 1 ust. 7
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2
art. 2 ust. 3	art. 2 ust. 3	art. 2 ust. 3
art. 2 ust. 4	art. 2 ust. 4	art. 2 ust. 4
art. 3 ust. 1, część wprowadzająca	art. 3 ust. 1, część wprowadzająca	art. 3 ust. 1, część wprowadzająca
art. 3 ust. 1 lit. a) i b)	art. 3 ust. 1 lit. a) i b)	art. 3 ust. 1 lit. a) i b)
—	art. 3 ust. 1 lit. c), d) i e)	art. 3 ust. 1 lit. c), d) i e)
art. 3 ust. 1 lit. c) i d)	art. 3 ust. 1 lit. f) i g)	art. 3 ust. 1 lit. f) i g)
art. 3 ust. 1 lit. f)	art. 3 ust. 1 lit. h)	art. 3 ust. 1 lit. h)
art. 3 ust. 1 lit. e)	art. 3 ust. 1 lit. j)	art. 3 ust. 1 lit. i)
art. 3 ust. 1 lit. g)	art. 3 ust. 1 lit. i)	art. 3 ust. 1 lit. j)
—	—	art. 3 ust. 1 lit. k), l) i m)
—	art. 3 ust. 1 lit. k)	art. 3 ust. 1 lit. n)
art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 2
art. 4 akapit pierwszy	art. 4 akapit pierwszy	art. 4 ust. 1, część wprowadzająca oraz lit. a) i b)
—	—	art. 4 ust. 1 lit. c)
—	art. 4 akapit drugi	art. 4 ust. 2
art. 4 akapit drugi	art. 4 akapit trzeci	art. 4 ust. 3
art. 5	art. 5	—
art. 5a	—	art. 5
art. 6	art. 6	—
art. 7 ust. 1	art. 7 ust. 1	art. 6 ust. 1
art. 7 ust. 2 lit. a), b) i c)	art. 7 ust. 2 lit. a), b) i c)	art. 6 ust. 2 lit. a), b) i c)
—	—	art. 6 ust. 2 lit. d)
art. 7 ust. 3	art. 7 ust. 3	art. 6 ust. 3
art. 7 ust. 4	art. 7 ust. 4	art. 6 ust. 4
art. 7 ust. 5	art. 7 ust. 5	art. 6 ust. 5
art. 7 ust. 6	art. 7 ust. 6	art. 6 ust. 6

Rozporządzenie (WE) nr 443/2009	Rozporządzenie (UE) nr 510/2011	Niniejsze rozporządzenie
art. 7 ust. 7	art. 7 ust. 7	art. 6 ust. 7
art. 8 ust. 1	art. 8 ust. 1	art. 7 ust. 1
art. 8 ust. 2	art. 8 ust. 2	art. 7 ust. 2
art. 8 ust. 3	art. 8 ust. 3	art. 7 ust. 3
art. 8 ust. 4 akapit pierwszy i drugi	art. 8 ust. 4 akapit pierwszy i drugi	art. 7 ust. 4 akapit pierwszy i drugi
art. 8 ust. 4 akapit trzeci	art. 8 ust. 4 akapit pierwszy	art. 7 ust. 4 akapit trzeci
art. 8 ust. 5 akapit pierwszy	art. 8 ust. 5	art. 7 ust. 5 akapit pierwszy
art. 8 ust. 5 akapit drugi	art. 8 ust. 6	art. 7 ust. 5 akapit drugi
art. 8 ust. 6	art. 8 ust. 7	—
art. 8 ust. 7	art. 8 ust. 8	art. 7 ust. 6 akapit pierwszy
—	—	art. 7 ust. 6 akapit drugi
art. 8 ust. 8	—	—
art. 8 ust. 9 akapit pierwszy	art. 8 ust. 9 akapit pierwszy	art. 7 ust. 7
art. 8 ust. 9 akapit drugi	art. 8 ust. 9 akapit drugi	art. 7 ust. 8
—	—	art. 7 ust. 9
—	—	art. 7 ust. 10
—	art. 8 ust. 10	art. 7 ust. 11
art. 9 ust. 1	art. 9 ust. 1	art. 8 ust. 1
art. 9 ust. 2 akapit pierwszy, część wprowadzająca	art. 9 ust. 2 akapit pierwszy, część wprowadzająca	art. 8 ust. 2 akapit pierwszy, część pierwsza
art. 9 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)	art. 9 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)	—
art. 9 ust. 2 akapit pierwszy lit. b)	art. 9 ust. 2 akapit pierwszy lit. b)	art. 8 ust. 2 akapit pierwszy, część druga
art. 9 ust. 2 akapit drugi	art. 9 ust. 2 akapit drugi	art. 8 ust. 2 akapit drugi
art. 9 ust. 3	art. 9 ust. 3	art. 8 ust. 3
art. 9 ust. 4	art. 9 ust. 4	art. 8 ust. 4
art. 10 ust. 1, część wprowadzająca	art. 10 ust. 1, część wprowadzająca	art. 9 ust. 1, część wprowadzająca
art. 10 ust. 1 lit. a)–e)	art. 10 ust. 1 lit. a)–e)	art. 9 ust. 1 lit. a)–e)
—	—	art. 9 ust. 1 lit. f)
art. 10 ust. 2	art. 10 ust. 2	art. 9 ust. 2
—	—	art. 9 ust. 3
art. 11 ust. 1	art. 11 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 11 ust. 2	art. 11 ust. 2	art. 10 ust. 2
art. 11 ust. 3	art. 11 ust. 3	art. 10 ust. 3 akapit pierwszy
—	—	art. 10 ust. 3 akapit drugi
art. 11 ust. 4 akapit pierwszy	—	art. 10 ust. 4 akapit pierwszy

Rozporządzenie (WE) nr 443/2009	Rozporządzenie (UE) nr 510/2011	Niniejsze rozporządzenie
art. 11 ust. 4 akapit drugi, część wprowadzająca	—	art. 10 ust. 4 akapit drugi, część wprowadzająca
art. 11 ust. 4 akapit drugi lit. a)	—	art. 10 ust. 4 akapit drugi lit. a)
art. 11 ust. 4 akapit drugi lit. b)	—	—
art. 11 ust. 4 akapit drugi lit. c)	—	art. 10 ust. 4 akapit drugi lit. b)
—	—	art. 10 ust. 4 akapit drugi lit. c)
art. 11 ust. 4 akapity trzeci i czwarty	—	art. 10 ust. 4 akapity trzeci i czwarty
art. 11 ust. 5	art. 11 ust. 4	art. 10 ust. 5
art. 11 ust. 6	art. 11 ust. 5	art. 10 ust. 6
art. 11 ust. 7	art. 11 ust. 6	art. 10 ust. 7
art. 11 ust. 8	art. 11 ust. 7	art. 10 ust. 8
art. 11 ust. 9	art. 11 ust. 8	art. 10 ust. 9
art. 12 ust. 1 akapit pierwszy	art. 12 ust. 1 akapit pierwszy	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy
art. 12 ust. 1 akapit drugi	—	art. 11 ust. 1 akapit drugi
art. 12 ust. 1 akapit trzeci	art. 12 ust. 1 akapit drugi	art. 11 ust. 1 akapit trzeci
—	—	art. 11 ust. 1 akapit czwarty
art. 12 ust. 2	art. 12 ust. 2	art. 11 ust. 2, część wprowadzająca, lit. a), b) i c) oraz lit. d), część pierwsza
—	—	art. 11 ust. 2 lit. d), część ostatnia
art. 12 ust. 3	art. 12 ust. 3	art. 11 ust. 3
art. 12 ust. 4	art. 12 ust. 4	art. 11 ust. 4
—	—	art. 12
—	—	art. 13
art. 13 ust. 1	—	—
—	art. 13 ust. 1	—
—	—	art. 14, tytuł
—	—	art. 14 ust. 1 akapit pierwszy, część wprowadzająca
art. 13 ust. 2 akapity pierwszy i drugi	—	art. 14 ust. 1 lit. a)
—	art. 13 ust. 5	art. 14 ust. 1 lit. b)
		art. 14 ust. 1 lit. c) i d)

Rozporządzenie (WE) nr 443/2009	Rozporządzenie (UE) nr 510/2011	Niniejsze rozporządzenie
art. 13 ust. 2 akapit trzeci	art. 13 ust. 5	art. 14 ust. 2
—	—	art. 15 ust. 1
—	—	art. 15 ust. 2
—	—	art. 15 ust. 3
—	art. 13 ust. 2	—
—	—	art. 15 ust. 4, część pierwsza
art. 13 ust. 3	art. 13 ust. 6 akapit pierwszy	art. 15 ust. 4, część druga
—	art. 13 ust. 4	—
art. 13 ust. 4	art. 13 ust. 6 akapit drugi	—
art. 13 ust. 5	—	—
art. 13 ust. 6	art. 13 ust. 3	—
—	—	art. 15 ust. 5
—	—	art. 15 ust. 6
art. 13 ust. 7 akapit pierwszy	art. 13 ust. 6 akapit trzeci	art. 15 ust. 7
art. 13 ust. 7 akapit drugi	art. 13 ust. 7 akapit czwarty	art. 15 ust. 8
art. 14 ust. 1	art. 14 ust. 1	art. 16 ust. 1
art. 14 ust. 2	art. 14 ust. 2	art. 16 ust. 2
art. 14 ust. 3	art. 14 ust. 2a	art. 16 ust. 3
art. 14a ust. 1	art. 15 ust. 3	art. 17 ust. 1
art. 14a ust. 2	art. 15 ust. 1	art. 17 ust. 2
art. 14a ust. 3	artykuł 16	art. 17 ust. 3
art. 14a ust. 4	art. 15 ust. 2	art. 17 ust. 4
art. 14a ust. 5	art. 17	art. 17 ust. 5
art. 15	—	—
—	—	art. 18
art. 16	art. 18	art. 19
załącznik I	—	załącznik I część A pkt 1–5
—	—	załącznik I, część A pkt 6
—	załącznik I	załącznik I część B pkt 1–5
—	—	załącznik I część B pkt 6
załącznik II część A	—	załącznik II część A
załącznik II część B	—	—
załącznik II część C	—	załącznik II część B
—	załącznik II	załącznik III
—	—	załącznik IV
—	—	załącznik V

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/632**z dnia 17 kwietnia 2019 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 952/2013 w celu przedłużenia okresu przejściowego wykorzystywania sposobów innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych przewidzianych w unijnym kodeksie celnym**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 33 i 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającym unijny kodeks celny ⁽²⁾ („kodeks”) wszelka wymiana informacji między organami celnymi oraz między przedsiębiorcami i organami celnymi, a także przechowywanie takich informacji powinno się odbywać za pomocą technik elektronicznego przetwarzania danych.
- (2) Kodeks zezwala jednak na wykorzystywanie w okresie przejściowym sposobów wymiany i przechowywania informacji innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, o których mowa w jego art. 6 ust. 1, w zakresie, w jakim systemy teleinformatyczne niezbędne do stosowania przepisów kodeksu nie zostały jeszcze wdrożone. Okres przejściowy musi zakończyć się najpóźniej 31 grudnia 2020 r.
- (3) Zgodnie z kodeksem państwa członkowskie współpracują z Komisją w celu rozwijania, utrzymywania i wykorzystywaniu systemów teleinformatycznych służących do wymiany i przechowywania informacji celnych, a Komisja sporządza program prac dotyczący rozwoju i wykorzystywania tych systemów teleinformatycznych.
- (4) Program prac został ustanowiony decyzją wykonawczą Komisji (UE) 2016/578 ⁽³⁾. Program zawiera wykaz 17 systemów teleinformatycznych, które muszą zostać rozwinięte do celów stosowania kodeksu albo przez same państwa członkowskie (w przypadku systemów zarządzanych na poziomie krajowym – „systemy krajowe”), albo przez państwa członkowskie i Komisję w ramach ścisłej współpracy (w przypadku ogólnounijnych systemów, z których niektóre składają się zarówno z komponentów ogólnounijnych, jak i komponentów krajowych – „systemy transeuropejskie”).
- (5) W programie prac określono harmonogram planu wdrażania tych systemów krajowych i transeuropejskich.
- (6) Całkowite przejście na stosowanie systemów teleinformatycznych w kontaktach między przedsiębiorstwami a organami celnymi oraz między organami celnymi pozwoli w pełni wprowadzić uproszczenia, o których mowa w kodeksie, prowadząc do lepszej wymiany informacji między podmiotami, sprawniejszej rejestracji przybycia, tranzytu i wyprowadzenia towarów, odprawy scentralizowanej i zharmonizowanych kontroli celnych na całym obszarze celnym Unii, ograniczając tym samym koszty administracyjne, biurokrację, błędy i oszustwa w zgłoszeniach celnych i wybór miejsc przywozu.
- (7) Utworzenie systemów teleinformatycznych wymaga od Komisji i państw członkowskich zharmonizowania danych na podstawie przyjętych na poziomie międzynarodowym modeli danych zgodnie z wymogami kodeksu, zainwestowania zarówno środków finansowych, jak i czasu, a w niektórych przypadkach – pełnego przeprogramowania istniejących systemów teleinformatycznych. Państwa członkowskie zaplanowały rozwój tych systemów

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 kwietnia 2019 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/578 z dnia 11 kwietnia 2016 r. ustanawiająca program prac dotyczący rozwoju i wykorzystywania systemów teleinformatycznych przewidziany w unijnym kodeksie celnym (Dz.U. L 99 z 15.4.2016, s. 6).

teleinformatycznych w różnych terminach, a przez to systemy te wdrażane są w Unii w różnym czasie. Systemy teleinformatyczne są ze sobą ściśle powiązane, dlatego należy je wprowadzać w odpowiedniej kolejności. Opóźnienia w rozwijaniu jednego systemu będą zatem w sposób nieunikniony prowadziły do opóźnień w rozwijaniu innych. Kodeks (w tym data zakończenia obowiązywania środków przejściowych w dniu 31 grudnia 2020 r.) został przyjęty w 2013 r., ale przepisy uzupełniające i wykonawcze, a mianowicie rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446⁽⁴⁾, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447⁽⁵⁾ i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/341⁽⁶⁾, zostały opublikowane dopiero w 2015 i 2016 r. Spowodowało to opóźnienie w określeniu specyfikacji funkcjonalnych i technicznych, niezbędnych do rozwijania systemów teleinformatycznych.

- (8) Mimo że art. 278 kodeksu określa jeden termin, upływający 31 grudnia 2020 r., na wdrożenie wszystkich systemów, o których mowa w tym artykule, i pomimo wysiłków Unii i niektórych państw członkowskich podejmowanych na poziomie budżetowym i operacyjnym w celu zakończenia prac w określonym terminie, stało się jasne, że niektóre systemy mogą zostać wdrożone do tego czasu jedynie częściowo. Oznacza to, że niektóre wcześniej istniejące systemy będą nadal musiały być używane po tej dacie. W przypadku braku zmian legislacyjnych przedłużających ten termin przedsiębiorstwa i organy celne nie będą w stanie wykonywać swoich obowiązków i zobowiązań prawnych dotyczących operacji celnych.
- (9) Po dniu 31 grudnia 2020 r. nadal powinny być prowadzone prace nad trzema grupami systemów. Pierwsza grupa składa się z krajowych systemów teleinformatycznych dotyczących powiadomień o przybyciu, przedstawienia, deklaracji do czasowego składowania oraz zgłoszeń celnych towarów wprowadzanych na obszar celny Unii (w tym procedur specjalnych, z wyjątkiem uszlachetniania biernego), które należy zmodernizować lub opracować w celu uwzględnienia niektórych wymogów kodeksu, takich jak harmonizacja wymogów dotyczących danych, które mają być wprowadzane do tych systemów. Druga grupa składa się z istniejących systemów teleinformatycznych, które muszą zostać zmodernizowane w celu uwzględnienia określonych wymogów kodeksu, takich jak harmonizacja wymogów dotyczących danych, które mają być wprowadzane do systemów. Grupa ta składa się z trzech systemów transeuropejskich (system dotyczący przywózowych deklaracji skróconych, system dotyczący tranzytu zewnętrznego i wewnętrznego, system dotyczący towarów wyprowadzanych poza obszar celny Unii) oraz krajowego systemu wywozu (w tym komponentu wywozowego krajowego systemu procedur specjalnych). Trzecia grupa składa się z trzech nowych transeuropejskich systemów teleinformatycznych (systemy dotyczące zabezpieczeń potencjalnego lub istniejącego długu celnego, statusu celnego towarów i odprawy scentralizowanej. Komisja opracowała we współpracy z państwami członkowskimi szczegółowy harmonogram w celu wdrożenia tych systemów w okresie do końca 2025 r.
- (10) Zgodnie z nowym planowaniem rozwijania systemów teleinformatycznych ustanowiony w kodeksie okres, podczas którego można wykorzystywać przejściowo sposoby wymiany i przechowywania informacji inne niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, o których mowa w art. 6 ust. 1 kodeksu, powinien zostać przedłużony w odniesieniu do pierwszej grupy systemów teleinformatycznych do 2022 r., a w odniesieniu do drugiej i trzeciej grupy systemów teleinformatycznych – do 2025 r.
- (11) W odniesieniu do pozostałych systemów tworzonych na potrzeby wdrażania kodeksu zasadniczą datą końcową wykorzystywania sposobów wymiany i przechowywania informacji innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, o których mowa w art. 6 ust. 1 kodeksu, powinien nadal być 31 grudnia 2020 r.
- (12) W celu umożliwienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie monitorowania wdrażania wszystkich systemów teleinformatycznych niezbędnych do stosowania przepisów kodeksu, o których mowa w jego art. 278, Komisja powinna składać regularne sprawozdania z poczynionych postępów oraz z osiągania celów pośrednich planowanego harmonogramu. Dwa razy w roku państwa członkowskie powinny w tym celu przekazywać Komisji stosowne informacje. Po wdrożeniu wszystkich systemów teleinformatycznych Komisja powinna ocenić ich adekwatność, przeprowadzając kontrolę sprawności po upływie jednego roku od pierwszego dnia, w którym wszystkie te systemy zostaną wdrożone.
- (13) Należy zatem odpowiednio zmienić kodeks,

⁽⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 558).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/341 z dnia 17 grudnia 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do przepisów przejściowych dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego w okresie, gdy nie działają jeszcze odpowiednie systemy teleinformatyczne, i zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2015/2446 (Dz.U. L 69 z 15.3.2016, s. 1).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany rozporządzenia (UE) nr 952/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 952/2013 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 278 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 278

Środki przejściowe

1. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2020 r. sposoby wymiany i przechowywania informacji inne niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, o których mowa w art. 6 ust. 1, można wykorzystywać przejściowo, jeżeli nie zostały jeszcze wdrożone systemy teleinformatyczne niezbędne do stosowania przepisów kodeksu inne niż te, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

2. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2022 r. sposoby inne niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, o których mowa w art. 6 ust. 1, można wykorzystywać przejściowo, jeżeli nie zostały jeszcze wdrożone systemy teleinformatyczne niezbędne do stosowania następujących przepisów kodeksu:

a) przepisy dotyczące powiadomienia o przybyciu, przedstawienia oraz deklaracji do czasowego składowania, określone w art. 133, 139, 145 i 146; oraz

b) przepisy dotyczące zgłoszenia celnego dotyczącego towarów wprowadzanych na obszar celny Unii, określone w art. 158, 162, 163, 166, 167, 170–174, 201, 240, 250, 254 i 256.

3. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2025 r. sposoby inne niż techniki elektronicznego przetwarzania danych, o których mowa w art. 6 ust. 1, można wykorzystywać przejściowo, jeżeli nie zostały jeszcze wdrożone systemy teleinformatyczne niezbędne do stosowania następujących przepisów kodeksu:

a) przepisy dotyczące zabezpieczenia potencjalnego lub istniejącego długu celnego, określone w art. 89 ust. 2 lit. b) i art. 89 ust. 6;

b) przepisy dotyczące przywozowej deklaracji skróconej i analizy ryzyka, określone w art. 46, 47, 127, 128 i 129;

c) przepisy dotyczące statusu celnego towarów, określone w art. 153 ust. 2;

d) przepisy dotyczące odprawy scentralizowanej, określone w art. 179;

e) przepisy dotyczące tranzytu, określone w art. 210 lit. a), art. 215 ust. 2 oraz art. 226, 227, 233 i 234; oraz

f) przepisy dotyczące uszlachetniania biernego, deklaracji poprzedzających wyprowadzenie, formalności przy wyprowadzeniu towarów, wywozu towarów unijnych, powrotnego wywozu towarów nieunijnych oraz wywozowych deklaracji skróconych do celów wyprowadzenia poza obszar celny Unii, określone w art. 258, 259, 263, 267, 269, 270, 271, 272, 274 i 275.”;

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 278a

Obowiązki w zakresie sprawozdawczości

1. Do dnia 31 grudnia 2019 r., a następnie co roku, do dnia pełnego wdrożenia systemów teleinformatycznych, o których mowa w art. 278, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie dotyczące postępów w rozwijaniu tych systemów teleinformatycznych.

2. W rocznym sprawozdaniu ocenia się postępy Komisji i państw członkowskich w rozwijaniu poszczególnych systemów teleinformatycznych, ze szczególnym uwzględnieniem następujących celów pośrednich:

(a) termin publikacji specyfikacji technicznych dotyczących komunikacji zewnętrznej systemu teleinformatycznego;

(b) okres badania zgodności z systemami przedsiębiorców; oraz

(c) oczekiwane i faktyczne terminy dotyczące wdrażania systemów teleinformatycznych.

3. Jeżeli ocena wykaże, że postęp nie jest zadowalający, w sprawozdaniu opisuje się również działania zaradcze, jakie należy podjąć w celu wdrożenia systemów teleinformatycznych przed końcem mającego zastosowanie okresu przejściowego.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji dwa razy w roku zaktualizowaną tabelę z własnymi postępami w rozwijaniu i wdrażaniu systemów teleinformatycznych. Komisja publikuje takie zaktualizowane informacje na swojej stronie internetowej.”;

3) art. 279 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 279

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 284, określających przepisy dotyczące wymiany i przechowywania danych w sytuacjach, o których mowa w art. 278.”.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 kwietnia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady

Parlament Europejski i Rada z zadowoleniem przyjmują sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 26/2018 pt. „Szereg opóźnień we wdrażaniu informatycznych systemów celnych: jak do nich doszło?” i inne istotne sprawozdania w dziedzinie cel, które dają ustawodawcom lepszy wgląd w przyczyny opóźnień we wdrażaniu systemów informatycznych niezbędnych do poprawy współpracy celnej w UE.

Parlament Europejski i Rada uważają, że w uniknięciu dalszych opóźnień pomóc mogłyby dalsze kontrole Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, podczas których zostałyby ocenione sprawozdania przygotowane przez Komisję na podstawie art. 278a unijnego kodeksu celnego.

Parlament Europejski i Rada wzywają Komisję i państwa członkowskie do pełnego uwzględniania wyników takich kontroli.

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/633

z dnia 17 kwietnia 2019 r.

w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w relacjach między przedsiębiorcami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych często występują znaczne różnice w sile przetargowej między dostawcami a nabywcami produktów rolnych i spożywczych. Te zakłócenia równowagi siły przetargowej mogą prowadzić do nieuczciwych praktyk handlowych, w których więksi i silniejsi partnerzy handlowi próbują narzucić słabszej stronie korzystne dla siebie praktyki lub ustalenia umowne w odniesieniu do transakcji sprzedaży. Praktyki takie mogą na przykład: rażąco odbiegać od dobrych obyczajów w działalności gospodarczej, stać w sprzeczności z zasadą dobrej wiary i uczciwego obrotu oraz być jednostronnie narzucane przez jednego partnera handlowego drugiemu; narzucać nieuzasadnione i nieproporcjonalne przeniesienie ryzyka ekonomicznego z jednego partnera handlowego na drugiego; lub przyznawać znacznie większą część praw lub obowiązków jednemu z partnerów handlowych. Niektóre praktyki mogą być ewidentnie nieuczciwe, nawet jeśli zgadzają się na nie obie strony. Należy wprowadzić minimalny unijny standard ochrony przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, aby ograniczyć występowanie takich praktyk, które mogą mieć negatywny wpływ na poziom życia społeczności rolniczej. Przyjęte w niniejszej dyrektywie podejście polegające na minimalnej harmonizacji pozwala państwom członkowskim na przyjmowanie lub utrzymywanie przepisów krajowych dotyczących nieuczciwych praktyk handlowych, których nie wymieniono w niniejszej dyrektywie.
- (2) Trzy publikacje Komisji wydane od 2009 r. (komunikat Komisji z dnia 28 października 2009 r. — Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie, komunikat Komisji z dnia 15 lipca 2014 r. — Zwalczanie nieuczciwych praktyk handlowych w ramach łańcucha dostaw produktów spożywczych, realizowanych między przedsiębiorcami i sprawozdanie Komisji z dnia 29 stycznia 2016 r. dotyczące nieuczciwych praktyk handlowych w ramach łańcucha dostaw produktów spożywczych, realizowanych między przedsiębiorcami) skupiały się na funkcjonowaniu łańcucha dostaw żywności, w tym na stosowaniu nieuczciwych praktyk handlowych. Komisja przedstawiła propozycje pożądanych cech, które powinny mieć krajowe i dobrowolne mechanizmy zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw żywności. Nie wszystkie z tych elementów stały się częścią ram prawnych lub dobrowolnych systemów zarządzania w państwach członkowskich, co sprawia, że takie praktyki nadal są przedmiotem debaty politycznej w Unii.
- (3) W 2011 r. podczas prowadzonego przez Komisję Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności zatwierdzono zbiór dobrych praktyk w dziedzinie stosunków wertykalnych w łańcuchu dostaw żywności, który został uzgodniony przez organizacje reprezentujące większość podmiotów w łańcuchu dostaw żywności. Zasady te stały się podstawą inicjatywy dotyczącej łańcucha dostaw, którą uruchomiono w 2013 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 440 z 6.12.2018, s. 165.

⁽²⁾ Dz.U. C 387 z 25.10.2018, s. 48.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 kwietnia 2019 r.

- (4) Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw żywności⁽⁴⁾, zwrócił się do Komisji o przedłożenie wniosku w sprawie unijnych ram prawnych w zakresie nieuczciwych praktyk handlowych. Rada w swoich konkluzjach z dnia 12 grudnia 2016 r. w sprawie wzmocnienia pozycji rolników w łańcuchu dostaw żywności oraz zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych zwróciła się do Komisji o przeprowadzenie w odpowiednim terminie oceny skutków w celu przedstawienia wniosku dotyczącego unijnych ram ustawodawczych lub środków nieustawodawczych mających podjąć kwestię nieuczciwych praktyk handlowych. Komisja sporządziła ocenę skutków, którą poprzedziły otwarte konsultacje publiczne oraz konsultacje ukierunkowane. Ponadto w procesie ustawodawczym Komisja przedstawiła informacje, z których wynika, że duże podmioty posiadają znaczący udział w ogólnej wartości produkcji.
- (5) Łańcuch dostaw produktów rolnych i spożywczych obejmuje różne podmioty działające na jego poszczególnych etapach: produkcji, przetwarzania, marketingu, dystrybucji i sprzedaży detalicznej produktów rolnych i spożywczych. Łańcuch ten jest zdecydowanie najważniejszym kanałem przenoszenia produktów rolnych i spożywczych „z pola na stół”. Podmioty te handlują produktami rolnymi i spożywczymi, tj. produktami podstawowymi, w tym produktami rybołówstwa i akwakultury, wymienionymi w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), oraz produktami niewymienionymi w tym załączniku, ale przetworzonymi w celu wykorzystania jako żywność z użyciem produktów wymienionych w tym załączniku.
- (6) Chociaż ryzyko biznesowe jest nieodłącznie związane z każdą działalnością gospodarczą, produkcja rolna jest szczególnie obciążona niepewnością ze względu na zależność od procesów biologicznych oraz warunków pogodowych. Niepewność tę powiększa fakt, że produkty rolne i spożywcze są w mniejszym lub większym stopniu towarami psującymi się i sezonowymi. W środowisku polityki rolnej, która obecnie jest znacznie bardziej zorientowana na rynek niż w przeszłości, dla podmiotów działających w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych ochrona przed nieuczciwymi praktykami handlowymi nabrała większego znaczenia.
- (7) Takie nieuczciwe praktyki handlowe mogą mieć negatywny wpływ w szczególności na poziom życia społeczności rolniczej. Wpływ ten rozumiany jest zarówno jako bezpośredni wpływ na producentów rolnych i ich organizacje, funkcjonujących jako dostawcy, lub wpływ pośredni, gdy konsekwencje nieuczciwych praktyk handlowych występujących w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych negatywnie odbijają się na producentach produktów podstawowych w tym łańcuchu.
- (8) Większość państw członkowskich, ale nie wszystkie, posiada specjalne przepisy krajowe, które chronią dostawców przed nieuczciwymi praktykami handlowymi stosowanymi w relacjach między przedsiębiorcami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych. Tam, gdzie możliwe jest odwołanie się do prawa umów lub do inicjatyw samoregulacyjnych, strach przed handlowymi działaniami odwetowymi wobec skarżącego, a także ryzyko finansowe wiążące się ze sprzeciwem wobec takich praktyk, ograniczają praktyczną wartość tych form dochodzenia roszczeń. Z tego powodu niektóre państwa członkowskie, które posiadają specjalne przepisy dotyczące nieuczciwych praktyk handlowych, powierzają ich egzekwowanie organom administracyjnym. Jednak przepisy państw członkowskich dotyczące stosowania nieuczciwych praktyk handlowych – jeśli w ogóle istnieją – są w znacznym stopniu rozbieżne.
- (9) Liczba i rozmiar podmiotów różnią się na poszczególnych etapach łańcucha dostaw produktów rolnych i spożywczych. Różnice w sile przetargowej, które odpowiadają ekonomicznej zależności dostawcy od nabywcy, mogą prowadzić do narzucania nieuczciwych praktyk handlowych przez podmioty większe pod względem obrotów podmiotom mniejszym. Lepszą ochronę tych podmiotów, które najbardziej jej potrzebują, przed nieuczciwymi praktykami handlowymi powinno zapewnić podejście dynamiczne, którego podstawą jest stosunek wielkości dostawcy i nabywcy. Nieuczciwe praktyki handlowe są szczególnie szkodliwe dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych. Przedsiębiorstwa większe niż MŚP, lecz których roczny obrót nie przekracza 350 000 000 EUR, także powinni być chronieni przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, aby uniknąć przenoszenia kosztów takich praktyk na producentów rolnych. Efekt kaskadowy dla producentów rolnych wydaje się występować w szczególnie dużym nasileniu w przypadku przedsiębiorców o rocznych obrotach do 350 000 000 EUR. Ochrona pośredników w obrocie produktami rolnymi i produktami spożywczymi, w tym produktami przetworzonymi, może także służyć uniknięciu przesunięcia handlu od producentów rolnych i ich stowarzyszeń produkujących produkty przetworzone ku dostawcom nieobjętym ochroną.
- (10) Niniejsza dyrektywa powinna zapewniać ochronę producentów rolnych i osób fizycznych lub prawnych, które dostarczają produkty rolne i spożywcze, w tym zarówno uznanych, jak i nieuznanych organizacji producentów, a także zarówno uznanych, jak i nieuznanych zrzeszeń organizacji producentów, zależnie od ich względnej siły przetargowej. Te organizacje producentów i zrzeszenia organizacji producentów obejmują spółdzielnie. Ci

(4) Dz.U. C 86 z 6.3.2018, s. 40.

producenci oraz te osoby są szczególnie podatni na nieuczciwe praktyki handlowe i mają najmniejsze szanse na poradzenie sobie z nimi bez negatywnych skutków dla swojej rentowności. Jeśli chodzi o kategorie dostawców, którzy powinni być chronieni na mocy niniejszej dyrektywy, warto odnotować, że znaczna część spółdzielni rolniczych to przedsiębiorcy więksi niż MŚP, lecz ich roczny obrót nie przekracza 350 000 000 EUR.

- (11) Niniejsza dyrektywa powinna obejmować transakcje handlowe niezależnie od tego, czy są zawierane między przedsiębiorcami, czy też między przedsiębiorcami a organami publicznymi, jako że organy publiczne przy zakupie produktów rolnych i spożywczych powinny podlegać tym samym standardom. Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do wszystkich nabywców będących organami publicznymi.
- (12) Dostawcy w Unii powinni być chronieni nie tylko przed nieuczciwymi praktykami handlowymi nabywców, którzy mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim co dostawca lub w innym państwie członkowskim, lecz także przed nieuczciwymi praktykami handlowymi nabywców mających siedzibę poza Unią. Ochrona taka pomogłaby uniknąć ewentualnych niezamierzonych skutków, takich jak wybór miejsca siedziby na podstawie mających zastosowanie przepisów. Dostawcy mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią także powinni korzystać z ochrony przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, gdy sprzedają produkty rolne i spożywcze do Unii. Tacy dostawcy są tak samo narażeni na nieuczciwe praktyki handlowe, więc szerszy zakres ochrony pozwoli uniknąć niezamierzonego przesunięcia handlu ku dostawcom nieobjętym ochroną, co osłabiłoby ochronę dostawców w Unii.
- (13) Do zakresu niniejszej dyrektywy należy włączyć niektóre usługi dodatkowe w stosunku do sprzedaży produktów rolnych i spożywczych.
- (14) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do praktyk stosowanych przez większe podmioty wobec podmiotów mających mniejszą siłę przetargową. Względna siłę przetargową można w przybliżeniu oszacować na podstawie rocznego obrotu różnych podmiotów. Chociaż jest to kryterium przybliżone, umożliwia ono zapewnienie podmiotom przewidywalnych praw i obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy. Górna granica przyznania ochrony powinna zapobiec temu, by ochronie podlegały podmioty, które nie są podatne lub są znacznie mniej podatne na skutki nieuczciwych praktyk handlowych niż ich mniejsi partnerzy lub konkurenci. Z tego powodu ochrona przewidziana w niniejszej dyrektywie jest uzależniona od kategorii, do której należy dany podmiot w zależności od jego obrotów.
- (15) Ponieważ nieuczciwe praktyki handlowe mogą wystąpić na każdym etapie sprzedaży produktu rolnego lub spożywczego, przed dokonaniem transakcji sprzedaży, w jej trakcie lub po jej zakończeniu, państwa członkowskie powinny zapewnić stosowanie niniejszej dyrektywy do takich praktyk niezależnie od etapu, na którym wystąpią.
- (16) Przy ustalaniu, czy dana praktyka handlowa powinna zostać uznana za nieuczciwą, ważne jest zmniejszenie ryzyka związanego z ograniczeniem zawierania uczciwych i sprzyjających wydajności umów pomiędzy stronami. W związku z tym należy odróżnić praktyki, które są przewidziane w sformułowanych w sposób jasny i jednoznaczny warunkach umowy dostawy lub kolejnych umowach między stronami, od praktyk, które mają miejsce po rozpoczęciu transakcji i nie zostały uprzednio uzgodnione, tak aby zakazane były jedynie jednostronne zmiany warunków umowy dostawy oraz ich zmiany z mocą wsteczną. Niektóre praktyki handlowe są jednak uznawane za nieuczciwe ze względu na sam ich charakter i nie powinny podlegać swobodzie umownej stron.
- (17) Opóźnienia płatności za produkty rolne i spożywcze, w tym także opóźnienia płatności za produkty łatwo psujące się, a także późne anulowanie zamówień na produkty łatwo psujące się mają negatywny wpływ na rentowność dostawcy, nie dostarczając w zamian żadnych równoważących je korzyści. Praktyk takich należy zatem zakazać. W związku z tym na potrzeby niniejszej dyrektywy należy zdefiniować łatwo psujące się produkty rolne i spożywcze. Definicje stosowane w unijnych aktach dotyczących prawa żywnościowego służą innym celom, takim jak ochrona zdrowia czy bezpieczeństwo żywności, a zatem nie są odpowiednie do celów niniejszej dyrektywy. Produkt należy uznać za łatwo psujący się, jeśli można oczekiwać, że nie będzie się nadawał do sprzedaży w ciągu 30 dni od ostatniej czynności w procesie jego zbioru, produkcji lub przetwarzania przez dostawcę, niezależnie od tego, czy po sprzedaży jest on dalej przetwarzany, ani czy postępowanie z nim po sprzedaży jest zgodne z innymi przepisami, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa żywności. Produkty łatwo psujące się są zwykle szybko zużywane lub sprzedawane. Płatności za produkty łatwo psujące się dokonane po upływie 30 dni od ich dostarczenia, 30 dni od zakończenia uzgodnionego okresu dostarczenia, gdy produkty są dostarczane regularnie, lub 30 dni od daty ustalenia kwoty do zapłaty, nie są zgodne z zasadami uczciwego handlu. Aby zapewnić większą ochronę rolników i ich płynności finansowej, dostawcy innych produktów rolnych i spożywczych nie powinni być zmuszeni do oczekiwania na płatność dłużej niż 60 dni od ich dostarczenia, 60 dni od zakończenia uzgodnionego okresu dostarczenia, gdy produkty są dostarczane regularnie, lub 60 dni od daty ustalenia kwoty do zapłaty.

Ograniczenia te powinny mieć zastosowanie wyłącznie do płatności związanych ze sprzedażą produktów rolnych i spożywczych, a nie do innych płatności, takich jak dodatkowe płatności spółdzielni na rzecz jej członków. Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE⁽³⁾ możliwe powinno być uznanie daty ustalenia kwoty do zapłaty za uzgodniony okres na potrzeby niniejszej dyrektywy za datę wystawienia faktury lub datę jej otrzymania przez nabywcę.

- (18) Ustanowione w niniejszej dyrektywie przepisy dotyczące opóźnień w płatnościach stanowią zasady specyficzne dla sektora rolnego i spożywczego w związku z przepisami dotyczącymi terminów płatności zawartymi w dyrektywie 2011/7/UE. Ustanowione w niniejszej dyrektywie przepisy dotyczące opóźnień w płatnościach nie powinny wpływać na uzgodnienia w zakresie klauzuli dotyczącej podziału wartości w rozumieniu art. 172a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013⁽⁴⁾. Aby zagwarantować sprawną realizację programu dla szkół przewidzianego w art. 23 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, przepisy dotyczące opóźnień w płatnościach ustanowione w niniejszej dyrektywie nie powinny mieć zastosowania do płatności dokonywanych przez nabywcę (to znaczy wnioskodawcę ubiegającego się o pomoc) na rzecz dostawcy w ramach programu dla szkół. Biorąc pod uwagę, że takie określenie priorytetów w dziedzinie opieki zdrowotnej, aby zapewniona została równowaga między potrzebami indywidualnego pacjenta a dostępnymi zasobami finansowymi, stanowi wyzwanie dla jednostek publicznych udzielających świadczeń zdrowotnych, niniejsze przepisy nie powinny mieć również zastosowania do jednostek publicznych udzielających świadczeń zdrowotnych w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/7/UE.
- (19) Winogrona i moszcz do produkcji wina odznaczają się tą szczególną cechą, że winogrona zbierane są w bardzo ograniczonym przedziale czasowym w roku, lecz służą do produkcji wina, które w niektórych przypadkach będzie sprzedawane dopiero wiele lat później. Aby poradzić sobie z tą specyficzną sytuacją, organizacje producentów lub organizacje międzybranżowe opracowały znormalizowane umowy na dostawę takich produktów. Takie znormalizowane umowy przewidują płatności ratalne w określonych terminach. Ponieważ te znormalizowane umowy są wykorzystywane przez dostawców i nabywców jako umowy wieloletnie, nie tylko zapewniają one producentom rolnym bezpieczeństwo długotrwałych relacji handlowych, lecz także zwiększają stabilność łańcucha dostaw. Jeśli przed 1 stycznia 2019 r. dane państwo członkowskie nada takim znormalizowanym umowom sporządzonym przez uznaną organizację producentów, organizację międzybranżową lub zrzeszenie organizacji producentów wiążący charakter na mocy art. 164 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 („rozszerzenie”) lub jeśli państwo członkowskie przedłuży rozszerzenie znormalizowanych umów bez znaczących zmian w warunkach płatności na niekorzyść dostawców winogron i moszczu, przepisy dotyczące opóźnień w płatnościach zawarte w niniejszej dyrektywie nie powinny mieć zastosowania do takich umów między dostawcami winogron i moszczu do produkcji wina a ich bezpośrednimi nabywcami. Zgodnie z art. 164 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 państwa członkowskie mają obowiązek powiadamiać Komisję o odpowiednich porozumieniach uznanych organizacji producentów, organizacji międzybranżowych lub zrzeszeń organizacji producentów.
- (20) Powiadomienia o anulowaniu zamówień na produkty łatwo psujące się z wyprzedzeniem mniejszym niż 30 dni powinny być uważane za nieuczciwe, gdyż dostawca nie będzie w stanie znaleźć innego zbytu na takie produkty. Jednak w przypadku niektórych sektorów anulowanie zamówień z jeszcze mniejszym wyprzedzeniem może mimo wszystko pozostawić dostawcy dość czasu na sprzedaż produktów gdzie indziej lub wykorzystanie ich na potrzeby własne. Państwa członkowskie powinny więc mieć możliwość przewidzenia w odniesieniu do takich sektorów krótszych okresów anulowania zamówień w należycie uzasadnionych przypadkach.
- (21) Nabywcy mający silniejszą pozycję nie powinni jednostronnie zmieniać uzgodnionych warunków umowy, np. usuwać produktów z listy produktów objętych umową dostawy. Nie powinno to jednak dotyczyć sytuacji, w których umowa między dostawcą a nabywcą wyraźnie przewiduje, że nabywca może na późniejszym etapie określić konkretny element transakcji w odniesieniu do przyszłych zamówień. Mogłoby to na przykład dotyczyć ilości zamawianych produktów. Umowa nie musi być zawierana jednorazowo w odniesieniu do wszystkich aspektów transakcji między dostawcą a nabywcą.
- (22) Dostawcy i nabywcy produktów rolnych i spożywczych mogą swobodnie negocjować transakcję sprzedaży, w tym cenę. Takie negocjacje obejmują też płatności za usługi świadczone dostawcy przez nabywcę, takie jak wystawianie na sprzedaż, marketing i promocja. Jeśli jednak nabywca pobiera od dostawcy opłaty niezwiązane z konkretną transakcją sprzedaży, należy to uznać za nieuczciwe i zakazać takich praktyk na mocy niniejszej dyrektywy.
- (23) Nie powinno być obowiązku zawierania umów pisemnych, jednak zawieranie takich umów w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych mogłoby pomóc uniknąć niektórych nieuczciwych praktyk handlowych. W związku z tym, a także by chronić dostawców przed takimi nieuczciwymi praktykami, dostawcy lub ich zrzeszenia powinni mieć prawo zwrócić się o pisemne potwierdzenie warunków umowy dostawy, jeśli te

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. L 48 z 23.2.2011, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

warunki zostały już uzgodnione. W takich przypadkach odmowa pisemnego potwierdzenia warunków umowy dostawy ze strony nabywcy powinna zostać uznana za nieuczciwą praktykę handlową i powinna być zakazana. Ponadto państwa członkowskie mogą określić, udostępnić i promować najlepsze praktyki dotyczące zawierania umów długoterminowych w celu umocnienia pozycji przetargowej producentów w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych.

- (24) Niniejsza dyrektywa nie harmonizuje przepisów dotyczących ciężaru dowodu, jakie należy stosować w postępowaniu przed krajowymi organami egzekwowania prawa, ani nie harmonizuje definicji umowy dostawy. W zakresie ciężaru dowodu i zdefiniowania umów dostawy obowiązują zatem przepisy ustanowione w prawie krajowym państw członkowskich.
- (25) Na mocy niniejszej dyrektywy dostawcy powinni mieć możliwość wnoszenia skarg na niektóre nieuczciwe praktyki handlowe. Podjęcie handlowych działań odwetowych przez nabywców przeciwko dostawcom, którzy wykonują swoje prawa, lub grożenie takimi działaniami, na przykład w postaci rezygnacji z określonych produktów, zmniejszenia ilości zamawianych produktów lub zaprzestania świadczenia pewnych usług na rzecz dostawcy, takich jak marketing lub promocja produktów dostawcy, powinno być zakazane i traktowane jako nieuczciwa praktyka handlowa.
- (26) Koszty przechowywania, prezentowania lub wystawiania na sprzedaż produktów rolnych i spożywczych lub udostępniania ich na rynku są zwykle ponoszone przez nabywcę. W związku z tym niniejsza dyrektywa powinna zakazywać pobierania za takie usługi opłat od dostawcy, zarówno przez nabywcę, jak i osobę trzecią, chyba że opłata została uzgodniona w sposób wyraźny i jednoznaczny podczas zawierania umowy dostawy lub w późniejszej umowie między nabywcą a dostawcą. Jeśli opłata taka zostanie uzgodniona, powinna opierać się na obiektywnych i rozsądnych szacunkach.
- (27) Aby uczestnictwo dostawcy w kosztach promocji, marketingu lub reklamy, w tym ekspozycji promocyjnych produktów rolnych i spożywczych w sklepach i kampanii sprzedażowych, było uważane za uczciwą praktykę, musi ono zostać uzgodnione w sposób wyraźny i jednoznaczny podczas zawierania umowy dostawy lub w późniejszej umowie między nabywcą a dostawcą. W przeciwnym przypadku powinno ono zostać zakazane na mocy niniejszej dyrektywy. Jeśli takie uczestnictwo zostało uzgodnione, powinno ono opierać się na obiektywnych i rozsądnych szacunkach.
- (28) Aby zapewnić skuteczne egzekwowanie zakazów ustanowionych w niniejszej dyrektywie, państwa członkowskie powinny wyznaczyć organy egzekwowania prawa. Organy te powinny mieć możliwość działania z własnej inicjatywy lub na podstawie skarg stron, które są dotknięte nieuczciwymi praktykami handlowymi w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych, skarg sygnalistów lub skarg anonimowych. Organ egzekwowania prawa mógłby stwierdzić, że brak jest wystarczających podstaw do podjęcia czynności w związku ze skargą. Do stwierdzenia takiego może dojść także w wyniku określonych priorytetów administracyjnych. Jeśli organ egzekwowania prawa uzna, że nie będzie w stanie potraktować priorytetowo danej skargi, powinien poinformować o tym skarżącego i podać uzasadnienie tej sytuacji. Jeżeli skarżący wnosi o nieujawnianie jego tożsamości z obawy przed handlowymi działaniami odwetowymi, organy egzekwowania prawa państw członkowskich powinny podjąć odpowiednie kroki.
- (29) Jeśli państwo członkowskie ma więcej niż jeden organ egzekwowania prawa, to dla ułatwienia skutecznej współpracy pomiędzy organami egzekwowania prawa oraz współpracy z Komisją, powinno ono wyznaczyć jeden punkt kontaktowy.
- (30) Dostawcom może być łatwiej wnosić skargi do organu egzekwowania prawa własnego państwa członkowskiego, na przykład z powodów językowych. Pod względem egzekwowania prawa skuteczniejsze mogłoby być jednak złożenie skargi do organu egzekwowania prawa państwa członkowskiego, w którym znajduje nabywca ma siedzibę. Dostawcy powinni mieć wybór organu egzekwowania prawa, do którego pragną wnosić skargi.
- (31) Skargi organizacji producentów, innych organizacji dostawców i zrzeszeń takich organizacji, w tym reprezentatywnych organizacji, mogą służyć ochronie tożsamości poszczególnych członków tych organizacji, którzy uważają, że są dotknięci nieuczciwymi praktykami handlowymi. Prawo do złożenia skargi, na wniosek dostawcy i w jego interesie, powinny mieć także inne organizacje mające uzasadniony interes w reprezentowaniu dostawców, pod warunkiem że są one niezależnymi i nienastawionymi na zys osobami prawnymi. Organy egzekwowania prawa państw członkowskich powinny zatem móc przyjmować skargi od takich podmiotów i podejmować działania w ich sprawie, przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony praw procesowych nabywcy.
- (32) W celu zapewnienia skutecznego egzekwowania zakazu stosowania nieuczciwych praktyk handlowych wyznaczone organy egzekwowania prawa powinny dysponować wszelkimi niezbędnymi zasobami i wiedzą fachową.

- (33) Organy egzekwowania prawa państw członkowskich powinny mieć niezbędne uprawnienia i wiedzę fachową w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających. Przyznanie tym organom uprawnień nie oznacza, że muszą je wykorzystywać w każdym prowadzonym postępowaniu wyjaśniającym. Uprawnienia organów egzekwowania prawa powinny na przykład umożliwiać im skuteczne gromadzenie wszelkich informacji faktycznych, a organy egzekwowania prawa powinny być uprawnione do nakazania, w stosownych przypadkach, zaprzestania stosowania zakazanej praktyki.
- (34) Istnienie środka odstrasżającego, takiego jak uprawnienie do nakładania grzywien lub do wszczynania postępowań, na przykład przez sądy, mających na celu nałożenie grzywny, i do nakładania innych równie skutecznych sankcji oraz publikowania wyników postępowań wyjaśniających, w tym publikowania informacji dotyczących nabywców, którzy naruszyli przepisy, może zachęcać do zmiany zachowań oraz korzystania z rozwiązań poprzedzających sądowe rozstrzygnięcie sporów przez strony, a zatem powinno stanowić część uprawnień organów egzekwowania prawa. Grzywny mogą być szczególnie skuteczne i odstraszające. Organ egzekwowania prawa powinien jednak móc w każdej sprawie decydować, które ze swoich uprawnień wykorzysta i czy nałożyć grzywnę lub rozpocząć postępowanie mające na celu nałożenie grzywny lub czy zastosuje inną równie skuteczną sankcję.
- (35) Wykonywanie uprawnień powierzonych organom egzekwowania prawa zgodnie z niniejszą dyrektywą powinno podlegać odpowiednim zabezpieczeniom spełniającym standardy przewidziane w ogólnych zasadach prawa Unii i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w tym poszanowaniu prawa kupującego do obrony.
- (36) Komisja i organy egzekwowania prawa państw członkowskich powinny ściśle ze sobą współpracować w celu zapewnienia wspólnego podejścia do stosowania zasad określonych w niniejszej dyrektywie. W szczególności organy egzekwowania prawa powinny wspierać się nawzajem, na przykład poprzez dzielenie się informacjami i pomoc w postępowaniach wyjaśniających mających wymiar transgraniczny.
- (37) Aby ułatwić skuteczne egzekwowanie przepisów, Komisja powinna pomagać w organizowaniu regularnych spotkań między organami egzekwowania prawa państw członkowskich, podczas których możliwa będzie wymiana odpowiednich informacji, najlepszych praktyk, informacji o rozwoju sytuacji, praktykach i zaleceniach w zakresie egzekwowania przepisów niniejszej dyrektywy.
- (38) Aby ułatwić tę wymianę, Komisja powinna utworzyć publicznie dostępną stronę internetową zawierającą informacje o krajowych organach egzekwowania prawa i o przepisach krajowych transponujących niniejszą dyrektywę.
- (39) Ponieważ większość państw członkowskich posiada już przepisy krajowe dotyczące nieuczciwych praktyk handlowych (choć są one rozbieżne), właściwym rozwiązaniem w celu wprowadzenia minimalnych standardów ochrony na mocy prawa Unii jest zastosowanie dyrektywy. Powinno to umożliwić państwom członkowskim włączenie odpowiednich przepisów do ich krajowego porządku prawnego w taki sposób, aby umożliwić stworzenie spójnych uregulowań. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymywania lub wprowadzania na swoim terytorium bardziej rygorystycznych przepisów krajowych zapewniających wyższy poziom ochrony przed nieuczciwymi praktykami handlowymi w relacjach między przedsiębiorcami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych, z zastrzeżeniem ograniczeń wynikających z prawa Unii mającego zastosowanie do funkcjonowania rynku wewnętrznego, o ile przepisy te są proporcjonalne.
- (40) Państwa członkowskie powinny także móc utrzymywać lub wprowadzać przepisy krajowe mające na celu zwalczanie nieuczciwych praktyk handlowych nieobjętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem ograniczeń wynikających z prawa Unii mającego zastosowanie do funkcjonowania rynku wewnętrznego, o ile przepisy te są proporcjonalne. Takie przepisy krajowe mogłyby wykraczać poza zakres niniejszej dyrektywy, np. w odniesieniu do rozmiaru nabywców i dostawców, ochrony nabywców, zakresu produktów, a także zakresu usług. Takie przepisy krajowe mogłyby wykraczać także poza liczbę i rodzaj zakazanych nieuczciwych praktyk handlowych wymienionych w niniejszej dyrektywie.
- (41) Takie przepisy krajowe miałyby zastosowanie obok dobrowolnych środków zarządzania, takich jak krajowe kodeksy postępowania lub inicjatywa dotycząca łańcucha dostaw. Jednoznacznie zachęca się do stosowania dobrowolnych mechanizmów rozstrzygania sporów między dostawcami i nabywcami, bez uszczerbku dla prawa dostawcy do złożenia skargi lub wniesienia pozwu do sądu cywilnego.
- (42) Komisja powinna mieć ogłód postępów we wdrażaniu niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich. Ponadto Komisja powinna mieć możliwość oceny skuteczności niniejszej dyrektywy. W tym celu organy egzekwowania prawa państw członkowskich powinny składać Komisji coroczne sprawozdania. Sprawozdania te powinny,

w stosownych przypadkach, zawierać ilościowe i jakościowe informacje na temat skarg, postępowań wyjaśniających i podjętych decyzji. Do celów zapewnienia jednolitych warunków wykonywania obowiązku sprawozdawczego należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁷⁾.

- (43) W interesie skutecznego wdrożenia polityki w zakresie nieuczciwych praktyk handlowych w relacjach między przedsiębiorcami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych, Komisja powinna dokonać przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy i przedstawić sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów. W sprawozdaniu tym powinno się ocenić w szczególności skuteczność środków krajowych mających na celu zwalczanie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych oraz skuteczność współpracy między organami egzekwowania prawa. W przeglądzie tym należy również zwrócić szczególną uwagę na to, czy w przyszłości – oprócz ochrony dostawców – uzasadniona byłaby ochrona nabywców produktów rolnych i spożywczych w łańcuchu dostaw. W stosownych przypadkach sprawozdaniu powinien towarzyszyć wniosek ustawodawczy.
- (44) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, to jest ustanowienie minimalnego unijnego standardu ochrony poprzez zharmonizowanie zróżnicowanych środków wprowadzonych przez państwa członkowskie w odniesieniu do nieuczciwych praktyk handlowych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W celu zwalczania praktyk, które rażąco odbiegają od dobrych obyczajów w działalności gospodarczej, stoją w sprzeczności z zasadą dobrej wiary i uczciwego obrotu i są jednostronnie narzucane przez jednego partnera handlowego drugiemu, niniejsza dyrektywa ustanawia minimalny wykaz zakazanych nieuczciwych praktyk handlowych w stosunkach między nabywcami a dostawcami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych oraz określa minimalne zasady dotyczące egzekwowania tych zakazów, a także ustalenia dotyczące koordynacji między organami egzekwowania prawa.
2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do niektórych nieuczciwych praktyk handlowych, które występują w związku ze sprzedażą produktów rolnych i spożywczych przez:
 - a) dostawców, których roczny obrót nie przekracza 2 000 000 EUR, nabywcom, których roczny obrót wynosi ponad 2 000 000 EUR;
 - b) dostawców, których roczny obrót wynosi ponad 2 000 000 EUR lecz nie przekracza 10 000 000 EUR, nabywcom, których roczny obrót wynosi ponad 10 000 000 EUR;
 - c) dostawców, których roczny obrót wynosi ponad 10 000 000 EUR lecz nie przekracza 50 000 000 EUR, nabywcom, których roczny obrót wynosi ponad 50 000 000 EUR;
 - d) dostawcom, których roczny obrót wynosi ponad 50 000 000 EUR lecz nie przekracza 150 000 000 EUR, nabywcom, których roczny obrót wynosi ponad 150 000 000 EUR;
 - e) dostawców, których roczny obrót wynosi ponad 150 000 000 EUR lecz nie przekracza 350 000 000 EUR, nabywcom, których roczny obrót wynosi ponad 350 000 000 EUR.

Wysokość rocznego obrotu dostawców i nabywców, o których mowa w lit. a)–e) akapitu pierwszego, określa się zgodnie z odpowiednimi częściami załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE ⁽⁸⁾, a w szczególności jego art. 3, 4 i 6, w tym definicjami „przedsiębiorstwa samodzielnego”, „przedsiębiorstwa partnerskiego” i „przedsiębiorstwa powiązanego”, a także innych kwestii dotyczących rocznego obrotu.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽⁸⁾ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do sprzedaży produktów rolnych i spożywczych przez dostawców, których roczny obrót nie przekracza 350 000 000 EUR wszystkim nabywcom, którzy są organami publicznymi.

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do transakcji sprzedaży, w których dostawca lub nabywca, lub jeden i drugi, mają siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii.

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie także do usług, o ile są one wyraźnie wymienione w art. 3, świadczonych dostawcy przez nabywcę.

Nie ma ona zastosowania do umów między dostawcami a konsumentami.

3. Niniejszą dyrektywę stosuje się do umów dostawy zawartych po dniu rozpoczęcia stosowania przepisów transponujących niniejszą dyrektywę, określonych w art. 13 ust. 1 akapit drugi.

4. Umowy dostawy zawarte przed datą publikacji przepisów transponujących niniejszą dyrektywę, zgodnie z art. 13 ust. 1 akapit pierwszy, muszą zostać dostosowane do niniejszej dyrektywy, w ciągu okresu przejściowego trwającego 12 miesięcy od daty jej publikacji.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „produkty rolne i spożywcze” oznaczają produkty wymienione w załączniku I do TFUE, a także produkty niewymienione w tym załączniku, ale przetworzone z przeznaczeniem do spożycia z wykorzystaniem produktów wymienionych w tym załączniku;
- 2) „nabywca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, niezależnie od tego, gdzie znajduje się siedziba lub miejsce zamieszkania tej osoby, lub organ publiczny w Unii, które kupują produkty rolne i spożywcze; termin „nabywca” może obejmować grupę takich osób fizycznych i prawnych;
- 3) „organ publiczny” oznacza organy krajowe, regionalne lub lokalne, podmioty prawa publicznego lub związki złożone z co najmniej jednego takiego organu lub z co najmniej jednego takiego podmiotu prawa publicznego;
- 4) „dostawca” oznacza producenta rolnego lub osobę fizyczną bądź prawną, niezależnie od tego, gdzie znajduje się ich siedziba lub miejsce zamieszkania, sprzedających produkty rolne i spożywcze; termin „dostawca” może obejmować grupę takich producentów rolnych lub grupę takich osób fizycznych i prawnych, takich jak organizacje dostawców i zrzeszenia takich organizacji;
- 5) „łatwo psujące się produkty rolne i spożywcze” oznaczają produkty rolne i spożywcze, które ze względu na swoją naturę lub etap przetwarzania mogą przestać nadawać się do sprzedaży w ciągu 30 dni od zebrania, wyprodukowania lub przetworzenia.

Artykuł 3

Zakaz nieuczciwych praktyk handlowych

1. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie zakazu stosowania co najmniej wszystkich następujących nieuczciwych praktyk handlowych:

a) nabywca płaci dostawcy:

(i) w przypadku gdy umowa dostawy przewiduje regularne dostarczanie produktów:

- za łatwo psujące się produkty rolne i spożywcze: po upływie więcej niż 30 dni od późniejszej z następujących dat: daty zakończenia uzgodnionego okresu dostarczania, podczas którego produkty zostały dostarczone lub daty ustalenia kwoty do zapłaty za ten okres dostarczania,
- za inne produkty rolne i spożywcze: po upływie więcej niż 60 dni od późniejszej z następujących dat: daty zakończenia uzgodnionego okresu dostarczania, podczas którego produkty zostały dostarczone lub daty ustalenia kwoty do zapłaty za ten okres dostarczania,

na potrzeby określenia terminów płatności, o których mowa w niniejszym podpunkcie, uważa się, że uzgodnione okresy dostarczania w żadnym przypadku nie przekraczają jednego miesiąca;

(ii) w przypadku gdy umowa dostawy nie przewiduje regularnego dostarczania produktów:

- za łatwo psujące się produkty rolne i spożywcze: po upływie więcej niż 30 dni od późniejszej z następujących dat: daty dostarczenia produktów lub daty ustalenia kwoty do zapłaty,
- za inne produkty rolne i spożywcze: po upływie więcej niż 60 dni od późniejszej z następujących dat: daty dostarczenia produktów lub daty ustalenia kwoty do zapłaty.

Niezależnie od ppkt (i) oraz (ii) niniejszej litery, jeśli to nabywca ustala kwotę do zapłaty:

- terminy płatności, o których mowa w ppkt (i), zaczynają bieg od daty zakończenia uzgodnionego okresu dostarczania, podczas którego produkty zostały dostarczone, oraz
 - terminy płatności, o których mowa w ppkt (ii), zaczynają bieg od daty dostarczenia produktów;
- b) nabywca anuluje zamówienia łatwo psujących się produktów rolnych i spożywczych z tak krótkim wyprzedzeniem, że nie można racjonalnie oczekiwać, iż dostawca znajdzie alternatywny sposób zbytu lub wykorzystania tych produktów; powiadomienie z wyprzedzeniem krótszym niż 30 dni jest zawsze uważane za powiadomienie ze zbyt krótkim wyprzedzeniem; w uzasadnionych przypadkach i w odniesieniu do określonych sektorów państwa członkowskie mogą określić okresy krótsze niż 30 dni;
- c) nabywca jednostronnie zmienia warunki umowy dostawy produktów rolnych i spożywczych w zakresie częstotliwości, sposobu realizacji, miejsca, terminu lub wielkości ogólnego zaopatrzenia lub pojedynczych dostaw produktów rolnych i spożywczych, standardów jakości, warunków płatności lub cen, lub w odniesieniu do świadczenia usług, o ile są one wyraźnie wymienione w ust. 2;
- d) nabywca żąda od dostawcy płatności niezwiązanych ze sprzedażą produktów rolnych i spożywczych dostawcy;
- e) nabywca żąda od dostawcy zapłaty za pogorszenie się stanu lub utratę produktów rolnych i spożywczych, lub za oba te zdarzenia, do których doszło w obiektach nabywcy lub po przejściu własności produktów na nabywcę, z przyczyny innej niż zaniedbanie lub wina dostawcy;
- f) nabywca odmawia pisemnego potwierdzenia warunków umowy dostawy obowiązujących między nabywcą a dostawcą i o których pisemne potwierdzenie zwrócił; nie ma to zastosowania w przypadku, gdy umowa dostawy dotyczy produktów, które mają być dostarczone przez członka organizacji producentów, w tym spółdzielni, do organizacji producentów, której dostawca jest członkiem, jeśli statut tej organizacji producentów lub zasady i decyzje w nim przewidziane lub z niego wynikające zawierają postanowienia o skutkach podobnych do warunków umowy dostawy;
- g) nabywca bezprawnie pozyskuje, wykorzystuje lub ujawnia tajemnice przedsiębiorstwa dostawcy w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 ⁽⁹⁾;
- h) nabywca grozi podjęciem handlowych działań odwetowych lub podejmuje takie działania przeciwko dostawcy, jeżeli ten korzysta z praw przysługujących mu na mocy umowy lub przepisów prawa, w tym poprzez złożenie skargi do organu egzekwowania prawa lub współpracę z organami egzekwowania prawa podczas postępowania wyjaśniającego;
- i) nabywca żąda od dostawcy rekompensaty za koszty rozpatrzenia skarg klientów związanych ze sprzedażą produktów dostawcy mimo braku zaniedbania lub winy ze strony dostawcy.

Zakaz, o którym mowa w lit. a) akapitu pierwszego, nie wpływa na:

- skutki opóźnień w płatnościach ani środki zaradcze określone w dyrektywie 2011/7/UE, które mają zastosowanie – w ramach odstępstwa od terminów płatności określonych w tej dyrektywie – na podstawie terminów płatności określonych w niniejszej dyrektywie,
- możliwość uzgodnienia przez nabywcę i dostawcę klauzuli dotyczącej podziału wartości w rozumieniu art. 172a rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (Dz.U. L 157 z 15.6.2016, s. 1).

Zakaz, o którym mowa w lit. a) akapitu pierwszego, nie dotyczy płatności:

- uiszczanych przez nabywcę na rzecz dostawcy w ramach programu dla szkół przewidzianego w art. 23 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013,
- uiszczanych przez jednostki publiczne udzielające świadczeń zdrowotnych w rozumieniu art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/7/UE,
- na mocy umów dostawy między dostawcami winogron lub moszczu do produkcji wina a ich bezpośrednimi nabywcami, pod warunkiem że:
 - (i) szczególne warunki płatności za transakcje sprzedaży są przewidziane w znormalizowanych umowach, którym dane państwo członkowskie nadało wiążący charakter na mocy art. 164 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 przed dniem 1 stycznia 2019 r., oraz że to państwo członkowskie odnowiło to rozszerzenie znormalizowanych umów z tą datą bez znaczących zmian w warunkach płatności na niekorzyść dostawców winogron lub moszczu; oraz
 - (ii) umowy dostawy między dostawcami winogron lub moszczu do produkcji wina a ich bezpośrednimi nabywcami są wieloletnie lub staną się wieloletnie.

2. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie zakazu stosowania co najmniej wszystkich następujących praktyk handlowych, chyba że zostały one uprzednio uzgodnione w sposób wyraźny i jednoznaczny w umowie dostawy lub w późniejszej umowie między nabywcą a dostawcą:

- a) nabywca zwraca dostawcy niesprzedane produkty rolne i spożywcze, nie płacąc za te niesprzedane produkty lub za ich unieszkodliwianie bądź zarówno za niesprzedane produkty, jak i ich unieszkodliwianie;
- b) od dostawcy pobierana jest opłata stanowiąca warunek przechowywania, prezentowania lub oferowania sprzedaży jego produktów rolnych i spożywczych lub udostępniania takich produktów na rynku;
- c) nabywca żąda od dostawcy ponoszenia całości lub części kosztów obniżek cen produktów rolnych i spożywczych sprzedawanych przez nabywcę w ramach promocji;
- d) nabywca wymaga od dostawcy zapłaty za reklamowanie produktów rolnych i spożywczych przez nabywcę;
- e) nabywca żąda od dostawcy zapłaty za marketing produktów rolnych i spożywczych prowadzony przez nabywcę;
- f) nabywca pobiera od dostawcy opłatę za pracowników zajmujących się urządzeniem lokalu wykorzystywanego do sprzedaży produktów dostawcy.

Państwa członkowskie zapewniają, by praktyka handlowa, o której mowa w lit. c) akapitu pierwszego była zabroniona, chyba że nabywca przed promocją – jeżeli inicjuje ją nabywca – określa czas trwania promocji oraz oczekiwaną ilość produktów rolnych i spożywczych, które zostaną zamówione po obniżonej cenie.

3. Jeżeli nabywca żąda zapłaty w sytuacjach, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy lit. b), c), d), e) lub f), to na żądanie dostawcy podaje on dostawcy na piśmie szacunkową wysokość płatności jednostkowych lub płatności całkowitych, w zależności od tego, które z nich są bardziej adekwatne, a w przypadku sytuacji, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy lit. b), d), e) lub f) – podaje też dostawcy na piśmie szacunkową wysokość kosztów oraz podstawę tych szacunkowych wyliczeń.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakazy, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowiły przepisy wymuszające swoje zastosowanie, które mają zastosowanie do każdej sytuacji objętej zakresem tych zakazów, niezależnie od innych przepisów mających zastosowanie do umowy dostawy między stronami.

Artykuł 4

Wyznaczone organy egzekwowania prawa

1. Każde państwo członkowskie wyznacza co najmniej jeden organ właściwy do egzekwowania zakazów określonych w art. 3 na poziomie krajowym (zwany dalej „organem egzekwowania prawa”) oraz informuje Komisję o takim wyznaczeniu.

2. Jeśli państwo członkowskie wyznacza na swoim terytorium więcej niż jeden organ egzekwowania prawa, musi wyznaczyć jeden punkt kontaktowy na potrzeby współpracy między organami egzekwowania prawa i współpracy z Komisją.

Artykuł 5

Skargi i poufność

1. Dostawca może wnosić skargi do organu egzekwowania prawa w państwie członkowskim, w którym dostawca ten ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, lub do organu egzekwowania prawa w państwie członkowskim, w którym siedzibę lub miejsce zamieszkania ma nabywca podejrzany o udział w zakazanych praktykach handlowych. Organ egzekwowania prawa, do którego została wniesiona skarga, musi być właściwy do egzekwowania zakazów określonych w art. 3.
2. Jeśli członkowie organizacji producentów, innych organizacji dostawców lub członkowie zrzeszeń takich organizacji uważają, że są dotknięci zakazaną praktyką handlową, takie organizacje lub zrzeszenia mają prawo do wniesienia skargi na wniosek swojego członka lub członków lub, w odpowiednich przypadkach, na wniosek członka lub członków organizacji, które zrzeszają. Prawo do wniesienia skargi, na wniosek dostawcy i w jego interesie, mają także inne organizacje mające uzasadniony interes w reprezentowaniu dostawców, pod warunkiem że są one niezależnymi i nienastawionymi na zysk osobami prawnymi.
3. Państwa członkowskie zapewniają, by na wniosek skarżącego organ egzekwowania prawa był zobowiązany podjąć wszelkie kroki niezbędne do należytego zachowania w tajemnicy tożsamości skarżącego lub członków lub dostawców, o których mowa w ust. 2, oraz do zapewnienia należytej ochrony wszelkich innych informacji, których ujawnienie byłoby, zdaniem skarżącego, szkodliwe dla interesów skarżącego lub tych członków lub dostawców. Skarżący określa wszystkie informacje, w odniesieniu do których wnosi o poufne traktowanie.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ egzekwowania prawa, do którego wniesiono skargę, w rozsądnym terminie od otrzymania skargi informował skarżącego o działaniach, które zamierza podjąć w związku z tą skargą.
5. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy organ egzekwowania prawa uzna, że podstawy do podjęcia czynności w sprawie skargi są niewystarczające, informował on skarżącego o przyczynach tej decyzji w rozsądnym terminie od otrzymania skargi.
6. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy organ egzekwowania prawa uważa, że podstawy do podjęcia czynności w sprawie skargi są wystarczające, wszczynał, prowadził i zakończył postępowania wyjaśniające dotyczące skarg w rozsądnym terminie.
7. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ egzekwowania prawa, który stwierdził, że nabywca naruszył zakazy, o których mowa w art. 3, nakazał nabywcy zaprzestania zakazanej praktyki handlowej.

Artykuł 6

Uprawnienia organów egzekwowania prawa

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy z ich organów egzekwowania prawa dysponował zasobami i wiedzą fachową niezbędnymi do wykonywania swoich obowiązków, i przyznają mu uprawnienia do:
 - a) wszczynania i prowadzenia postępowań wyjaśniających z inicjatywy własnej lub na podstawie skargi;
 - b) nakazywania nabywcom i dostawcom dostarczania wszelkich informacji niezbędnych do prowadzenia postępowań wyjaśniających w sprawie zakazanych praktyk handlowych;
 - c) przeprowadzania w ramach postępowań wyjaśniających niezapowiedzianych kontroli na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami krajowymi;
 - d) wydawania decyzji stwierdzających naruszenie zakazów określonych w art. 3 i nakazujących nabywcy zaprzestanie zakazanej praktyki handlowej; organ może zaniechać podjęcia takiej decyzji, jeżeli groziłaby ona ujawnieniem tożsamości skarżącego lub ujawnieniem innych informacji, których ujawnienie skarżący uważa za szkodliwe dla swoich interesów oraz o ile skarżący wskazał te informacje zgodnie z art. 5 ust. 3;
 - e) nakładania na sprawcę naruszenia grzywny lub wszczynania postępowania w celu nałożenia na sprawcę naruszenia grzywny i innych równie skutecznych sankcji oraz zastosowania środków tymczasowych, zgodnie z przepisami i procedurami krajowymi;
 - f) regularnego publikowania swoich decyzji wydanych na podstawie lit. d) i e).

Sankcje, o których mowa w akapicie pierwszym lit. e), muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz uwzględniać charakter, czas trwania, powtarzanie się i wagę naruszenia.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wykonywanie uprawnień, o których mowa w ust. 1, podlegało odpowiednim zabezpieczeniom w odniesieniu do prawa do obrony, zgodnie z ogólnymi zasadami prawa Unii i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym w przypadkach, w których skarżący wnosi o zachowanie poufności informacji zgodnie z art. 5 ust. 3.

Artykuł 7

Alternatywne procedury rozstrzygania sporów

Bez uszczerbku dla prawa dostawców do wnoszenia skarg na mocy art. 5 ani uprawnień organów egzekwowania prawa na mocy art. 6, państwa członkowskie mogą zachęcać do dobrowolnego stosowania skutecznych i niezależnych mechanizmów alternatywnego rozstrzygania sporów, takich jak mediacja, w celu rozstrzygania sporów między dostawcami a nabywcami w odniesieniu do stosowania nieuczciwych praktyk handlowych przez nabywcę.

Artykuł 8

Współpraca między organami egzekwowania prawa

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy egzekwowania prawa skutecznie współpracowały ze sobą oraz z Komisją i udzielały sobie wzajemnej pomocy w postępowaniach wyjaśniających mających wymiar transgraniczny.
2. Organy egzekwowania prawa spotykają się co najmniej raz w roku w celu omówienia stosowania niniejszej dyrektywy na podstawie corocznych sprawozdań, o których mowa w art. 10 ust. 2. Organy egzekwowania prawa omawiają najlepsze praktyki, nowe przypadki i rozwój sytuacji w dziedzinie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych, a także wymieniają informacje, w szczególności dotyczące środków wykonawczych, które przyjęły zgodnie z niniejszą dyrektywą, oraz swoich praktyk w zakresie egzekwowania przepisów. Organy egzekwowania prawa mogą przyjmować zalecenia, aby zachęcać do spójnego stosowania niniejszej dyrektywy oraz usprawnić egzekwowanie przepisów. Komisja wspiera organizację tych posiedzeń.
3. Komisja tworzy stronę internetową umożliwiającą wymianę informacji między organami egzekwowania prawa oraz tymi organami a Komisją, w szczególności w odniesieniu do corocznych posiedzeń, i zarządza tą stroną. Komisja tworzy publiczną stronę internetową, która zawiera dane kontaktowe wyznaczonych organów egzekwowania prawa oraz odnośniki do stron internetowych tych krajowych organów egzekwowania prawa lub innych organów państw członkowskich, które to strony zawierają informacje o przepisach transponujących niniejszą dyrektywę, o których mowa w art. 13 ust. 1.

Artykuł 9

Przepisy krajowe

1. Z myślą o zapewnieniu wyższego poziomu ochrony państwa członkowskie mogą utrzymywać lub wprowadzać przepisy, które mają na celu zwalczanie nieuczciwych praktyk handlowych i są bardziej restrykcyjne niż te określone w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem że takie przepisy krajowe są zgodne z przepisami dotyczącymi funkcjonowania rynku wewnętrznego.
2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów krajowych, które mają na celu zwalczanie nieuczciwych praktyk handlowych i nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że takie przepisy krajowe są zgodne z przepisami dotyczącymi funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Artykuł 10

Sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie zapewniają, by organy egzekwowania prawa publikowały coroczne sprawozdania ze swoich działań objętych zakresem niniejszej dyrektywy i informowały w nich między innymi o liczbie otrzymanych skarg i liczbie wszczętych lub zakończonych postępowań wyjaśniających w poprzednim roku. W odniesieniu do każdego zakończonego postępowania wyjaśniającego sprawozdanie musi zawierać skrócony opis sprawy, wynik postępowania i, w stosownych przypadkach, podjętą decyzję, z zastrzeżeniem wymogów poufności określonych w art. 5 ust. 3.
2. Do dnia 15 marca każdego roku państwa członkowskie przesyłają Komisji sprawozdanie dotyczące stosowania nieuczciwych praktyk handlowych w relacjach między przedsiębiorcami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych. Sprawozdanie to musi zawierać w szczególności wszystkie istotne dane dotyczące stosowania i egzekwowania przepisów w związku z niniejszą dyrektywą w danym państwie członkowskim w poprzednim roku.

3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające:
 - a) przepisy dotyczące informacji wymaganych do stosowania ust. 2;
 - b) ustalenia dotyczące zarządzania informacjami, jakie mają być przesyłane przez państwa członkowskie Komisji, oraz przepisy dotyczące treści i formy takich informacji;
 - c) zasady przekazywania lub udostępniania informacji i dokumentów państwom członkowskim, organizacjom międzynarodowym, właściwym organom państw trzecich lub społeczeństwu, z zastrzeżeniem ochrony danych osobowych i uzasadnionych interesów producentów rolnych i przedsiębiorców w zakresie ochrony ich tajemnic przedsiębiorstwa.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 11 ust. 2.

Artykuł 11

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony na mocy art. 229 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 12

Ocena

1. Do dnia 1 listopada 2025 r. przeprowadzi pierwszą ocenę niniejszej dyrektywy i przedstawi sprawozdanie dotyczące najważniejszych ustaleń tej oceny Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, jak również Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów. W stosownych przypadkach sprawozdaniu takiemu towarzyszą wnioski ustawodawcze.
2. Ocena ta obejmuje co najmniej:
 - a) skuteczność środków wdrożonych na poziomie krajowym w celu zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych;
 - b) skuteczność współpracy między właściwymi organami egzekwowania prawa i, w stosownych przypadkach, sposoby usprawnienia tej współpracy.
3. Komisja sporządza to sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, na podstawie corocznych sprawozdań, o których mowa w art. 10 ust. 2. W razie potrzeby Komisja może zwracać się do państw członkowskich o udzielenie dodatkowych informacji, w tym na temat skuteczności środków wdrożonych na poziomie krajowym oraz skuteczności współpracy i wzajemnej pomocy.
4. Do dnia 1 listopada 2021 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie pośrednie ze stanu jej transpozycji i wdrożenia.

Artykuł 13

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 1 maja 2021 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie rozpoczynają stosowanie tych przepisów najpóźniej w dniu 1 listopada 2021 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 14***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie piątego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 15***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 kwietnia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

REGULAMINY WEWNĘTRZNE

ZMIANY REGULAMINU POSTĘPOWANIA PRZED TRYBUNAŁEM SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 253 akapit szósty,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a ust. 1,

uwzględniając Protokół w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 63,

zważywszy, że w regulaminie postępowania należy uściślić zasady stosowania mechanizmu wstępnego przyjmowania odwołań do rozpoznania, o którym mowa w art. 58a Protokołu w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz określić zarówno zasady składania wniosków o przyjęcie odwołania do rozpoznania oraz rozstrzygania tych wniosków, jak i konkretny przebieg postępowania w następstwie takiego badania,

za zgodą Rady udzieloną w dniu 9 kwietnia 2019 r.,

PRZYJMUJE ZMIANY REGULAMINU POSTĘPOWANIA W NASTĘPUJĄCYM BRZMIENIU:

Artykuł 1

W tytule V regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości z dnia 25 września 2012 r. ⁽¹⁾ dodaje się następujący rozdział:

„Rozdział 1a

WSTĘPNE PRZYJĘCIE ODWOŁAŃ DO ROZPOZNANIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 58A STATUTU

Artykuł 170a

Wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania

§ 1. W sytuacjach, o których mowa w art. 58a akapity pierwszy i drugi statutu, wnoszący odwołanie załącza do niego wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania, w którym wyjaśnia, jakiej kwestii istotnej dla jednności, spójności lub rozwoju prawa Unii ono dotyczy i który zawiera wszystkie niezbędne elementy, aby umożliwić Trybunałowi rozstrzygnięcie tego wniosku. W braku takiego wniosku wiceprezes Trybunału uznaje odwołanie za niedopuszczalne.

§ 2. Wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania nie przekracza siedmiu stron, zredagowanych z uwzględnieniem ogółu wymagań formalnych zawartych w Praktycznych instrukcjach dla stron dotyczących spraw wnoszonych do Trybunału, przyjętych na podstawie niniejszego regulaminu.

§ 3. Jeżeli wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania nie jest zgodny z wymaganiami wskazanymi w paragrafie poprzedzającym, sekretarz wyznacza wnoszącemu odwołanie krótki termin na usunięcie braków wniosku. Jeżeli wnoszący odwołanie nie usunie braków w wyznaczonym terminie, wiceprezes Trybunału rozstrzyga, po zapoznaniu się ze stanowiskiem sędziego sprawozdawcy i rzecznika generalnego, czy niespełnienie tych wymagań powoduje niedopuszczalność wniosku ze względów formalnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 265 z 29.9.2012, s. 1, zmieniony w dniach 18 czerwca 2013 r. (Dz.U. L 173 z 26.6.2013, s. 65) i 19 lipca 2016 r. (Dz.U. L 217 z 12.8.2016, s. 69) oraz sprostowany (Dz.U. L 173 z 30.6.2016, s. 108).

*Artykuł 170b***Rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania**

§ 1. Trybunał orzeka w przedmiocie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania w możliwie najkrótszym czasie.

§ 2. Decyzję w przedmiocie tego wniosku podejmuje, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, izba specjalnie utworzona w tym celu, której przewodniczy wiceprezes Trybunału i w której skład wchodzi ponadto sędzia sprawozdawca oraz prezes izby złożonej z trzech sędziów, do której sędzia sprawozdawca jest przydzielony w dniu złożenia wniosku.

§ 3. W przedmiocie wniosku o przyjęcie odwołania do rozpoznania orzeka się postanowieniem z uzasadnieniem.

§ 4. Jeżeli odwołanie zostanie przyjęte do rozpoznania, w całości lub w części, zgodnie z kryteriami określonymi w art. 58a akapit trzeci statutu, postępowanie toczy się zgodnie z art. 171–190a niniejszego regulaminu. Postanowienie, o którym mowa w paragrafie poprzedzającym, jest doręczane wraz z odwołaniem pozostałym stronom w danej sprawie przed Sądem i, gdy odwołanie zostaje przyjęte do rozpoznania w części, wskazuje zarzuty lub części odwołania, których powinna dotyczyć odpowiedź na odwołanie.

§ 5. O rozstrzygnięciu w przedmiocie przyjęcia odwołania do rozpoznania sekretarz powiadamia natychmiast Sąd oraz, jeżeli nie były one stroną w danej sprawie przed Sądem: państwa członkowskie, Parlament Europejski, Radę i Komisję Europejską.”.

Artykuł 2

Niniejsze zmiany regulaminu postępowania, których tekstami autentycznymi są ich wersje sporządzone w językach określonych w art. 36 tego regulaminu, zostają opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu ich opublikowania.

Przyjęto w Luksemburgu w dniu 9 kwietnia 2019 r.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL